

SULTANI

Beyoğlu'nda Olmak

*"Mektep; hayatı,
arkadaşlığı, değerleri,
limitlerimizi
öğrendiğimiz yerdir"*

FİDEL BERBER İLE RÖPORTAJ

Mektepli Baba Oğulun
Elinde Yükselen Marka

**FIRUZHAN KANATLI İLE
RÖPORTAJ**

*"Galatasaray mezununun
evi Türkiye, dünyası
bütün dünyadır"*

**MUHARREM YILMAZ İLE
RÖPORTAJ**

*"Cinsiyet eşitliği
ailede başlar"*

**PROF. DR. İPEK MERÇİL İLE
RÖPORTAJ**

Hep Beyoğlu'nda
Olmak: Feridun Dörtler

NURTEN YALÇIN ERÜS

Yemek, Meze,
Şarap, Rakı Bahane;
Arkadaşlık Şahane!

ARED PONTİOĞLU

Zeytin ve Pamuk İçin
Var Mısınız?

GSlesPATIS

*"Mek-teb-i Sultani bizim
üst kimliğimizdir"*

**CENK SABAH TUZCU İLE
RÖPORTAJ**

Galatasaray Oratoryosu

VURAL GÜNAL

Alpagut Gültekin'in
ardından

PROF. DR. SEZA SİNANLAR USLU

Yemeksepeti

100 TL indirim

Kupon

SEPETTE100

Kampanya 02.01.2024 (00:01) - 16.06.2024 (23:59) arasında seçili restoranlardan online kredi kartı ve cüzdan ile verilecek siparişlerde 100.000 adet stok ile sınırlıdır. Minimum sipariş tutarı restorana göre değişiklik göstermektedir. Görseller reklam amaçlıdır. Sağlığınız için aşırı şeker, yağ ve tuz tüketimini azaltın. Bu bir ilandır. Bilgi: yemeksepeti.com

SULTANİ DERGİ • HAZİRAN 2024

- 2 Başkanın Mesajı — FİDEL BERBER
- 4 Cemiyet'ten Haberler — ÇAĞRI NUR TİMUR
- 22 Hep Beyoğlu'nda Olmak — NURTEN YALÇIN ERÜS
- 28 "Üzerimizdeki cam tavanları kırmak zorundayız" — BUKET YANMAZ KUBİLAY
- 32 "Mektep; hayatı, arkadaşlığı, değerleri, limitlerimizi öğrendiğimiz yerdir" — FİDEL BERBER İLE RÖPORTAJ
- 40 "Bisküvi Denince Eti, Okul Denince Galatasaray Lisesi, İşte Benim Hikayem" — FİRUZHAN KANATLI İLE RÖPORTAJ
- 46 Birbirinden Öğrenmeyi Seçenler Burada — ESİN ÖZKAN
- 48 "Cinsiyet eşitliği ailede başlar" — PROF. DR. İPEK MERÇİL İLE RÖPORTAJ
- 52 Cemiyet Akademisi'nde İlk Ders Heyecanı — ARIN ALAGÜN
- 58 Yemek, Meze, Şarap, Rakı Bahane; Arkadaşlık Şahane! — ARED PONTIOĞLU
- 62 Zeytin ve Pamuk İçin Var Mısınız? — GSLESPATIS İLE RÖPORTAJ
- 64 "Galatasaray mezununun evi Türkiye, dünyası bütün dünyadır" — MUHARREM YILMAZ İLE RÖPORTAJ
- 69 Pistlerde Bir Dişi Aslan — PINAR ALTUĞ TÜFEKÇİOĞLU
- 71 "Mektep-i Sultani bizim üst kimliğimizdir" — CENK SABAH TUZCU İLE RÖPORTAJ
- 76 "Hayal kurmayı öğrendiğimiz Mektebimize hizmet borcumuzdur" — KAYHAN KALFAZADE İLE RÖPORTAJ
- 80 "Duygu ve düşünce yoğunluğum servetimdir" — ENGİN YAVUZ
- 81 Galatasaray Oratoryosu — VURAL GÜNAL
- 86 n üzeri siyah kare — PROF. DR. SEZA SİNANLAR USLU
- 91 Kaybettiklerimiz
- 92 Mektepli Bulmaca — ALİ NEJAT ALPAT

Sultani Dergi
web sitemizde

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. YAYIN TÜRÜ: Yaygın Süreli. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Fidel Berber (123), Başkan.
YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalıkluşu Sokak N°7 1. Levent Beşiktaş 34330 İstanbul - www.galatasaraylilarderneği.org.tr
YAYIN YÖNETMENİ: Nurten Yalçın Erüs (125) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Berk Kutengin (123) - EDİTÖR: Filiz Gümüş - GÖRSEL YÖNETMEN VE KAPAK ÇİZİMİ: Ahmet Başar (122)
GRAFİK TASARIM: Mehmet Akif Atasoy - FOTOĞRAFLAR: İlgili yazarlar ve GS Müze arşivi.
HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.
REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Çağrı Nur / Telefon: 0212 270 19 08 / E-posta: dernek@galatasaraylilarderneği.org.tr
BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika N° 48150

Başkanın Mesajı

Sevgili Galatasaraylılar, Sultani Dergimizin Pilav sayısı ile sizlere ulaşmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Bu sayımızın teması “Beyoğlu’nda Olmak”. Her birimize çok şey ifade ettiğine inandığımız Galatasaray ve Beyoğlu temasına, bu sayımızda yer verip her birinizi zamanda yolculuk yaptırarak, Mektep yıllarınıza götürmek istedik. Mektep’le başlayan bu birliktelik ve kültür, sonrasında da devam ediyor. Ben şahsen ne zaman Beyoğlu’na gitsem, hele Mektep’te bir işim var ise değmeyin keyfime. Yüzümdeki gülümseme, bazılarını şaşırtsa da bizler neden olduğunu çok iyi biliyoruz.

Beyoğlu’nda olmak, her birimizi ayrı ayrı şekillendiren, iz bırakan anılarla dolu. Bu sokakları dolaşırken, lise yıllarındaki heyecanı, neşeyi ve arkadaşlıkları canlı bir şekilde hatırlamak mümkün. Bizler bir okuldan mezun olmanın ötesinde, bize aile ve kardeşlik duygusu yaşatan, kopmayacak bağlarla bizi birbirimize saran bir bütünün parçalarıyız. Cemiyetimiz, her birimizin birbiriyle bağlantılı olduğu, ortak bir geçmişe sahip olduğumuz, aynı zamanda geleceğe

gülümseyerek, umutla baktığımız bir yer. Bu topluluğa aidiyet duygusu, her zaman sıcak, samimi ve içten olmuştur. Gelecek için umutlu olmak; birlikte, dayanışma içinde yol aldığımızı bilmek demektir.

Yenilenmiş hali ile 16. kez huzurlarınızda olan dergimizin bugünkü haline gelmesi için yapım aşamasında gönüllü olarak destek olan, zaman ayıran, içeriğine katkı sunan, kısaca Galatasaray dayanışmasını en somut şekli ile yaşatan tüm Galatasaraylılara buradan teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Tabii ki bir büyük teşekkür de yaptığımız çalışmalarda bizleri yüreklendiren, enerji veren yorumlarınız, ufuk açan önerileriniz ile sizlerle... Lütfen destekleriniz ile yanımızda olmaya devam ediniz.

Şubat ayında Mentorluk Programımızın 6. dönemi başladı. Mentorluk Komitesi başkanının program ile ilgili düşünce ve açıklamalarını bu sayımızda bulabilirsiniz. Bu dönem yeni başlattığımız, Derneğimiz ve Galatasaray Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi ortaklığında ücretsiz olarak düzenlediğimiz “Cemiyet Akademi” projemizle, üyelerimizi yeni bir öğrenme platformunda buluşturmayı başardık. İlk semineri büyük ilgi gören akademimizin 2. semineri halen devam etmekte.

Lisede gerçekleştirdiğimiz “Kariyer Sohbetleri” mize de devam ediyoruz. Kardeşlerimizle mesleklerinin zirvesindeki mezunlarımızın, samimi bilgi paylaşımının çok büyük farkındalık yarattığına inanıyorum.

Daha önce keyifle gerçekleştirdiğimiz “Erguvan Turu”nu da bu yıl tekrarlayarak, Değerli Ağabeyimiz Haluk Dursun’u andık.

Bu sayımızda gene birbirinden değerli Galatasaraylılar ile röportajlarımız yer alıyor. Her birinin dönemlerindeki farklı olaylar ve anılar bir yana, genel olarak bakıldığında benzerliklerin de öne çıkması, ortak değerlerimizin her daim var olduğunun ve olacağının kuvvetli bir göstergesi diye düşünüyorum.

116 yıllık Dernek tarihimizde bir ilk olarak, Galatasaraylılar Derneği Bodrum Halikarnas Şubesi açılışımızı, geçtiğimiz aylarda gerçekleştirmiştik. Bunu takiben şubemizin genel kurulunu yapıp, ilk olağanüstü genel kurulunu düzenledik. Bu genel kurulda seçilen yönetim ve denetleme kurullarına başarı diliyorum, camiamıza hayırlı olmasını diliyorum.

Her sene üzerine koyarak gerçekleştirdiğimiz “Pilav” için dolu dolu bir program hazırladık. Tıpkı geçmişte olduğu gibi yeniden usul haline getirdiğimiz haliyle, bu özel güne Taksim’de Atatürk Anıtı’na çelenk koyarak başlayacağız.

Bu yıl İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin desteğiyle, İstiklal Caddesi’nin nostaljik tramvayını, “Galatasaray Lisesi Pilav Günü” teması ile süsleyeceğiz. Böylece tüm gün bizler için çok kıymetli olan bu anlamlı günün vurgusu tüm Beyoğlu sokaklarında dolaşacak. Tevfik Fikret Salonu’nda gerçekleşecek tören programında, 106. dönem abla ve ağabeylerimizin 50. yıl plaketlerini takdim edeceğiz.

Öğleyin pilavlarımızı yedikten sonra saat 14.00’de tüm Galatasaraylıları, Mektebimizin ön bahçesine bekliyoruz. İçeride tüm bunlar olurken, bu yıl Şato’nun ön tarafını, etkinlik alanı olarak planladık. Burada okul kulüplerinin ve Pilav günümüze destek olan sponsorlarımızın stantları yer alacak.

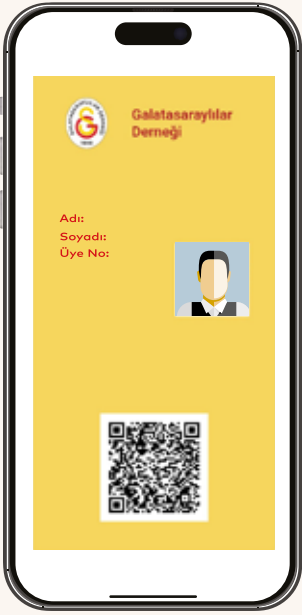
Geçen yıl **Sultani Turnuva**’ya eklediğimiz basketbol ve voleybolun ardından, bu yıl tenisi de turnuva-ya dahil ettik. Mart ayında başlayan maçlar, her hafta keyifle ve heyecanla devam ediyor. Pilav günü yapılacak final maçlarını takiben, dereceye giren tüm takımların ödül töreni öğleden sonra 14.30’da ön bahçede yapılacak ve alışıldığı üzere Pilav etkinliği, Mektep’in bahçesinden Beyoğlu’na akarak devam edecek.

Tüm bu etkinliklerden ve hatta fazlasından haberdar olmak ve kaçırmamak için lütfen Derneğimizin sosyal medya kanallarını takip ediniz.

Derneğimiz, hepimizin 13. Sınıf’ı. Lisemize destek olmak, kurumlarımıza sahip çıkmak, Galatasaray’ı her daim başarılı ve sürekli kılmak için sizlerin desteğine ihtiyacımız var. Yaptığımız çalışmalarla ilgili görüşleriniz çok kıymetli. Sizlerden bize ulaşan yorumlar, destek içeren sözler, çalışmalarımızın ana motivasyon kaynağı. Lütfen bu konudaki cömert tavrınızı eksik etmeyin.

Bir sonraki sayımızda buluşana kadar, Derneğimizi ve etkinlerimizi takip edin, öneri ve görüşlerinizi bizlerle paylaşın, bilgilerinizi güncelleyin, Cemiyet’e gelin, iletişimi güçlü kılmak için destek verin, sağlıklı ve hoşça kalın...

Sevgi ve Saygılarımla

Sultani Kart Avantajlarına Buradan Ulaşın!

Derneğimiz tarafından cep telefonunuza ve elektronik postunuza gönderilen linke tıklayarak, Galatasaraylılar Derneği üyelerine özel hazırladığımız Sultani Kartınıza ulaşabilirsiniz.

Üyelerimiz, link üzerinden kartı telefonlarına indirerek, üye iş yerlerinde yetkili satıcıya QR kodunu okuttuğunda 'Sultani Kart avantajlarından yararlanabilir' ibaresi çıkacak, böylece indirimli alışveriş yapabileceklerdir. Bu avantajlar sadece aidat borcu olmayan güncel üyelerimize tanımlanmıştır. Keyifli Alışverişler!

Karta indirim veren firmalar

- Ahali Alaçatı
- Ahali Teşvikiye
- Âlâ Kadıköy
- Alize
- Alize Yatçılık
- Atıla Dive Tech
- Avlu Ocakbaşı
- BlackRock
- Black7Bodrum
- Bodrum Müdavim
- denizdukkani.com
- Depomarin
- Eşraf
- İki Sandal
- İnciraltı
- Koluman
- Lahur Marine
- Liv Hospital
- Memorial
- One Yacht
- Panayır
- STH
- Veranda Alaçatı
- Veranda Pera

Cemiyetten Haberler

Derneğimizde tüm faaliyetlerimizin temel amacı, birbirimizle olan bağımızı kuvvetlendirecek fırsatlar yaratmak ve etkinliklerimiz aracılığıyla bir araya gelme imkânlarımızı çoğaltmak. Cemiyetten Haberler bölümümüzde, dönem boyunca yürüttüğümüz etkinlikleri özetliyoruz...

2024-2025 yılında da devam edecek etkinliklerimizden haberdar olmak için:

Instagram: @gscemiyet

Twitter: @GSCemiyet

LinkedIn: Galatasaraylılar Derneği

Youtube: @GalatasarayliarDernegi

Çağrı Nur Timur

Etkinlik ve İletişim Koordinatörü

Tel: 0212 2701908

E-posta: cagrinur@gsd.org.tr

23 OCAK 2024

Mentorluk Programı'nda 6. Dönem başladı

"Galatasaraylılar Derneği Mentorluk Programı"nın 6. Dönemi, Kariyer.net desteğiyle başladı. Programa katılan Galatasaraylılar, yeni dönemi kutlamak ve "mentorluk" üzerine değerlendirmelerde bulunmak üzere 23 Ocak Salı günü Cemiyet'te bir araya geldi. Program kapsamında deneyimli ve konusunda uzman Galatasaraylılar, tecrübelerini diğer Galatasaraylılar ile paylaşıyor; onların karşılaştıkları sorunları çözmelerine yardımcı oluyor ve atacakları adımlara ışık tutuyor. Etkinlikte yeni dönemdeki hedefler hakkında detaylı bilgiler paylaşıldı.

9 ŞUBAT 2024

“Türkiye’de Kadın Hareketi’nin Tarihi” eğitimi verildi

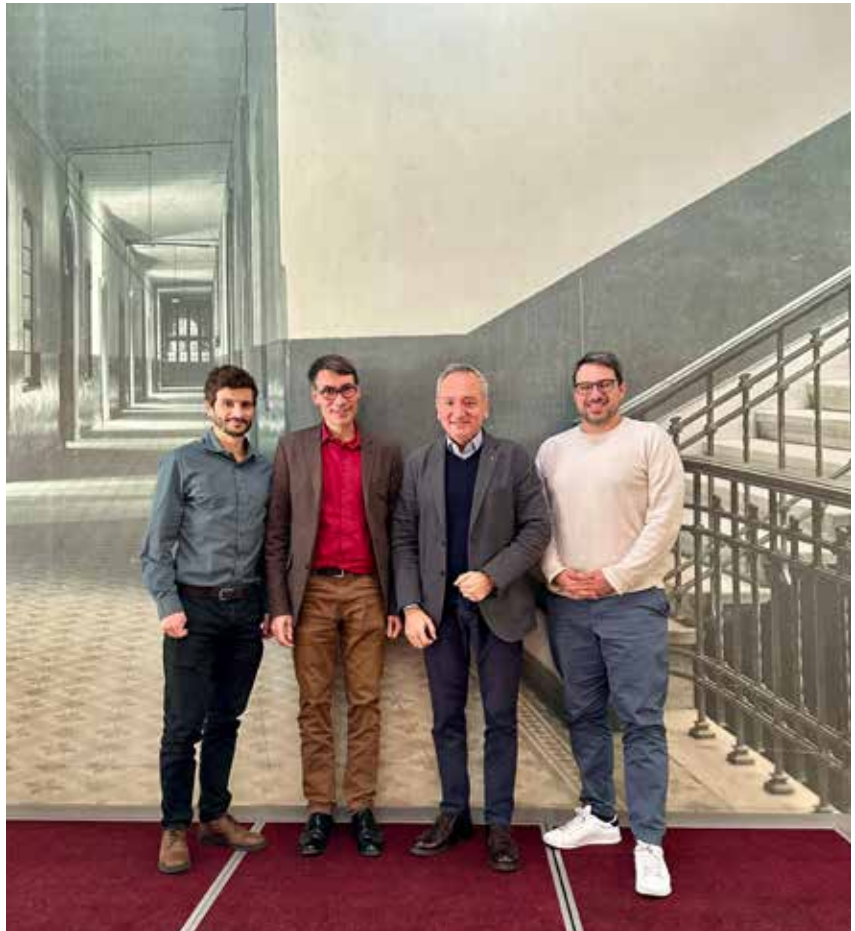
Dernek Kütüphanemizde 20 Şubat Salı akşamı, üyelerimizle yepyeni bir öğrenme platformunda buluştuk. Cemiyet Akademi’nin “Cumhuriyet’in 100.yılında Türkiye’de Kadın Hareketi’nin Tarihi” konulu ilk eğitim programı, Galatasaraylılar Derneği ve Galatasaray Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi işbirliği ile ücretsiz olarak düzenlendi. Altı hafta süren program sonunda katılan üyelerimiz, GSÜ Sürekli Eğitim Merkezi tarafından verilecek eğitim belgesini almaya hak kazandı.

20 ŞUBAT 2024

Fransa Kültür Ateşesi ve beraberindeki heyet Derneğimizi ziyaret etti

9 Şubat Cuma günü, Fransa Kültür Ateşesi ve Institut Français Türkiye Müdürü Charles Le Gargasson, Fransız Dili İş Birliği Ateşesi Vincent Brousse ve Görsel-İşitsel İş Birliği Bölge Ateşesi Florent Signifredi’yi, Derneğimizde ağırladık. Görüşmede, kültürel alanda gerçekleştirebilecek ortak çalışmalar değerlendirildi.

POINT HOTEL
TAKSIM

27 ŞUBAT 2024

Dernek Lokalimizde Cemiyet Masası yeniden toplandı

Dernek Lokalimizde 27 Şubat Salı akşamı, “*Cemiyet Masası-Chef’s Table*” düzeninde bir kez daha bir araya geldik. Konuk şeflerimizin yemeklerini, eşleşen içecekler ile tattık; bir masa etrafında şeflerimiz ile sohbet etme ve içecek sunumlarıyla yeni tatları deneyimleme şansı bulduk. Meze Şefi Yıldız Şahinler, yemekleri bizzat hazırlayıp sundu. IWSA eğitmeni Deniz Aynur’un seçimi olan masanın “büyükleri” ile eşleşmeleri tattık. Bir yandan özel tadımın keyfini çıkarırken, bir yandan da şefimiz ve eğitmenimizin anlatımlarıyla zenginleşen, keyifli bir akşam geçirdik.

Olağan Mali ve İdari Genel Kurulumuzu gerçekleştirdik

Olağan Mali ve İdari Genel Kurulumuz, Dernek merkezimizde 2 Mart Cumartesi günü gerçekleşti. Genel Kurulda, Galatasaraylılar Derneği 2023 yılı Faaliyet Raporu okundu; 2023 yılı kesin hesapları ve 2024 yılı bütçesi üyelerimize sunuldu. Genel Kurul sonucunda, Yönetim Kurulumuz idari ve mali konularda oybirliği ile ibra edilirken 2024 yılı bütçeleri de oybirliği ile kabul oldu.

13 MART 2024

Kariyer Sohbetleri'nin konuğu Firuzhan Kanatlı oldu

Derneğimiz tarafından, Kariyer.net iş birliğiyle hayata geçirilen "Kariyer Sohbetleri", yeni dönemde de devam ediyor. Mesleklerinde zirveye ulaşmış Galatasaray Lisesi mezunlarının, ilham veren kariyer yolculuklarının dinlendiği programın Mart ayındaki ilk sohbeti, 13 Mart Çarşamba günü düzenlendi. ETİ Gıda Yönetim Kurulu Başkanı **Firuzhan Kanatlı**'nın (117) konuk olduğu

etkinlik, Değerli Müdürümüz **Prof. Dr. Reşat Dabak**'ın ev sahipliğinde Tevfik Fikret Salonu'nda gerçekleşti. Dernek Başkanımız **Fidel Berber** ile lise öğretmenlerimizin de izleyiciler arasında bulunduğu programda Firuzhan Kanatlı, Kariyer.net CEO'su ve **Fatih Uysal** (125) ve Mektepli kardeşlerimizin sorularını yanıtladı; iş yaşamına dair tecrübe ve tavsiyelerini paylaştı.

18 MART 2024

Çanakkale Zaferi'nin 109. yıldönümünü kutladık

Çanakkale Zaferi'nin 109. yıldönümü için 18 Mart Pazartesi akşamı Derneğimizde "Cumhuriyet Buluşması" düzenledik.

Başta önderimiz Atatürk olmak üzere, silah arkadaşları ve vatan uğruna can vermiş tüm şehitlerimizi ve şehit ağabeylerimizi, derin bir minnet ve saygı ile andık.

Galatasaraylılar Derneği olarak kurtuluş ve Cumhuriyet tarihimize yön veren tarihi günlerimizde, üyelerimizi alanlarında uzman isimlerle bir araya getiriyoruz. 18 Mart Pazartesi akşamı Derneğimizde düzenlediğimiz "Cumhuriyet Buluşması"nda 121. dönem mezunlarımızdan Selçuk Kumbasar'ın, 18 Mart Çanakkale Deniz Savaşı üzerine hazırladığı sunum üzerinden bu büyük kahramanlık destanına bir kez daha tanıklık ettik. Cumhuriyet'e giden yolda çok önemli bir kazanım olan Çanakkale Zaferimiz ile ilgili bilgilerimizi tazelediğimiz gecede, bir kez daha bu vatan için canlarını veren kahramanlarımızı saygıyla andık.

Yeni Divan Kurulu Üyelerine beratları törenle verildi

Galatasaraylılar Derneği Divan Kurulu'nun yeni üyelerine divan beratları, 23 Mart Cumartesi günü Dernek merkezinde düzenlenen toplantının ardından törenle verildi. Divan Başkanı Reha Bilge'nin açılış konuşmasıyla başlayan Divan Toplantısı, Dernek Başkanı Fidel Berber'in konuşması ile devam etti. Konuşmaların ardından, yeni divan üyelerine beratları törenle teslim edildi.

Yükseleni Prestij. Yeni Škoda Superb

Š K O D A

www.skoda.com.tr

[f](#) [t](#) [i](#) /SkodaTurkiye

Škoda Superb için ortalama yakıt tüketimi 5,3 - 7,8 litre/100 km,
CO₂ salımı 120 -179 g/km değerleri aralığındadır.

XuceAUTO

24 MART 2024

Sultani Turnuva'nın yeni sezonu başladı

Geleneksel Sultani Turnuva, 2024 sezonuna 16 Mart itibariyle başladı. Her yıl olduğu üzere bu yıl da futbol, basketbol, voleybol sporlarıyla ile sürecektir. Turnuvaya bu sezon geçen yıllardan farklı olarak tenis turnuvası da eklendi.

Galatasaray Lisesi Yelken Takımı Boğaz yarışında

Denizcilikte çıtayı daha da yukarı taşıyacak olan Galatasaray Lisesi öğrenci kardeşlerimiz, Galatasaray Spor Kulübü'nün lisanslı sporcuları olarak 27 Nisan Cumartesi günü ilk yelken yarışlarına katıldı. Galatasaray Lisemizi en iyi şekilde temsil eden sporcularımız ilk yarışı ikincilikle, ikinci yarışı ise üçüncülükle bitirerek, göğsümüzü kabarttı. Geleceğin Mekteb-i Sultani Denizcileri kardeşlerimizi bir kez daha kutluyor, bir sonraki yarışta başarılar diliyoruz.

4 MAYIS 2024

156. dönem kardeşlerimiz Galatasaray Lisemizden mezun oldu

Galatasaray Lisemizin 156. dönemi 12. sınıf öğrencileri, 4 Mayıs Cumartesi günü Tevfik Fikret Salonu'nda düzenlenen mezuniyet töreniyle mezuniyet belgelerini aldı. Böylece "13. Sınıf" a geçerek aramıza katılan kardeşlerimize, bundan sonraki eğitim hayatlarında başarılar diliyoruz.

17 MAYIS 2024

Boğazda Erguvan Turu

17 Mayıs Cuma günü, Türk kültür ve turizm dünyasına çok değerli katkılarda bulunmuş Kıymetli Ağabeyimiz Merhum Prof. Dr. Haluk Dursun'un anısına düzenlediğimiz "Erguvan Turu" gezimizi, değerli üyelerimiz ve Mektepli kardeşlerimizin katılımıyla gerçekleştirdik. Sevgili ağabeyimizin yakın çalışma arkadaşlarından Doç. Dr. Salim Aydın'ın usta anlatımıyla, Boğaz kıyılarına değer katan eşsiz tarihi yapıların hikayelerini dinlediğimiz gezimize katılan herkese teşekkür ediyor; yeni gezilerde tekrar bir arada olmayı diliyoruz.

CEMİYETTEN HABERLER

Sınırsız Galatasaray Sohbetleri

Salı akşamlarının vazgeçilmez kültür buluşması haline gelen “*Sınırsız Galatasaray Sohbetleri*” programımız, **Arın Alagün**'ün (124) renkli sunumuyla soluksuz devam ediyor. Bu sohbetlerle, farklı alanlarda başarıyla fark yaratan birbirinden değerli konukları, Dernek Lokalimizde ağırlamanın heyecanını, üyelerimizle birlikte paylaşıyoruz.

Yanıdayız Derneği ile kadın-erkek eşitliğinde yeni ufuklar

Galatasaray Derneği olarak, Dernek Lokalimizde Yanıdayız Derneği iş birliği ile 5 Şubat Pazartesi günü, toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine bir söyleşi düzenledik. 124. dönem mezunlarımızdan Arın Alagün'ün moderatörlüğünde gerçekleştirilen söyleşinin konuşmacıları Doç. Dr. Reha Yolalan (112) ve Dr. Bahadır Kaleağası (117) oldu. Gündelik yaşam ve özellikle iş yaşamından örneklerle, kadın-erkek eşitliği ve “*profeminizm*”in değerlendirildiği söyleşide Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyeleri İpek Merçil ve Feyza Ak Akyol da bu alandaki bilgi ve görüşlerini dile getirdi. Yanıdayız Derneği Danışma Kurulu üyeleri, Galatasaray Lisesi'nin ilk kadın mezunlarını veren dönemden katılımcılarımız ve konuyla ilgilenen üyelerimizle gerçekleşen etkinlikte toplumsal cinsiyet eşitliği ile kalkınma kavramları arasındaki ilişki de irdelendi. Bu söyleşiye vesile olan Şirin Tabanlı Yanık'a, Başkanımız Fidel Berber'e; salonu dolduran, sorularıyla katkılar sunan her jenerasyondan tüm Galatasaraylı abla, ağabey ve kardeşlerimize teşekkür ediyoruz.

Yağı ileriye taşıyoruz

Nynas yağlarını dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca uygulamada bulabilirsiniz. Ürünlerimiz gazeteler, oyuncaklar ve güneş gözlükleri gibi günlük hayatta kullandığımız eşyalardan; rüzgar türbinleri, asfalt ve güç trafoları gibi endüstriyel ürünlere kadar hayatın her noktasında önemli rol oynar.

Cemil Topuzlu Cad., Dalyan Konut Sitesi
No:24 F Blok D:24
34726 Kadıköy İstanbul Turkey
sales.turkey@nynas.com

SINIRSIZ GALATASARAY SOHBETLERİ

4 Mart Pazartesi günü, Dernek Lokalimizde konuğumuz, motor sporlarında öncü kabul edilen pistlerin kadın yarışçısı, Galata Motor Sporları Kulübü'nün kurucusu ve başkanı olarak bu alanda ilk kadın ünvanını elde eden, 130. dönem mezunlarımızdan **Av. Pınar Altuğ Tüfekçioğlu** oldu. Altuğ ile Türkiye'de motor sporlarını, pistlerde başarılı bir kadın olma macerasını ve kurucu başkanı olduğu Galata Motor Sporları Kulübü üzerine kapsamlı bir sohbet gerçekleştirdik.

28 Şubat Çarşamba günü, Dernek Lokalimizde konuğumuz, gazeteci ve yazar **Mehmet Şenol** idi. Şenol, Türk futboluna ışık tutan son kitabı "*Siyaset, Kulüp, Stadyum*" üzerinden, İstanbul futbol kültürünün değişimini ve futbolun siyasetle ilişkisini anlattı; kendisiyle İstanbul ve Galatasaray statlarının tarihine keyifli bir yolculuk yaptık.

25 Mart Pazartesi günü, Dernek Lokalimizde 27 Mart Dünya Tiyatro Günü'ne atıfla "*Tiyatro ve Kadın*" başlıklı bir sohbet programı düzenledik. Konuklarımız tiyatro sanatçıları **Buket Yanmaz Kubilay** (130) ve **Reyhan Özdilek** (137) ile Galatasaray Lisesi'nden tiyatro sanatçılığına doğru yolculukları ve tiyatrodaki kadın olmak üzerine keyifli bir sohbet gerçekleştirdik. Etkinliğimizde Lise Müdürümüz Prof. Dr. M. Reşat Dabak'ın da bulunması bizleri ayrıca gururlandırdı.

13 Mart Çarşamba günü, Dernek Lokalimizde tanınmış gazeteci-yazar, siyaset ve iletişim bilimci **Dr. Sedef Kabaş**'i ağırladık. "*Yandıgın Ateş Yoluna Işık Olur*" adlı yeni kitabının öyküsünü anlatan Kabaş ile bireysel ve toplumsal seçimlerimiz ve gündem üzerine sohbet ettik.

SIXT

**GALATASARAY TARAFTARINA ÖZEL
TÜM ARAÇ GRUPLARINDA
%40 İNDİRİM SIXT'TE!**

SIXT.COM.TR

Feridun Dörtler, 1955 mezunu

Hep Beyoğlu'nda Olmak

Beyoğlu'nda, Balık Pazarı'nda bir şekerleme dükkânı... Dükkânda bir delikanlı, 90 yaşında. İlk olarak, henüz 12 yaşında bir Galatasaray Lisesi öğrencisiyken adımını attığı yerde 78 yıldır aynı heyecan, aynı tutkuyla çalışan sevgili Feridun Dörtler Ağabey ile henüz tanışmadıysanız; önce sayfalarımıza göz atın, sonra bir fırsatını bulun Üç Yıldız Şekerleme'nin yolunu tutun... Orada; üç kuşaktır aynı özenle hazırladıkları rengarenk İstanbul lezzetlerini görmekle kalmayacak; sohbeti “şeker” tadında, gerçek bir Mektepli İstanbul beyefendisi ile de karşılaşacaksınız.

90 yıllık yaşamınızı eviniz, okulunuz, iş yerinizle aynı çemberin içinde geçirmeyi hayal edebiliyor musunuz? Neresi olduğuna bağlı, öyle değil mi? Söz konusu Beyoğlu ise, söz konusu Galatasaray Lisesi ise, söz konusu köklerinize ise “dışarı” çıkmak için bir sebebiniz olmayabilir.

Feridun Dörtler Ağabeyimiz, tam 90 yıldır Cihangir-Beyoğlu hattında yaşıyor. 1934 doğumlu. Firuzaga'da, Cihangir'de, bugün şekli değişmiş olsa da yeri aynı olan evde doğmuş.

Galatasaray Lisesi-Haydarpaşa Lisesi maçı hatırası. Feridun Dörtler oturanlardan sağdan ikinci.

Esasında dört katlı bir evmiş o doğduğunda, sonra apartmana dönmüş. Şimdi onun deyişleriyle, makarayı biraz başa saralım. Ailesi Rumeli kökenli. Dedesinin dedesi Rumeli'de o günün şartlarında tatlıcılık yaparmış. Aile, Osmanlı'nın son döneminde, Rumeli'den göç etmek zorunda kalmış. Dedesini İnebolu'ya yerleştirmişler. Geçinme mecburiyeti her yerde malum; dede en iyi bildiği işe, şekerleme yapmaya İnebolu'da da devam etmiş. Oğlu, yani Feridun Ağabey'in babası Birinci Dünya Savaşı üstüne Kurtuluş Savaşı'nda yedi yıl süren askerlikten dönünce, bir süre babasının işini devam ettirmeye çalışmış. Ancak Anadolu yoksul, Anadolu bitkin... Feridun Ağabey'in babası, dümeni İstanbul'a kırmış ve Cumhuriyet'in ilanını müteakip Üsküdar'a demir atmış. Bir süre başka bir ailenin yanında çalıştı-

tan sonra; 1926 yılında iki yakınıyla birlikte kendi iş yerini, bugün hala ayakta olan Üç Yıldız Şekerleme'yi kurmuş.

Her üç ortak da istikballerinin yıldızlar kadar parlak olacağına inandıkları için bu ismi seçmiş. Diğer ikisi zamanla ortaklıktan ayrılmış; Feridun Ağabey'in babası Ahmet Fikri Dörtler, işini tek başına sürdürmüş. 1934 yılında asıl kahramanımız, Feridun Dörtler dünyaya gözlerini açmış. Bugün hala sağlıklı devam eden güzelim bir yaşama, İstanbul'un damakta ve davranışta ne kadar özlenen lezzeti varsa, hepsi sığmış. Ne mutlu ki bu yazıyı okuduğunuzda; şöyle bir kafayı Beyoğlu'na uzatıp, Mektep'in önünden geçip, nefes mesafesinde Üç Yıldız Şekerleme'ye uğrayıp, Feridun Ağabey'in gülen yüzünü görme şansınız var...

“Çaka çaka beynim döndü”

Feridun Dörtler'in Mekteb-i Sultani'ye girişi 1946, çıkışı 1955. “*Hakkını verdim, kalabildiğim kadar kaldım okulda*” diyor. Evi yakında dahi olsa, hazırlık sınıfından itibaren hep yatılı okumuş. Okula başladığı ilk yıldan itibaren de tüm yaz tatillerini dükkânda çalışarak geçirmiş. Mektep'te 9 yıl, dile kolay. “*Nasıl bir öğrenciydin Feridun Ağabey?*” soruma yanıtı net: “*Çaka çaka beynim döndü. Paspal bir talebeydim. Benim maharetim başkaydı, futbol oynardım...*”

Altay-Galatasaray maçı, İzmir, 1954. Gazetede ki fotoğrafta Feridun Dörtler oturanlardan soldan ikinci.

Galatasaray'da top oynadı

Feridun Ağabey'de, eski insanların o özenilesi mütevazılığı var. “*Benden iyi oynayan çoktu, ben de bir şeyler yaptım işte*” diye devam ediyor. Oysa hikâye şöyle gelişmiş... 1940'lı, 50'li yıllarda Galatasaray takımında oynayan Galatasaray Liseli öğrenciler ve hatta hocalar var. Takımda görev alan oyuncuların biri de aynı zamanda lisenin jimnastik hocası **Mehmet Ali Gültekin**. Feridun Ağabey'in okulda olduğu yıllarda hocalar ve takımda oynayan ağabeyler nezdinde, okulda sık sık müsabakalar yapılıyor; bilhassa sınıf maçları çok çekişmeli geçiyor. Bu maçlardan birinde kendi de solak olan Mehmet Ali Hoca, Feridun Dörtler'in stilini, sol ayağını beğeniyor. Yanına çağırıyor ve sonrasında özel olarak sol ayak çalıştırıyor. Ne var ki 1950'de genel seçimlerle iktidar Demokrat Parti'ye geçince, Milli Eğitimde yaşanan sarsıntı Mektep'de uğruyor ve Mehmet Ali Hoca, Samsun 19 Mayıs Lisesi'ne tayin ediliyor. Feridun Ağabey futboldaki en büyük hamisini kaybediyor ama futbol heyecanından zerre bir şey eksilmiyor. Nitekim 1952'de, Galatasaray Lisesi takımında ilk kez maça çıkıyor. Kaptan **Coşkun Özarı**, maçtan sonra Feridun Dörtler'i yanına çağırıyor ve aynen şöyle söylüyor: “*Feridun seni Gündüz Ağabey'e (Kılıç) söyledim, cuma günü idmana bekliyorum...*” Bu davetin anlamı açık, Feridun Dörtler genç takımda dahi oynamadan, doğrudan Galatasaray kadrosuna giriyor. Havalara uçuyor tabii. Hayatının en güzel yılları başlıyor. “*Ne heyecandı yahu... O tarihten mezun olana kadar dersler lay lay lom, varsa yoksa top...*”

Galatasaray Lisesi-Istanbul Lisesi maçı hatırası. Feridun Dörtler ayakta sağdan ikinci, yanında Kaptan Zekai.

Başkanımız Fidel Berber, Feridun Ağabey'i Üç Yıldız'da ziyaret etti.

Gönül meselesiyle futbola veda

Lig maçlarında oynayamıyor ama özel maçlarda hep ilk 11'de... Bakın ne diyor: *"İtiraf etmemde yarar var. Ben tabii top oynamak istiyordum ama benden iyi adamlar vardı, palavrayı da bırakalım."* O öyle söyleyedursun, okul biter bitmez dönemin bilinen İstanbul takımlarından, Emniyet Spor'a transfer oluyor. Bir buçuk sene kadar orada top oynadıktan sonra futbolu tamamen bırakıyor. Sebebi, gönül meselesi... Mahallede bir sevdiği var, adı Hüsniye. Onunla evlenmek istiyor. Ancak Hüsniye Hanım'ın ailesi, *"Galatasaray Lisesi mezunu da olsa, topçu damat istemeyiz, serserinin başka biçimi..."* diyor. Feridun Ağabey'in uğruna futbolu bıraktığı sevgili eşi Hüsniye Hanım, 2011'de yaşama veda ediyor. Onunla yaşadığı her şeyden razı, futbolu bırakma kararı dahil...

Lezzet ve nezaket, ikisi bir arada

Pandemiye kadar, her sabah işe Cihangir'den Beyoğlu'na yürüyerek gelirmiş Feridun Dörtler. 65 yaş üzeri kişilere getirilen sokağa çıkma yasağı, onun yaşamını tümünden değiştirmiş. Uzun yürüme yetisini son yıllarda kaybettiğini söylüyor. Ancak evden kapıya kadar iniyor. Ya damadı ya küçük torunu ya da oğlu arabayla, her sabah Üç Yıldız'a getiriyor ağabeyimizi. Dükkân onun mekânı, 78 yıldır yaptığı gibi aynı nezaketle, aynı bilgelikle karşılıyor her müşterisini. Dükkânda yok yok. Kurulduğu günden bu yana özel formüllerle üretilen reçel, akide şekeri, beyaz tatlı ve badem ezmesi çeşitleri; Sakız Adası'ndan getirdikleri sakızdan yapılan nam-ı diğer *"pullu sakızlı"* lokum; bunun yanı sıra çifte kavrulmuş Şam fıstıklı, güllü, fındıklı, naneli lokum çeşitleri; ev usulü gül, çilek, vişne kayısı, ayva, portakal reçeli çeşitleri... Hepsi usta imzalı, 180 senelik bakır kaplarda muhafaza edilerek satışa sunuluyor.

Mektep, Tefik Fikret ve Mustafa Kemal Atatürk'tür

Feridun Ağabey, yorulmak nedir bilmiyor, çünkü işini çok seviyor. Ona bu coşkuyu veren başka sebepler de var. En başta iki adım mesafedeki Mektebi. *"Ben hala sabahları dükkâna Hamidiye suyunun olduğu Eski Çeşme'nin oradan geçerek gelirim. Akşamları da Galatasaray Lisesi'nin üst tarafından giderim eve. Mektep'in etrafında pervane misali dolaşmayı severim. Devamlı Galatasaray Lisesi'ni yaşıyorum desem abartmış olmam... Şanslı diyorlar bana, şanslı kelimesi az kalır. Geçenlerde Dernek Başkanı Fidel kardeşim geldi. Daha genç bir kardeşim Ulaş, elinde fotoğraf makinesiyle geldi, beni çekti. Sen şimdi bana sorular soruyorsun. Bana değer veriyorsunuz. İşte budur Galatasaraylı olmak. Genç kardeşlerimiz, dükkâna geldiklerinde öyle böyle hikayemizi öğrenmiş oluyorlar. Bir de bakıyorum ağabey diyorlar, geliyorlar... İşte bizim tayfa diyorum, mutlu oluyorum. Bak seçim oldu, Pilav Günü yaklaşıyor. Bilen geliyor, duyan geliyor. Gelenlerin yarısıyla içeride, yarısıyla dışarıda sohbet ederiz. Buraya gelen herkes kibardır. Müşteriyi kaçırtmaz kimse..."*

Sohbetimizi sonlandırırken, sorumuz belli. *"Hadi bize Mektep'i anlat birkaç cümleye sığdırarak"* diyoruz Feridun Ağabey'e. O daha iktisatlı. *"İki isim vereyim kafidir. Galatasaray Lisesi, Tefik Fikret ve Mustafa Kemal Atatürk'tür... Hepsi budur işte..."*

Fazla söze gerek var mı? İşte orada duruyor Feridun Ağabey, bir abide gibi, Beyoğlu'nun en şahane ağabeyi...

Fotoğraflar: Ulaş Beşoklar (125)

TEKNOLOJİ TEKNOSA'DA

teknosa.com ☎ 0850 222 55 99

[instagram.com/teknosa](https://www.instagram.com/teknosa) [facebook.com/teknosa](https://www.facebook.com/teknosa) x.com/teknosa

TEKNO **SA**

“Üzerimizdeki cam tavanları kırmak zorundayız”

Mektepliler olarak kendimizi her alanda güçlü ve öncü hissediyorsak, sebebi var... Tanıdığımız ve tanımadığımız, alanlarında öyle başarılı, öyle değerli isimler var ki Sultani Dergi'ye taşıyabildiklerimiz ancak denizde kum tanesi. Ama özellikle genç nesil kardeşlerimizi sizlerle buluşturmayı önemsiyoruz. İstanbul Şehir Tiyatroları sahnesinin başarılı oyuncusu Buket Yanmaz Kubilay (130) sadece oynamakla kalmıyor; sahnelenen pek çok oyunu yazıyor ya da çeviriyor. Kadın hikayelerine odaklanmayı bir sorumluluk olarak gören Buket Yanmaz Kubilay; Ferhan Şensoy'un bir çift sözülle yön bulan “İki Kalas Bir Heves” kariyerini Sultani için yazdı. Keyifli okumalar...

“Tiyatro insanı insana, insanla anlatır”...Tiyatronun mutfağındaki hemen herkesin duyduğu, hayatı boyunca en azından bir kez kendisinin de kurduğu; tiyatro sanatını tanımlamak için kullanılan en klişe cümle... Keşke insanın kendini anlatabilmek için de başvurabileceği klişe bile olsa, böyle hap gibi cümleleri olsa...

Hayatımı öncesi ve sonrası olarak ayırabileceğim birden fazla dönem oldu; Galatasaray Lisesi ve sonrası, Ankara'da konservatuar yılları ve sonrası, Şehir Tiyatrosu ve sonrası, anne olmam ve sonrası... Muhtemelen daha da olacaktır. Ama sanırım 11 yaşından 19 yaşına kadar Mektep'te yatılı olarak geçirdiğim sekiz sene, yaşattığı acı-tatlı her türden deneyim, kazandırdığı bakış açısı ve verdiği kültürle, aslında hayatımın en önemli dönemlerinden biri. En azından ilki, çünkü serde analık da olunca, akan sular duruyor...

Galatasaray Lisesi'nde geçirdiğim sekiz sene karakterimin şekillenmesine çok büyük etki etti. Mesleğimi seçme de katkısı çok büyük. Tiyatro oyuncusu olmak istediğimi söylediğimde “Madem oyuncu olacaktın, neden Galatasaray Lisesi'nde okudun?” sorusuna o zaman verdiğim yanıt, hala geçerli benim için; “Galatasaray Lisesi'nde okumamış olsaydım muhtemelen oyuncu olmayı aklımdan bile geçiremezdim”...

Dört sene okul takımında basketbol oynadım, fotoğrafçılık, matematik ve edebiyat kulüplerine katıldım. Şimdi olsa maymun iştahlı olmakla suçlanırdım ama neyse ki o zamanlar çocuklar, yetişkinlere şimdiki kadar çok maruz kalmıyordu. Hiçbir kulüpte olmadığım günlerden birinde ders kurdum, koridorda dolaşırken karşıdan nöbetçi öğretmen geldiğini gördüm; yakalanmak için karşıma çıkan ilk kapıdan içeri, aktivite odasına girdim. Monsieur Masse ve Madame Nadine ile göz göze geldim. İçeride onlardan başka çeşitli devrelerden öğrenciler de vardı. Monsieur Masse “Fransızca Tiyatro Kulübü için mi geldin?” diye sordu, “Evet” dedim. Ve işte her şey böyle birden bire başladı.

Senelerce yapıp ya da bir süre deneyip bıraktığım onca şeyden sonra asıl istediğimi bulmuştum. Ben oyuncu olmak istiyordum ve oyunculuğu hobi olarak yapmak istemiyordum. Böylece Ankara Devlet Konservatuarı yılları başladı. Dört yıl göz açıp kapayıncaya

kadar geçti. Mezun olmama birkaç ay kalmışken, düşünüp duruyordum. Tiyatro ile ilgili Fransa'da yüksek lisans yapabiliyordum, bu ilk seçenek gibi duruyordu. Ferhan Şensoy Ağabey, 27 Mart Dünya Tiyatro Günü için Ankara'ya konuşma yapmaya gelmişti, dinlemeye gittim. Ve konuşması bitince tabii ki yanına gidip kendimi tanıttım. Çok sıcak karşıladı Ferhan Ağabey ve o an farkında olmadan bana yolumu çizdi.

“Sen konservatuvar okuyup bitirmişsin. Bu iş her yerde benzer şekillerde öğretiliyor, gidip defalarca aynı şeyi okumaya gerek yok. Senin yapman gereken bir an önce oynamaya başlamak. Çok istiyorsan yurtdışına git oyun izle, bak o işe yarar.”

İstanbul'a döndüm, Işıl Kasapoğlu yönetiminde Semaver Kumpanya'da “Kuşlar Meclisi” oyunuyla başlayan profesyonel hayatım, İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda “Hırçın Kız”, “Leonce ile Lena”, “Mefisto”, “Mutfak Söyleşileri”, “Rosenbergler Ölmemeli”, “Play”, “Ayaktakımı Arasında”, “Oyunun Oyunu”, “Yatak Odası Komedi” gibi oyunlarla devam etti ve ediyor. Bir de arada Yeşim Özsoy'un Galata Perform'unda oynadığım iki oyun var: “Aksak İstanbul Hikayeleri” ve “Noter”. Konservatuarda okurken kuram hocalarımdan biri, Devlet Tiyatrosu'nda Baş Dramaturgluk da yapmış olan rahmetli Özcan Özer, beni çeviri yapmaya teşvik etti. İyi ki de etti.

130 devresinin mezuniyetinin 25. yılında Buket Yanmaz Kubilay, kızı Leyla ile Mektepte.

Buket Yanmaz Kubilay; 2009-2010 sezonunda Mefisto oyununda Ozan Gözel ve Ece Yıldız ile.

2014 yılında anne oldum. Ve hamilelikle birlikte toplamda iki sezon tiyatroya ara verdim. Çok yoğun bir dönemdi ve geri döndüğümde birikmiş çok şey vardı. Ben de bunları yazmaya başladım. Böylece oynayıp, çevirmenin yanına bir de oyun yazmak eklendi. Yazmaya başlayınca kadınların, kadın hikayelerinin, kadınların dertlerinin, maruz kaldığımız muamelenin, verdiğimiz mücadelenin, hayallerimizin aslında sahnede ne kadar az temsil edildiğini fark ettim. Hep bir başkasının -elbette erkek kahramanın- hikayesinde, onun hikayesine hizmet eden kadınlar. Elbette istisnalar var ama hepimizin bildiği gibi istisnalar kaideyi bozuyor. Tiyatro hayatın aynasıdır derler, bir klişe daha ama kim karşı çıkabilir... Bu yüzden de daha çok kadın oyun yazmalı, oyun yönetmeli, sahne ve kostüm tasarlamalı. Üzerimizdeki cam tavanları kırmak zorundayız. Kadın yönetmen, kadın yazar, kadın şef, kadın yönetici olarak tanımlanmadığımız bir dünya düzeni kurulana kadar mücadeleye devam etmek zorundayız. Yanlış anlaşılacak istemem, kadın olmak şahane bir şey. Ama yaptığımız her işin başına 'kadın' ibaresinin gelmesinin ne demek olduğunu tüm kız kardeşlerim çok iyi biliyor. Bir gün erkeklerin de bunu anlayacağına tüm kalbimle inanıyorum. İşte o zaman bir şeyler kökten değişecek.

Her birimizin hayatta bir anlam arayışı var. Bu arayış yıllar içinde değişebilir belki ama hayata anlam katma ihtiyacı sanırım hiç bitmiyor. Elbette hayata anlam katmanın herkes için tek bir yolu da yok. Benim için de tiyatro hayatıma anlam katmanın yollarından biri, en sevdiğim yollarından biri...

Sevdiği işi yaparak hayatını kazanan şanslı insanlardan biriyim. Bunun değerini biliyorum. Ama bunun bazı seçimler yapmayı gerektirdiğinin, bu seçimlerin gül bahçesi vademediğinin, bir kadın olarak Türkiye'de sanat yapmaya çalışmanın hiç kolay olmadığını da birebir şahidiyim. Her şeye rağmen mücadeleye devam!...

Yıllar sonra her şeyin başladığı yere dönüp düşünmek, hatırlamak, fark etmek; bana çok iyi geldi. Aidiyet hissinin aslında ne kadar değerli olduğunu anladığım yaşlardayım. Buraya ait olduğum için şanslıyım, mutluyum. Tüm bunları hatırlamama vesile olduğu için Sultani Dergi'ye teşekkür ederim.

Onur MEYİNİOĞLU | KURUCU
GSL 134. Devre

İ. Cem KAYA | KURUCU
GSL 125. Devre

Atölye Eğitim Kurumları

Galatasaray Ruhuyla Harmanlanmış Eğitim Tutkusu

Biz, Atölye Eğitim Kurumları olarak, Galatasaray Lisesi'nin yüksek standartlarından ilham alarak, eğitimde mükemmelliği hedefliyoruz. Kurucularımız İ. Cem Kaya ve Onur Meynioğlu'nun üniversite yıllarında başlayan bu tutkulu yolculuk, şimdi İstanbul'da 12 şubemiz ve Atölyem Online adını verdiğimiz yapay zeka destekli öğrenci analiz sistemimizle eğitimde dijital bir devrim yaratıyor.

Öğrencilerimizin çözdüğü her soruyu veriye dönüştüren bu sistemle, sadece bugününü değil, geleceklerini de şekillendiriyoruz. Galatasaraylıların çocuklarını, kültürümüze uygun şekilde yetiştiriyoruz ve onlara Türkiye'nin en prestijli üniversite ve liselerine adım atmaları için rehberlik ediyoruz.

Öğrencilerimizin hedef ve yeteneklerini doğru algılayarak onları geleceğe hazırlayacak eğitimleri sağlamayı temel görevimiz olarak kabul ediyoruz. Eğitimi seviyoruz ve yenilikçiyiz; öğrencilerimizin her birinin tıpkı Galatasaray gibi kendi başarı hikayelerini yazmalarına yardımcı olmaya devam edeceğiz.

Basam Hikayeni Yaz

“Mektep; hayatı, arkadaşlığı, değerleri, limitlerimizi öğrendiğimiz yerdir”

RÖPORTAJ: NURTEN YALÇIN ERÜS (125)

Adım adım dolaştık Beyoğlu’nu başkanla.

“Olmaktan en mutlu olduğum yerlerin başında gelir” diye tarif ettiği yerde, Mektep’in koridorlarında başlayan hikâyesinin de öncesine gittik. Bodrum’dan başladık konuşmaya, Ortaköy’den Boğaz’a, oradan Cadde-i Kebir’e baktık birlikte. Üç dönemdir Galatasaraylılar Derneği Başkanlığı görevini yürüten Fidel Berber (123), kalbi her daim sarı-kırmızı çarpan bir Mektepli. Son 5 yıldır yaşamının merkezine Cemiyet’i koyan, söz konusu Galatasaray hele de Mektep olduğunda mazeret nedir bilmeyen, yoğun etkinlik programımızda her daim “présent” olmayı başaran, lügatinden “kardeşim, ağabeyim, ablam” sözlerini eksik etmeyen Fidel Berber ile Beyoğlu’nda gezdik. Başkan olmayı, Galatasaraylı olmayı, Mektepli olmayı ve daha fazlasını konuştuk.

Fidel Berber Bodrum’da, denizle iç içe, mutlu bir çocukluk geçirmiş. Kargı’da, dayısının teknesinde, aile üyeleriyle birlikte. Solda, şapkalı.

SULTANİ DERGİ — Başkanı tanıyalım. Hikâyenin bütününde Galatasaray var ama bir de başladığı yer, Bodrum var. Nasıl bir Bodrum, nasıl bir çocukluk?

FİDEL BERBER — Sakin bir Bodrum, mutlu bir çocukluk. Kışın Milas’ta yaşıyoruz, yazları dedemlerin evlerinin bulunduğu köye, Ortakent’e gidiyoruz. Bodrum bizim için köy yani. Annem ilkokul öğretmeni, babam edebiyat öğretmeni. Kuzenim Ahmet ile yaşıtız; yaz tatillerinde dedemlerin mandalina bahçesindeyiz, zeytinlikteyiz, denizdeyiz, hasattayız. Doğayla iç içe harika bir çocukluk. Çok başarılı bir öğrenciyim. Annem babam eğitimci olduğu için, her şeye titizleniyor. Beni

bilgi yarışmalarına gönderiyorlar. Milliyet Gazetesi Bilgi Yarışması çok revaçta o zamanlar; birinci oluyorum, krallar gibi karşılanıyorum falan... Babam hayata soldan bakan, idealist bir eğitimci. Benim doğduğum yıl, 1971’de Milas’ta yerel gazete çıkarıyor, adı “Önder”. İstanbul basınıyla, bilhassa Cumhuriyet yazarlarıyla, kendisi de Öğretmen Okulu çıkışlı olduğu için özellikle Köy Enstitüsü geleneğinden gelen yazarlarla yakın temasta. Çocukluğumda sonradan değerlerini daha iyi idrak edeceğim müthiş insanları evimizde ağırlyyoruz. Gazete ve kitap okumak çok önemli. Eğitim çok önemli. Birinci öncelik hep okumak...

Fidel Berber, her şeyin başladığı yer olarak gördüğü Galatasaray Lisesi'nde, yatakhane. Sultani'ye gönüllü fotoğraf desteği veren Ulaş Beşoklar (125) kardeşinin objektifinden...

SULTANİ DERGİ — O dönemi yaşayan herkes hatırlayacaktır; ilkokul son sınıfta, Anadolu Liselerine giriş sınavının heyecanı başkaydı. Galatasaray Lisesi bilinçli bir tercih miydi?

FİDEL BERBER — Babam tabii Galatasaray Lisesi'ni gözüne kestirmiş ama emin olmak istiyor. Cumhuriyet Gazetesi'nden arkadaşlarına danışıyor. Onların tavsiyesi de bu yönde oluyor. Bir de Rahmetli Yıldızhan Ağabey (Yayla) babamın asker arkadaşı, ona soruyor; Yıldızhan Ağabey anlata anlata bitiremiyor. Çok iyi hatırlıyorum, Bodrum'da yaz tatilindeyim. Annemle babam dedemlerin evine geldi. Bana sarıldılar, müjdeyi verdiler. Galatasaray'ı kazandığımı söylediler. Ellerinde bir gazete, orada adımlarını gösterdiler. O zaman tanımadığım ama bugün hepsi kardeşim olan devre arkadaşlarımın adını, tek tek hevesle okuduğumu hatırlıyorum.

SULTANİ DERGİ — Okul başladı, ilk gün... Neler hatırlıyorsunuz? Uyum sağlamanız zor oldu mu? Nasıl bir öğrenciydiniz?

FİDEL BERBER — İstanbul'u ilk kez gördüğümü ve Boğaz'ı gerçekten çok beğendiğimi hatırlıyorum öncelikle. Kabaca tarif edecek olursam; okula gelirken Milas'ın ve Bodrum'un göz bebeği Fidel idim. Ortaköy'den içeri girdiğim anda, taşradan gelen herhangi bir çocuk oldum. En tepeden yuvarlandım, sıralamanın altında buldum kendimi. Allah'tan çok sosyal bir çocuktum. Sanki biri bana, "Sosyalleş, etrafındakileri tanı, keyfini çıkar, eğlenmene bak" diye fısıldadı. Sekiz seneyi, vasat ama keyfi yerinde bir öğrenci olarak geçirdim; "5'ten şaşma 6'yı aşma, eğlenceden şaşma..." Mektebi festival gibi yaşadım diyebilirim. Hala da o coşkuyu hissediyorum.

Daimi yatılıydım, hafta sonu Beyoğlu'nda olmak çok güzeldi. Kültürel aktivitelere katılmaya meraklıydım. Tiyatroysa tiyatro, sinemaysa sinema, konserse konser... Kim nereye çağırırsa koşa koşa gidiyordum. Boğaz beni çok etkiledi. Ortaköy'de hatırlıyorum, kahvaltıya herkesten önce inerdim. İkinci çayımı alır, sahile gider; Boğaz'a karşı içerdim. Sonra Beyoğlu'na çıkınca, bu sefer Mektep binasına vuruldum. Tarihi dokusu, büyüklüğü, hafta sonlarındaki sükûneti; bütün bunlar bana inanılmaz geliyordu. O ıssızlığın içindeki korku, saygı, keşif, merak duygusu benim için çok değerliydi. Binanın kendisi bile okuluma bağlanmam için yeter sebepti. Hala da içinde olmaktan en mutlu olduğum mekân kesinlikle Mektebidir.

SULTANİ DERGİ — Peki ya zorluklar... Nelere alışmakta zorlandınız?

FİDEL BERBER — İlk günlerde hiyerarşiye alışmakta zorlandım. Ben daimi yatılı olduğum için her devreden insanın olduğu, karma yatakhaneyletim. Daha ilk gece, yanımdaki yatakla konuşurken, diğer taraftaki ağabey "Kim konuşuyor" diye sordu, ben de "Ben" dedim; ağabey epeyce sert bir şekilde beni uyardı. Bu kez "İkimiz konuşuyoruz, neden beni azarlıyorsun" demeye kalmadan, tokadı yedim. "Galatasaray'da ispiyon olmaz, bunu öğrensen iyi olur" dedi. O tokat beni acıttı ama ilk ve son oldu. Bir daha hiç böyle bir şey yaşamadım... Bir diğer zorluk ise biz Beyoğlu'na geçen ilk karma devreydik. O zamana kadar kızlar, Beyoğlu'na liseye geçince gelirdi. İlk kez biz kız, erkek beraber çıktık. Böyle olunca çok arada kaldık. Ağabeyler, okulun geleneğini bozduğumuzu öne sürerek bize yükledi. İster istemez bunlardan etkilenip, kız arkadaşlarımıza mesafe koyduğumuzda da kızlardan laf yedik. Biraz arada kaldık diyebilirim. Bunu yönetmek de zordu.

Ortaköy'den Beyoğlu'na, oradan bütün bir hayata... Fidel Berber'in 123'ten arkadaşları. Soldan sağa Türker Kamacı, Tuba Toprak, Pelin Ayça, Fidel Berber, Ali Gül, Tuğçe Akdur.

Mektebin mermer merdivenlerin basamaklarını hatırlayın; yer yer aşınmış, yer yer engebeli... Her Galatasaraylının ayak izini, ortak geçmişimizin mirasını taşıyor onlar. Fidel Berber için okulda olmak demek bu tarihi mirası doyusya hissetmek demektir, o nedenle kıymetlidir.

Bu tarz radikal süreçler muhakkak psikoloji, sosyoloji gibi bilimlerden yararlanılarak desteklenmeli. Neyse ki hasarsız atlattık bütün bunları. Bugün, kız kardeşim dediğim çok sayıda arkadaşım, bir ömür sürecek dostluğumuz o günlerde başladı.

SULTANİ DERGİ — Fidel isminin hepimize hatırlattığı dışında bilmemiz gereken başka bir hikâyesi var mı? Sık rastlanan bir isim değil...

FİDEL BERBER — Daha önce de söylediğim gibi, babam hayata epeyce soldan bakan biri. Bir yandan edebiyat öğretmeni, bir yandan ilerici bir gazetenin sahibi, bir yandan da yetişkinlere gönüllü okuma yazma kursları açan, ders veren idealist bir eğitimci. Annem de aynı çizgide. Babam daha ben doğmadan, “Oğlum olursa adı Fidel olacak” diye kafaya koymuş. Belki de Che’ye göre daha Türkçe bulmuş, o nedenle Fidel demiş. İlk çocukları kız olmuş; adını Sibel koymuşlar, demek ki daha baştan uyumlu olsun diye... Biraz kendime gelip büyüyünce, ismimi aileme sordum. Babam kütüphanede duran, kırmızı ciltli Devrim Ansiklopedisi’ni gösterdi. Fidel’i aradım buldum. Sakallı, purlu, çok da şekilli olmayan bir adam. Sonradan öğreniyorum ki Fidel olmasa, yine çok da kolay olmayan bir isim; “Muvaffak” olacaktı adım... Şöyle; benim doğumum biraz zor oluyor, İzmir’de benim doğumuma giren doktor ben doğunca, “Adı konmadıysa benim adımla verin, epeyce uğraştırdı beni” diyor. Babam tabii hemen “Onun adı var, Fidel olacak” diyor.

Ben adımla seviyorum ama maceralı bir isim olduğu kesin. Galatasaray’ı kazandığım sene, bizimkilerin kapısı çalınıyor; bir soruşturma geçiriyorlar, “Oğlunuzun adı neden Fidel?” başlıklı bir soruşturma... İster istemez annem endişeleniyor. Önüne en azından bir isim ekleyelim diye mahkemeye başvuruyoruz. “Emre Fidel Berber” olarak beklediğim kimlik bir geliyor; üzerinde sadece Emre Berber yazıyor. Meğer bizim avukat, isim ekleme yerine değiştirme davası açmış. Tabii olay çıkartıyorum. Öncel Hoca “Senin adın artık Emre, sana Fidel diyemem” diye tutturunca, ikinci kez dava açıyoruz ve sonunda Emre Fidel adına kavuşuyorum. 2000 yılında, Küba Büyükelçiliği’nin Türkiye’de Fidel adını taşıyan herkese güzel bir daveti oldu. Orada da tescillendi ki Türkiye’de bu adı taşıyan en yaşlı kişi şu anda benim.

SULTANİ DERGİ — Mektep sonrası neler yaptınız? Fransa yılları, girişimcilik, organik tekstil. Biraz iş insanı Fidel Berber’i tanıyalım.

FİDEL BERBER — Aslında iş hayatımı şekillendiren her şey Mektep’te başladı diyebilirim. Daimi yatılı okudum. 1988 ya da 89 olmalı, bir hafta sonu abilerden biri bahçede yanıma geldi, “Havalimanına gidiyoruz” dedi. Gittim, “transfer” nedir, onu öğrendim. Bir başka gün, rehberlerden biri gelmemiş. Cebime harcırah koydular, bir de “guide bleu”; küçük bir turist grubuyla doğru Van... “Yaparsın” dediler. Düşünün o güne kadar hiç uçağa binmemişim. Valiz nereye, nasıl verilir onu bile bilmiyorum. Van’a Ankara üzerinden gittik, bir gece Ankara’da konakladık. Kendimi Ankara Galatasaraylılar Birliği’nin lokaline attım, nasıl heyecanlıyım. Ertesi sabah Van’a gittik, şoföre söyledim; her gittiğimiz yerde giriş-çıkış yerlerini bana önceden haber veriyor. Acemiliğimi örtbas etmek için çırpınıyorum. Tabii çok büyük hayat tecrübesi ve deli cesareti. Lisede turizmle başlayınca, kapı kapıyı açtı. Lise son sınıf bitmiş, üniversiteye baş-

Her Galatasaraylı gibi öğrenciyken rehberlik işine girişmeden edememiş, tur otobüsünün önünde bir Mektepli rehber.

layacağım; bir Fransız tekstil şirketinin Türkiye’de bir temsilci aradığını duydum, kendimi tekstil sektöründe buldum. İstanbul Üniversitesi İngilizce İktisat’ı kazanmıştım, Boğaziçi’nde de yedekteydim. Devam mecburiyeti olmadığı için İstanbul Üniversitesi’ne kaydoldum. Böylece bugün de faaliyette olan kendi şirketim “B-B Tekstil”i kurmuş oldum.

SULTANİ DERGİ — Ve Cemiyet’te başkanlık. Yola çıkarken camiamıza katkı anlamında hedeflediklerinizin ne kadarına ulaştığınıza inanıyorsunuz? Nasıl geçti son 5 yıl?

FİDEL BERBER — Her şeyden önce hayatımdaki en anlamlı dönemlerden biri olduğunu söylemeliyim. Galatasaray Lisesi’nde okurken müdür, Cemiyet başkanı ve Kulüp başkanının yan yana bulunduğu fotoğraflara imrenerek bakardım. Cemiyet’e her zaman yakın biriydim, giderdim, gözlemlerdim. İyi işleri de eksikleri de görüyordum. Bu sebeple kendi işlerimle ilgili gerekli düzenlemeleri yapıp, daha bir yıl öncesinden bu yola çıkmaya karar verdim. Niyetim yeterince hazırlanarak, kendi dönemimde zaman geçirmeden bunları uygulamak idi. Gerçekten de bu bir yıllık ön çalışma, bize epeyce zaman kazandırdı. Ama bir şeyi de itiraf etmeliyim ki yönetime geldiğinizde çok farklı dinamiklerle uğraşmak zorunda kalıyorsunuz. Keşke daha evvelinde yönetim kurulu üyeliği gibi bir deneyimim olsaydı dediğim çok an oldu.

SULTANİ DERGİ — Seçim öncesinde gözlemleriniz nelerdi ve yönetim anlayışınızda ve faaliyetlerinizde bu gözlemlerden nasıl yararlandınız?

FİDEL BERBER — Göreve talip olmadan önce gözlemlediğim en önemli unsur, Cemiyet’e üyeliğin ve ilginin azalmış olduğu idi. Biz bu sebeple genç kardeşlerimize yönelik çalışmaları öncelendirdik. Özellikle lisede okuyan kardeşlerimize dokunmaya, Cemiyet’i daha fazla anlatmaya odaklandık. Bugün gururla söyleyebilirim ki Mektep’te halihazırda okuyan kardeşlerimizle kuvvetli bir temasımız var. Nitekim son yıllarda “13. Sınıf”a

Geleneksel ön bahçe sınıf pozu. 7 H sınıfı. Fidel Berber, üst sırada soldan 7'nci. Fidel Berber, devre arkadaşlarıyla şimdi en güzel masalarda, keyifli sofralarda aynı kardeşliği doyusya yaşıyor.

geçen kardeşlerimiz, ilk iş Cemiyet'e üye oluyor; sonrasında da aktif şekilde Derneğimize geliyor. Bir diğer öncelikli konu da kurum ilişkileri idi. Bu konuda da çok çalıştık, tüm kurumlarımızla yakın bir ilişki yürüttük. Bugün hepsi ile iyi bir iletişim içindeyiz, ihtiyaç halinde gereken tüm desteği sağlıyoruz.

Benim en önemli gözlemlerimden biri ise Galatasaray'ın en kuvvetli yönünün her alanda iyi yetişmiş insan kaynağına sahip olan bir camia olmasıydı. Çok farklı ilgi alanlarından, uzmanlıktan Galatasaraylı'yı, tekrar Derneğimize çekebilmek için etkinliklerimizi çeşitlendirerek, sürekli kıldık. En baştan çağrımızı yaparak, sadece yönetim kurulları ve diğer kurulların iyi bir yönetim için yeterli olmadığını; farklı komitelerle daha katılımcı bir yapı tesis edeceğimizi belirttik. Öyle de yaptık. Komiteler kurarak katılımı arttırdık; uzman abla, ağabey ve özellikle kardeşlerimizi kurullara davet ederek, nitelikli insan gücümüzü çok güzel amaçlara kanalize ettik. Bugün geriye dönüp baktığımda; pandemiye, depreme ve birçok olumsuzluğa rağmen çok çalıştığımızı ve yapmak istediklerimizi büyük oranda gerçekleştirdiğimizi rahatlıkla söyleyebilirim. Bunları yaparken çabamızı destekleyen, bizlerle çalışan tüm arkadaşlarımıza emekleri için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

SULTANİ DERGİ — Dünyada her şey değişiyor. Kuşaklar, alışkanlıklar, kavramlar hatta anlamlar. Bizim gibi geleneği olan camialar için bağlılık ve aidiyet duygularını korumanın yolu nedir? Bu tür alumni örgütlerine ne düşer?

FİDEL BERBER — Değişim kaçınılmaz. Tarihe baktığımızda değişime uyum sağlayanların ayakta kalabildiği açıktır. Bizim gibi köklü tarihe sahip camialar için değişim bazen biraz korkutucu olabiliyor. Tarihi mirasımız ve değerlerimiz kıymetlidir ve değişim, değerlerimizi yok etmeyeceği gibi, bizi daha da kuvvetlendirecektir. İletişime açık olmamız, merak etmemiz, anlamaya çalışmamız ve bunları kendi değerlerimiz üzerinden süzerek; çıktılarını tüm paydaşlarımıza anlatabiliyor olmamız gerekiyor. Katı olmadan, belki bazı şeyleri tekrar tekrar dinlemekten, anlatmaktan yorulmadan yola devam etmeliyiz. Değerlerimizi bu şekilde koruyabildiğimiz sürece, aidiyet zaten sürecektir.

SULTANİ DERGİ — Galatasaray Lisesi her zaman odağınızda. Farklı kesimlerle temastasınız. Mektebimizin bugünün Türkiye'si ve geleceğimiz için değerini nasıl tarif edersiniz?

FİDEL BERBER — Lise deyince benim için akan sular durur. Görevim süresince Galatasaray Lisesi'ne gitmekten, orada bulunmaktan hep büyük bir keyif ve onur duydum. Her seferinde sanki zamanda yolculuğa çıkar gibi; çocukluğuma, gençliğime, anılarıma gittim. Bugün Galatasaray Lisesi'ne baktığımda; pırıl pırıl, laik, demokratik değerleri içselleştirmiş, Atatürk ilkelerinin ve Cumhuriyetin izinde yürüyen, başarılı, çalışkan, sorumluluk sahibi, geçmişten mirasımız vatan sevgisini ve vatanına faydalı olma isteğini içselleştirmiş gençleri görüyorum. Tarihimize baktığımızda; gururla *"Bizdendir"* dediğimiz, çok önemli sorumlulukları başarı ile üstlenmiş büyüklerimiz gibi bu genç kardeşlerimiz de geleceğin Türkiye'sinde ve dünyasında isimlerinden çokça söz ettirecektir. Buna yürekten inanıyorum. Galatasaray'ın her alanda öncü ve örnek olma misyonunun, bugün yetişen kardeşlerimizce de sahiplenildiğini görmek, çok büyük gurur. Nitekim lise öğrencisi kardeşlerimizin çok farklı alanlarda; bilimde, sporda üst üste kişi ya da ekip olarak elde ettikleri birincilikler, dereceler bunun teyidi niteliğinde. Yeter ki onları desteklemeye hazır olalım. 13. Sınıf abla ve ağabeyleri olarak, her zaman yanlarında olduğumuzu hissettirelim.

SULTANİ DERGİ — Peki kimdir Mektepli? Sizce bizi buluşturan ortak değerler nedir? Sizin Mektepli tanımınızı alabilir miyiz?

FİDEL BERBER — Mektep sözü beni hep gülümsetir, çünkü benim için mektep Galatasaray'dır. Hayatı, arkadaşlığı, değerleri, limitlerimizi öğrendiğimiz yerdir. Dayanışmadır, konuşmadan anlaşmaktır. Birlikte olmaktır. Hiç kurgulamadan, hesap kitap yapmadan bütüne hizmettir. Kardeşliktir, ablalık-ağabeyliktir, ailedir. Risk almaktır, cesur davranmaktır. Sırdaş olmaktır. Okan Bayülgen Ağabeyimiz Derneğine geldiğinde konuşmuş-tuk, maddiyata çok da önem vermemektir. Paylaşmaktır. Hayatlarımızı küçük demir dolaplara sığdırdığımız yerde, çok daha büyük özgürlük alanı yaratmaktır. Dünyaya evimiz gibi bakmaktır... Bunların yanında Beyoğlu'nda olmanın getirdiği, küçük beyler ve hanımefendiler olarak başladığımız hayatta, ona uygun davranmak; alçakgönüllü olurken hakkını korumak, kısaca armanın hakkını vermektir...

SULTANİ DERGİ — Beş yıllık her günü yüksek tempoda geçen uzun bir yolculuk. Yol boyunca neler kazandınız, nelerden vazgeçtiniz? Hep aynı heyecanla devam etmenin formülü ne?

FİDEL BERBER — Beş yıl uzun bir süre ama şöyle bir düşününce daha dün gibi. Heyecanla yaptığım ilk konuşmalar, sıkıntılı konularla ilgili en doğru yolu bulma isteği, yapılan iyi bir işin görülmesinin yarattığı tatmin, eleştirinin dozu kaçtığına mideme oturan ağırlık ve daha niceleri... Yola çıkarken; tüm süreç boyunca bir kerteriz lazım olacak, hepimiz değişiyoruz ama bunun çok değişken olmaması gerekir diye düşünmüş ve ne yapıyorsam yapayım, ne karar alıyorsam alayım *"Bunun Galatasaray'a faydası var mı?"* sorusu ile ilerlemenin doğru olacağına inanmıştım. Çünkü birlikte yürüdüğümüz yollarda eksilmeler olabiliyor, hayal kırıklıkları muhtemel... Fakat bütün bunlar yolumuzun anlam ve önemini azaltmıyor. *"Aslolan Galatasaray"* mottosu sanıyorum bu heyecanı hep canlı tuttu ve tutmaya devam ediyor.

SULTANİ DERGİ — Yaşamımızın her anını Cemiyet'in, Mektep'in, Galatasaray'ın doldurduğuna; her an "présent" olduğunuza alışmışken, 2023'ün son günlerinde bir kırılma oldu değil mi? Kimseleri merakta bırakmamak için anlatmak ister misiniz neler yaşadınız? Şimdi durum nasıl?

FİDEL BERBER — Hayatta her şey insana dair. Aslında bu konuyu fazla gündemde tutmayı hiç arzu etmedim. Hatta bugün geriye baktığımda, biraz fazla hafife aldığımı da görebiliyorum. 2023'ün son günlerinde, check-up sırasında böbreğimde bir kitle görüldü ve böbreğimin alınması söz konusu oldu. Tek böbrek ile nasıl idare ederim endişesini yaşadım, odağım böbreğin bir kısmı da olsa kurtarılması idi. Hızlıca ameliyat planlandı ve ben işlerin devamında aksaklık olmaması adına gerekli tüm hazırlıkları yapıp, ameliyata girdim. Niyetim bir hafta içinde tekrar yerimde olmak idi. Ameliyat uzun sürdü ve sonuçta böbreğimin tamamı alındı. İyileşme süreci düşündüğümünden daha sancılı ve uzun geçti. Buna bir de tümörün nadir ve zararlı olması eklenince, hızlıca ikinci bir ameliyata karar verildi. Ve ilkinden daha uzun ve zor bir ameliyat geçirdim. Şimdi durum ne sorusunun cevabı da düzenli ve aralıklı olarak kontroller yapılıyor, takip ediyoruz. Ümit ediyorum ki bitmiş gitmiş olsun. Yeri gelmişken camiadan doktorlarımızın

Fidel Berber, yaşama anlam katan her şeyi Galatasaray'da bulanlardan. Eşi, 124. dönemden Özlem Kiyat Berber, şüphesiz bulduklarının en değerlisi.

Üç dönemdir Galatasaraylılar Derneği Başkanlığı görevini yürüten Fıdel Berber, tüm söylem ve paylaşımlarında Lisemizi en önde tutuyor. Bugün Galatasaray Lisesi'ne baktığında; pırl pırl, laik, demokratik değerleri içselleştirmiş, Atatürk ilkelerinin ve Cumhuriyetin izinde yürüyen, başarılı, çalışkan, sorumluluk sahibi gençleri görmekten gurur duyduğunu söylüyor.

özeni, desteği sanıyorum tedavimin en güçlü tarafı idi. İnsan kendini o hassas anda o kadar özel hissediyor ki sanıyorum bu duyguyu bu hayatımda yaşamış olmak -tüm sıkıntılara rağmen- benim için çok özeldi. Bu vesile ile herkesten kontrollerini düzenli olarak yaptırmasını önemle rica ediyorum.

SULTANİ DERGİ — Siz daima Mektepte geçirdiğiniz her gün bambaşka bir heyecanla anlatır, Derneğimizi ise ikinci yuvamız olarak tanımlarsınız. Kendi tecrübenizden yola çıkarak, Mektepli olmaktan gurur duyan ama yeterince temasta olmayanlara ne tavsiye edersiniz? Neyi kaçırmıyorlar, hatırlatmak ister misiniz?

FİDEL BERBER — Yukarıda da değinmiştim; Mektep'te, Galatasaray'da, Cemiyet'te geçirilen her an bence çok özel. Cemiyet'te çok büyük bir grubu oluşturan iş insanlarıyla muhabbet edersiniz; yan masadan sanatçılar bir ağızdan marşlar söyler; maç zamanı Cemiyet'i tribüne çevirirsiniz. Cemiyet ikinci yuvamız, 13. Sınıfımız. Hayat boyu süren Galatasaraylılığımızın en somut yeri. O yüzden fazla düşünmeden "*Cemiyet'e doğru bir adım atmanızı*" tavsiye ederim. Bu adım sizi eski günlere götürecektir, sizi sorgusuz sualsiz bir ihtiyaç halinde yanınızda olacak insanlara ulaştıracak, kapısında

tüm ünvanların vestiyere bırakıldığı en yalın haliniz ile evinizde olacaksınız. Bunu bir kez yaptığınızda, Pilav günlerinde, mezuniyet yıl dönümlerinde ya da devre yemeklerinde, Galatasaray ile uzunca bir süreden sonra tekrar bağ kuran arkadaşların yeniden buluşmak için en gönüllü kişilere dönüşmesi tesadüf olamaz. Cemiyet demek; Lisemiz ile kesintisiz bağ demek, destek demek, katkı demek. Gerek maddi gerekse manevi olarak Lisemize, camiamıza bu şekilde fayda yaratabilirsiniz. Siz yeter ki ilk adımı atın, gerisi kendiliğinden gelecektir.

SULTANİ DERGİ — Görev süreniz dolduğunda yeniden aday olmayacaksınız. Cemiyet'e başkan olmak sizin için başta ne anlam ifade ediyordu, şimdi ne ifade ediyor?

FİDEL BERBER — Normalde ilk planlama da bir dönem görev almak üzere yola çıktım fakat pandemi bunu doğal olarak iki döneme çevirdi. Üçüncü dönem için ise hem Cumhuriyetimizin 100. yılı olması hem de eksik olduğumu düşündüğüm işlerin tamamlanması için yapmam gereken işler olduğumu düşünerek devam ettim. Hep belirttiğim üzere, bu bir bayrak yarışı... Zamanı geldiğinde, bu bayrağı teslim etmeyi bilmenin de önemli olduğuna inanıyorum. Ve her bir Galatasaraylı'nın bu şahane duyguyu tatmasını, Galatasaray'a

fayda sağlamanın yarattığı hissiyatı deneyimlemesini diliyorum. Cemiyet başkanı olmaya gelince, en yalın haliyle camianın dertleriyle dertlenmek, keyifleri ile keyiflenmek için bir fırsat başkanlık. Bu ehliyeti sorumlulukla kullanmanız lazım. Çünkü Galatasaraylı olmanın gururu kadar, sorumluluğu da çok büyük. Bu sebeple çok çalışarak fayda üretmek, yanlış ve eksiklerimizden ders çıkartmak ve ne olursa olsun, vatana hayırlı insanlar olarak bu yolda yürümemiz gerekiyor. Yolun başında da şimdi de söyleyeceğim tek nihai söz; "*İyi ki Galatasaray Liseliyim, iyi ki Galatasaraylıyım*" Hayatım boyunca, iyi ki dediğim her şeyin en yalın hali, bu cümle dedir.

SULTANİ DERGİ — Peki bundan sonrası? Galatasaray içinde ve dışında hedefleriniz neler?

FİDEL BERBER — Resmi görevim sona ermiş olsa da tabii ki Galatasaray için düşünmeye, üretmeye devam edeceğim. Biraz yavaşlayıp, odaklanmak istediğim, araştırmak istediğim konulara zaman ayıracağım. Bu yola çıkmaya karar verdiğim andan itibaren, bana en büyük desteği veren başta eşim Özlem (124) olmak üzere tüm ailem ve yakınarımla daha fazla zaman geçirmeyi istiyorum. Anlattığım, şunu da yapabildik diyebildiğim her şeyi, onların vaktinden alarak yaptım. Eşime, kızıma minnettarım. Bir diğer nokta ise Cemiyet'e başkan olmak, aynı zamanda içinde bulunduğumuz büyük camia-yı daha yakından tanımak için müthiş bir tecrübe oldu. Çevremizin her alanında ne kadar değerli insanlardan örülü olduğunu, inanılmaz bir ağın içinde olduğumuzu biliyordum ama bunu yaşamak çok değerli. Bundan sonrasında bu tecrübemi, camiamızın farklı kurumlarının yararına kullanmak istiyorum. Özellikle gözbebeğimiz Lisemizin, daha da güçlenmesi için her türlü görevi üstlenmeye her daim hazırım.

Fotoğraf: Ulaş Beşoklar (125)

KOTON

x

Sibil
ÇETİNKAYA

“Bisküvi Denince Eti, Okul Denince Galatasaray Lisesi, İşte Benim Hikayem”

RÖPORTAJ: NURTEN YALÇIN ERÜS (125)

Cemiyetimizin en önemli projelerinden Kariyer Sohbetleri’nde geçtiğimiz aylarda Eti Yönetim Kurulu Başkanı **Firuzhan Kanatlı (117)** Tevfik Fikret Salonu’nda kardeşlerimizle bir araya geldi. Diploma töreninden sonra ilk kez kendisini tarihi salonun sahnesinde bulan Firuzhan Kanatlı’dan Mektep’te geçirdiği o birkaç saatin değerini, Mektepli

yılların ona kattıklarını, Galatasaray Liseli babası Firuz Ağabeyimizin kurduğu Eti’nin 62 yıllık marka hikâyesini dinlemek istedik. Anladık ki Firuzhan Kanatlı için Eti bisküvilerinin lezzetine rakip olabilecek tek şey varsa, o da Mektep’te geçirdiği yıllar... 1970’li yıllarda çocuk olan herkesin ezberindeki “*Bir bilmecem var çocuklar, haydi sor sor sor...*” cıngılını hatırlatarak, keyifli okumalar diliyoruz.

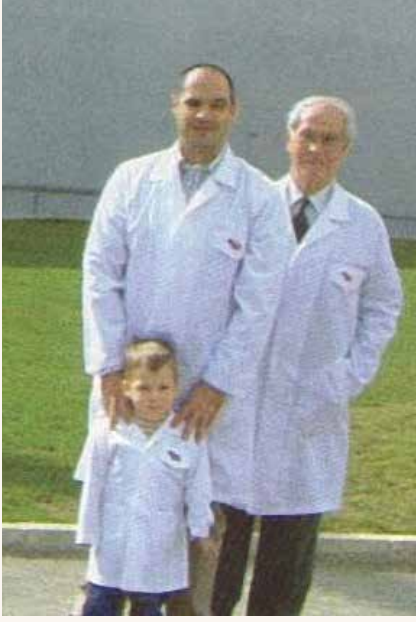
SULTANI DERGİ — Geçtiğimiz aylarda sizi Tevfik Fikret Salonu’nda Kariyer Sohbetleri projemizde ağırladık, kardeşlerimizle tecrübelerinizi paylaştınız. Okula gelmek, okulda bulunmak nasıl bir duyguydu? O gün ve belki de bir gece öncesinde neler hissettiniz?

FİRUZHAN KANATLI — İnanılmaz bir olaydı. Ben Tevfik Fikret Salonu’nda sahneye iki kez çıktım. Birincide, diploma merasiminde Leyla Hocadan diploma aldım. İkincisi işte bu sohbet oldu. Değişik bir atmosfer, çok iyi düşünülmüş bir proje. Aynen dediğiniz gibi, bir gece önceden heyecan başladı. Kendimi orada hep öğrenci olarak düşündüğüm için, öğrenci olmadığım halde Tevfik Fikret’te olacağım için heyecanlıydım. Müdürümüz **Prof. Dr. M. Reşat Dabak** devre arkadaşımız, onun döneminde okula gitmek de büyük gururdu benim için. Tuttu müdür lojmanına davet etti, Acayip bir yer tabii, rüya gibi. O lojmanı görmek beni çok mutlu etti, harikaydı. Bir de gittik, müdür odasında müdürün kahvesini içtik. Galatasaraylılık ruhunu yaşayabilmek ve o ruhu anlatabilmek için güzel bir fırsattı. Okuldaki hikayelerimizden “*O canlıyı nereye yazıyordunuz abi?*” sorusuna kadar her yönüyle çok keyifli bir sohbetti. Ben her zaman söylerim; Galatasaray Lisesi hiçbir okula benzemez. Oradan mezun olmak bambaşka bir ayrıcalıktır. Mektepten mezun olan biri, sonrasında nereyi bitirirse bitirsin önce “*Galatasaray Lisesi mezunuyum*” der. Bu, her şeyi anlatıyor bence.

Firuzhan Kanatlı, Tevfik Fikret Salonu’nda Kariyer.net CEO’su Fatih Uysal (125) ve kardeşlerimizin sorularını yanıtladı.

Üç kuşak bir arada, Eti tesislerinde. Firuzhan Kanatlı, babası Firuz Kanatlı ve oğlu Sarp Kanatlı ile birlikte.

SD — Babadan da Galatasaraylı olunca, önce babanızı, Firuz Kanatlı'yı soralım. Galatasaray Lisesi ile ilgili babanızdan ilk duyduklarınız nelerdi?

FK — Babam Firuz Kanatlı, 1951 mezunu. Esasında ilkokul üçte girmiş Sultani'ye. Onu gönderen de dedem Ahmet Kanatlı. Dedem vizyoner bir insan. Babaannemle karar veriyorlar, babamın Batı kültürünü almasını istiyorlar. İlkokul, lise derken mezuniyetin ardından Cenevre Üniversitesi'ne gitmiş babam. Aslında mimar olmak istiyormuş çünkü bilhassa karakaleme çok yeteneği varmış. Bir dönem mimarlık okumuş. Fakat ailesi onu işletme okumaya yönlendirmiş. Mecburen işletme okumuş. Ben, Galatasaray Lisesi anıları dinleyerek büyüdüm diyebilirim. Çok iyi hatırlıyorum; babam yatılılık hikâyelerini anlattıkça ilgiyle dinler, durmadan sorular sorardım. Ben böyle pür dikkat dinledikçe, annem "Sen de baban gibi Galatasaray Lisesi'ne gideceksin" derdi. Planım şöyleydi: İlkokulu bitireceğim, Galatasaray'a gideceğim; orta ve lisede orada okuyacağım; sonra babam gibi yurtdışında okuyup, Eskişehir'e döneceğim ve şirkette çalışacağım. Her şey tam olarak böyle gelişti.

SD — O zaman okuldaki ilk güne gidelim. Eskişehir'den İstanbul'a; önce Ortaköy, sonra Beyoğlu...

FK — Önce İsviçre'yi anlatmalıyım. İlkokulu Eskişehir'de bitirdim, Tarsus Amerikan'ı ve TED Ankara'yı kazandım, Galatasaray Lisesi'ni kazanamadım. Oysa tek istediğim okul Galatasaray. Ne yapmalı derken; bir yolunu bulduk. Bir süreliğine Fransızca eğitim alabileceğim bir ülkeye gidersem, dönüşte Galatasaray'a girme şansımın olabileceğini öğrendik. Hemen İsviçre'de karar kıldık. Ne cesaretle, sırf Galatasaray'a girebileyim diye tek kelime Fransızca bilmeden, 11 yaşında tek başıma İsviçre'ye yatılı okula gittim. Bir yıl Fransızca öğrendim ve Galatasaray'a böylece 1976 yılında girdim. Böyle bir tutku işte... Okula ilk gittiğim günü, dün gibi hatırlıyorum. Annem, babam, ben arabaya bindik, Ortaköy'e gittik. Boğaz'ın kenarında, babamın da bir zamanlar ilkokulu okuduğu binayı gördüm. Çok etkileyiciydi. Hazırlıkta çok canım sıkıldı çünkü o dersleri görmüştüm, biliyordum. "Voilà Madame Thibault, voilà Monsieur Thibault"... Yatakhaneye gittik, yatakhane salonunun ortasında dev bir soba. Ben salondan sağ tarafa dönünce, Boğaz'a bakan bir odadaydım. Geceleri Kabataş Liseliler bizim camları kırardı... Çok soğuktu. Çok defalar yatağımı açmadan paçalarımı çorabın içine

sokar, öylece girerdim yorganın altına. Üşürdük. Ama mutluyduk. Daha sonra Beyoğlu'na gittiğimde, tarihi binada ilk olarak ortası aşınmış basamaklar dikkatimi çekti. "Babam da buralardan geçti" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Okulun önündeki müzeden babamın coğrafya hocası olan Rahmetli Feruzat Hoca sorumluydu. Ramo kapıda dururdu. Bir gün Ramo'dan Feruzat Hoca'nın yanına gitmek için izin istedim. Gittim, "Hocam ben Firuz Kanatlı'nın oğluyum" dedim. O da bana "Sen Firuz'un oğlu musun, gel sana bir şey göstereceğim" dedi. Müzenin alt katına indik, orada bir çelik dolap vardı. Feruzat Hoca o dolabı açtı, içinden bir harita çıkardı. Coğrafi bir harita. Haritanın altında babamın imzası duruyordu. Feruzat Hoca "Biliyor musun, bunu baban yaptı" dedi. Çok gurur duydum...

SD — Lisede nasıl bir öğrenciydiniz? Meşhur araba yolculuklarınız var, öyle değil mi?

FK — Hazırlıkta çok sıkıldım, dersler hafif geldi. Bana Galatasaray'ın hakkının 9 sene olduğunu söylediler, söz dinledim 6. sınıfta kaldım. Dokuzuncu sınıfa kadar yatılıydım, sonra gündüzlü oldum. Çok keyifli, her gününü güzel hatırladığım bir lise yaşantım oldu. Devre arkadaşlarımdan iki yaş büyüdüm. Ehliyetimi herkesten önce aldım. 11'inci sınıfta

Firuzhan Kanatlı (en başta solda) dönem arkadaşlarıyla okulun bahçesinde.

bana annemin Ford Fiesta marka eski arabasını verdiler. İstanbul'daki evimiz Emirgan'dadır. Evden çıkıp önce **İrem Kasapoğlu**'nu (119), sonra **Halit Turalı**' (115) alırdım. Peşinden Bebek'ten sınıf arkadaşım **Haluk Camcı**'yı alır; **İrem**'i Ortaköy'de bırakırdık. Oradan Teşvikiye'den **Yeşim Alemdar**'ı (116) sonra da **Serdar Karaoğlu**'nu (116) alır, aşağı iner, sahilden devam eder, Tophane'den yukarı çıkardık. Bunu her sabah yapardık. Düşünün demek ki yollar ne kadar boşmuş. Arabayı yan sokağa, otoparkın karşısına, **Kâhya Ahmet**'e bırakırdık, sonra Mektep'e gelir, sınıflara dağılırdık. Tabii arada isimler değişirdi ama ana kadro aşağı yukarı böyleydi. Şimdi özlemle bakıyorum o yıllara. O kadar müthiş bir arkadaşlık ruhu vardı ki... Zengin, fakir, güzel, çirkin herkes sadece Galatasaraylı; herkes eşit, ne şahane yıllardı...

SD — Bu son cümlelerin üzerinde duralım. Siz mesela Galatasaray'a girdiğinizde bu eşitlik hikâyesini nasıl yaşadınız? Sonuçta, dönemin en büyük sanayici ailelerinden birine mensuptunuz...

FK — Galatasaray'a girdiğim zaman Eti bilinen bir markaydı, şirketimiz büyük bir şirketti. Evet durumumuz iyiydi ama bana hiçbir zaman bol para verilmedi, ay sonunu zor getiriyorduk. Böyle bir terbiyeyle büyüttüler ve Galatasaray da bu terbiyenin devamını verdi. Biz okulda hepimiz eşittik, bunu biliyordum ve bunu yaşıyordum. Orada asimile olmak zorundasın çünkü sen kendini soyutlamaya kalkarsan, soyutlanan sen olursun; bu kadar açık. Biz Mektep'te gerçek eşitliği öğrendik, en önemlisi o. İnsanların hepsi eşittir, bitti. Fransız ekolünün sosyalist tarafı, bence Galatasaray'da çok iyi çalışır. Zaten bana göre vicdanı olan

her insan biraz sosyalisttir, Galatasaray'da da işte bunu yaşarsın. Ben hiçbir paralı okulda bunu göremezdim. Çok da kolay bir yer değildir Mektep, öte yandan bir devlet okulu olduğu için her kesimden insan için bir şanstır. Alt gelir grubundan geliyorsan iyi bir eğitim alacak ve muhakkak iyi işler yapacaksın. Varlıklı isen varlığınla değil insanlığınla, çalışkanlığınla bir yere geleceksin. Bir de tabii İsviçre önemli bir tecrübe oldu benim için. Babamın deyimiyle oradaki "zengin sıpalarını" görmem, onların şımarıklığını yaşamam; beni aksi istikamete yönlendirdi. Üstüne, Mektep'in doğal tornası da çalışınca koşulsuz eşitliği içimize sindirmiş olduk. Şimdi gülerek hatırlıyorum da bu eşitlik meselesini fazlaca ciddiye almış olabilirim; örneğin okulda herkes serbest ve rahat giyinirdi, ben hep okul forması giyerdim. Hep takım elbise giydik. Lacivert ceket, gri pantolon olayında ciddiydim yani; eh ! orada biraz daha rahat olmamın zıyanı olmazdı...

SD — Liseden sonra yükseköğrenim için Londra'ya gittiniz, o yıllardan neler aktarırsınız?

FK — Galatasaray'da okurken, İngilizce de öğrenmek lazım diye düşünüyordum. Önce Oxford'da bir sene dil tahsili aldım, sonra American University of London'a (AUL) kaydoldum ve İşletme Fakültesi'nden 4 üzerinde 3.75 ortalamayla mezun oldum. Londra'da okurken, **Galatasaraylılar Derneği**'nden haberdar oldum, gittim, hemen üye oldum. Okuduğum müddet boyunca hiçbir Galatasaray yemeğinde ağabeylerim bana para ödettirmedi. Bunu başka nerede yaşayabilirsiniz? Ben de Londra'dan Eskişehir'e gelince, ilk iş 113 devresinden **Mustafa Öztürk** ile **Eskişehir Galatasaraylılar Derneği**'nin kurulmasına ön ayak oldum.

Tevfik Fikret'te 117'nin mezuniyet töreni... Firuzhan Kanatlı diplomasını bugün de büyük bir sevgi ve saygıyla andığı edebiyat hocası Fatma Nimet Leyla Başak'ın elinden almış. Beyaz takım elbisesi ve kahverengi gömleğiyle gördüğünüz Kanatlı, sahnede tarih hocası Atilla Salihogulları (kırmızı kravat) ve Leyla Hoca'nın arasında.

SD — Babadan sanayicisiniz. Sevgili Firuz Ağabey'in 1962'de kurduğu Eti markasının öncesinde, Gümülcine'den başlayan bir girişimcilik hikayesi var. Anlatır mısınız?

FK — Dedem Ahmet Kanatlı 1922 yılında, onun ağabeyi Mehmet Kanatlı ise 1924'te Gümülcine'den Türkiye'ye göç etmek zorunda kalıyor. Öncesinde, dedemin bir buçuk yıl kadar Yunanistan Milos Adası'nda tutsaklığı var. Ailenin Gümülcine'de un fabrikaları var. Türk çetecilere yardım etmesinler diye, gözdağı vermek için dedem ve birçok varlıklı Türk'ü sürgüne götürüyorlar. Dedemi daha sonra İstanbul Tuzla'ya getiriyorlar. Dedem "Ben bir daha oraya dönmem, malı mülkü satın Türkiye'ye gelin" diye, Gümülcine'ye haber gönderiyor. Ne var ne yok satıyorlar, parayı kolay getirebilmek için altına çeviriyorlar. Altınları bir sandığa koyuyorlar, üstüne de eşyalarını. O sandığın Türkiye'ye getirilmesinde Gümülcine Başkonsolosu Firuz Bey çok yardımcı oluyor. Aile Türkiye'ye gelince, önce Adapazarı'na yerleştiriliyor. Bizimkiler hemen bir araya giriyor. Günü çevirebilmek için bir bakkal dükkânı açıyorlar. Diğer paraya dokunmak istemiyorlar çünkü onunla iş kurma hedefleri var. En iyi buğday nerede yetişir, onun peşine düşüyorlar. Nerede var, Eskişehir'de. Eskişehir'de un fabrikası kurmaya karar veriyorlar. Dedemin ağabeyi Mehmet Kanatlı, Eskişehir'e, teftişe gidiyor. Sakarya Nehri'nin bir kolu olan Porsuk Çayı her sene taşıdığı için şehir yukarı mahalleye kurulmuş. Tepede arazi almak istiyorlar ama "Muhacire yer vermiyoruz" deniliyor. Onlar da Porsuk Çayı kenarına inip, uygun yerler satın alıyorlar ve Gümülcineli Un Fabrikası'nı kuruyorlar. Fabrikanın yanına da iki kardeş, iki ayrı ev yapıyor. İşte babamın büyüdüğü ev, bugün Eti Plaza'nın karşısında dimdik ayakta duran o evdir. Babama dönecek olursak; 1932'de doğuyor. Gümülcine Başkonsolosu Firuz Bey'in adını veriyorlar. Yapılan iyiliği unutmuyorlar.

SD — Peki babanız, sevgili Firuz Ağabey bisküvi işine nasıl giriyor?

FK — Dedemin ağabeyi Mehmet Kanatlı ölüyor. Babam da o sırada Cenevre'den işletme mezunu olarak Eskişehir'e geliyor. Askere gidiyor, o dönem annem Gülay Hanım'la tanışıyor. Askerde kantin subayı olarak görev yapıyor. Kantinde Ülker, Besler ve Arı bisküvilerinin çok satıldığını görüyor. Fabrikada çok sayıda aile mensubu var. Dönüşte, bir un fabrikasında aileden bu kadar insanın idareci olamayacağını düşünüyor. Başka bir alanda, kendi işini kurma fikri ilk orada doğuyor. "Yeni bir iş yapmalıyım" diyor. Askerden gelince annemle evleniyor. Şirkette çalışmaya başlıyor, karşılığında babası ona bin lira maaş veriyor. Annemle evleniyor. Yeni evliler, tabii yeni yeni para kazanıyor, yeni bir eşya almak için para biriktirmek lazım. O dönem gazlı ocaklar çıkmış, ailede herkes sırayla bu ocaklardan alıyor. Babam alamıyor. Annem, "Firuz sen hep 1000 lira mı kazanacaksın" diye soruyor. Babam için bu sitem, bir işaret oluyor. Un fabrikasında bir süre daha çalışmaya devam ediyor. Bisküvi işi yapmayı aklına koyuyor. Fransadan ve İngiltere'den bisküvi ile ilgili kitaplar getiriyor, onları akşamları tercüme ediyor, yanındaki mühendislerle veriyor, o şekilde ilerliyor. Dedeme gidiyor, "Ben kredi alacağım, krediye kefil olur musun?" diye soruyor. Dedem hem kefil oluyor hem babama bir parça arsa satıyor. Babam önce arsanın üstünü düzenliyor.

Mektepli ağabeyimiz Firuz Kanatlı tarafından kurulan Eti'nin ilk imalathanesinin çizimlerini de bizzat Firuz Kanatlı yapmıştı. İlk düşünce, çizimde de görüldüğü üzere marka adının Bal olması yönündeydi.

Sonra Almanyadan makineleri getiriyor. Marka adını "Bal" koymak istiyor ama tescilde sorun çıkıyor. Oysa kalıplar için sipariş çoktan verilmiş. Zar zor bir usta "Yeni markanın da yine üç harfli olması kaydıyla ben bu kalıpları ziyan etmem, çözerim" diyor. İşte Eti markası böyle doğuyor. Frig Vadisi, Hititler, Etiler derken Eti ismini uygun görüyorlar. Hem üç harfli hem de çıktığı topraklara uygun diye düşünüyorlar.

SD — Babanızın Galatasaray'dan aldığını düşündüğünüz, size de sirayet eden, oradan da Eti'nin marka kimliğine etki eden hangi değerler var? Mektepli bir baba oğulun ellerinde büyüyen bir marka nasıl olur?

FK — Farklı kuşaklardan olsak da her ikimizin de Galatasaray'da ortak değerlerle yetiştiğimizi düşünüyorum. Eti'de ise asıl payeyi, tüm gönlümlle babama vermeliyim. İlkleri yaratmak, temeli atmak kolay değildir. Temel nasılsa sonrası da ona göre ilerler. Eti'nin temelinde babamın vizyonu varsa, o vizyonun da temelinde kendi ailesinden ve okuldan aldığı eğitim vardır. Nerede eğitim aldığımız burada çok önemlidir. Babamdan örnek verecek olursam; Firuz Kanatlı bir stili, bir kültürü temsil eder. Bu kültürde, kuşkusuz çok sevdiği

Firuz Kanatlı'yı 2017 yılında kaybettik. Bu yağlı boya resim onun ardından oğlu Firuzhan Kanatlı'ya hediye edilmiş.

okulunun, Galatasaray'ın kazandırdığı çok şey vardır. Nelerdir diyecek olursak; bir kere Galatasaray Lisesi Batılı bir kurumdur, Batı ekolünden olan bir kurumdur, bu çok önemli. Batı daima yeniliklere, inovasyona açıktır. Liberallik, özgürlük esastır. Kişilerin düşüncelerini özgürce paylaşabilecekleri ortamı yaratmak, yeni bilgilere açık olmak, herkese söz verebilmek... Sonra hepimiz kabul ederiz, Galatasaray Liseli bulunduğu ortamda bir kaliteyi temsil eder. Yaptığımız işe de muhakkak sirayet eden bir özen, hep ileride olma arzusudur bu. Öte yandan biz Galatasaray'da her gelir seviyesinde insanla arkadaş olmayı, kimsenin birbirinden farkının olmadığını gördük. Eti'de binlerce çalışanla süreklilik arz eden bir yapıyı yürütebilmemizin temelinde de yukarıda saydığım değer ve terbiyenin etkili olduğunu düşünüyorum. Herkesin zeki olduğu bir okul ortamında, zekadan çok çalışmanın fark yarattığını yaşayarak gördük. Her insanın kişiliği ve fikirleriyle değerli olduğunu Mektep'te öğrenip, okul koridorlarından şirket yönetimine taşıyabildiğimizi düşünüyorum. Diğer taraftan Galatasaray ve Eti, her ikisinde de köklerimiz var. Mesela Galatasaray Lisesi'ne girmeyi ilkokuldan itibaren kafama koymuş olmam, benim için önemli bir amaçtı. Aynı şekilde

babamın kurduğu Eti'yi geleceğe taşımak da benim için önemli bir amaç. Markayı hep daha ileriye götürmek, kuşaklar boyu sağlıklı bir şekilde yaşamasını sağlamak, dünyada adı geçen bir marka olması için çalışmak... Dolayısıyla büyük bir bağ oluşuyor. Şöyle ifade etmeye çalışayım; bana nerelisin diye sorduklarında Eskişehirliyim diyorum. Hangi okuldan diye sorduklarında, Galatasaray Liseliyim diyorum. Ne iş yapıyorsunuz diyorlar, aile işinde sanayiciyim diyorum. Ne sanayii diyorlar, gıda sanayii diyorum. Hangi tür gıda diyorlar, bisküvi işi diyorum. Hangisi diyorlar ancak o zaman Eti diyorum. Ama okulu sorduklarında anında Galatasaray diyorum. İşte benim hikayem bu.

SD — Şirketinizde Galatasaray Liseli çalışma arkadaşlarınız da var. Geçmişten bugüne, Mekteplilerin iş hayatında en güçlü yönleri sizce neler?

FK — Baba-oğul iki kuşak Mektepli olunca, gerçekten de Eti'de çok sayıda Mektepli arkadaşımız görev aldı, alıyor. Ben işe başladıktan sonra sınıf arkadaşlarımı davet ettim, hatta okulda neredeyse kırgın ayrıldığım ama aklıma, işine güvendiğim arkadaşlarımı dahi çağırdım, gayet güzel birliktelikler oluşturduk... İtiraf etmeliyim biz Galatasaraylılar dik kafalıyız, zaman zaman inatçıyız, kararlı tipleriz; böyle olunca çok da kolay olmayabiliyor ama iyi işler de böyle çıkıyor. Unuttuklarımız olacaktır ama ilk aklıma gelenler **Şule Şamlı (115), Haluk Camcı**

(117), **Türksad Salihoğulları (117), Koray Tetiker (117), Rahmetli Haluk Yıldız (112)**, ayrıca babamın sınıf arkadaşlarından **Bozkurt Ünüğü, Yılmaz Amca, Selçuk Tiryaki...** İsmi sayamadıklarına da buradan sevgilerimi gönderiyorum, birlikte olmak her zaman ayrıcalık.

SD — Dijital dünya, yapay zekâ, inovasyon baskısı; girişimcilik ekosistemi değişiyor. Son olarak; kendi markasını kurmak isteyen Mekteplilere, 62 yıllık bir markanın lideri olarak neler tavsiye edersiniz?

FK — Öncelikle ne yaparsanız yapın piyasada olmayı ya da farklı olanı yapmanız, çağın üstünde bir şey yapmanız gerekiyor. İnovasyon, yenilik kilit kelimeler. "Copieur" olmamak lazım. Ürün ya da hizmet fark etmez; kendine has, özellikli bir şey sunmalısınız. İkincisi belki jenerik gelecek ama hızlı çıkan, hızlı aşağıya iner... Emek vermeden hiçbir şey olmuyor, kafa patlatmadan olmuyor, birdenbire büyüyen şirketlerin çöküşleri genelde hızlı olabilir. Kişilik olarak da kendinizi iyi yönetmeniz gerekiyor. Zira kişiler de markalar gibi; muhakkak kendinizi de doğru yerde konumlamalı, gelişime açık olmalısınız. Eti'nin sırrı, kalitesini bozmadan insanlara kaliteli ürünler yedirmektir, biz yıllardır bunu yapıyoruz. Girişimcilere de en önemli tavsiyem, yeniliklere açık olmaları ve kaliteden taviz vermemeleridir.

Firuzhan Kanatlı, mezuniyet töreninin ardında arkadaşlarıyla birlikte.

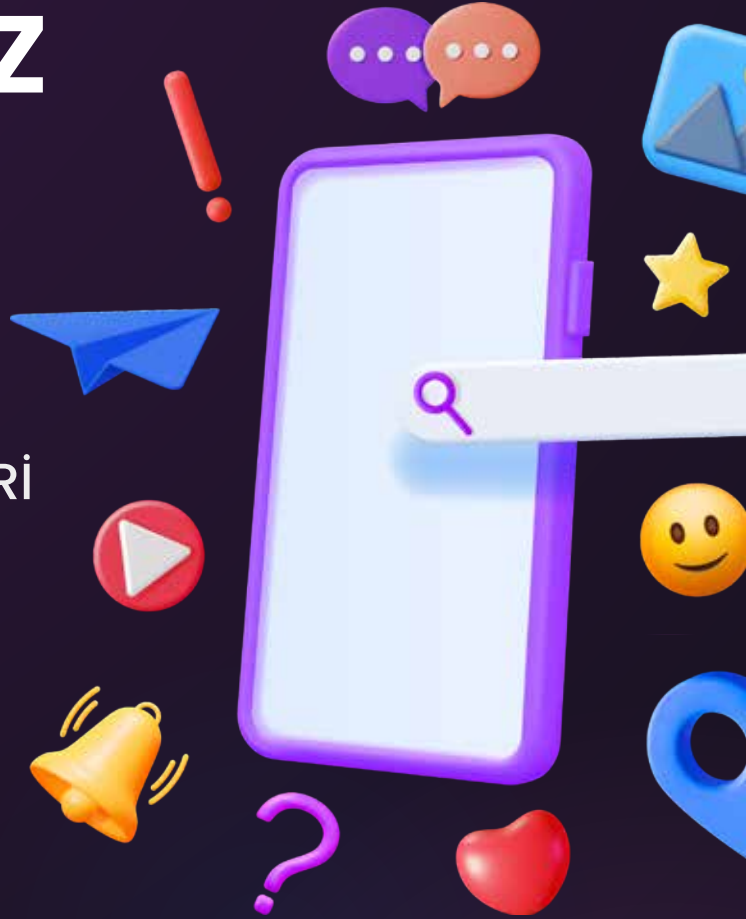

POLİ DİJİTAL

İLETİŞİM ÇÖZÜMLERİMİZ İLE ÖNE ÇIKIN

DİJİTAL MESAJLAŞMA SERVİSLERİ
TOPLU SMS & MMS & OTP
MARKA İŞBİRLİĞİ
MOBİL PAZARLAMA
DİJİTAL PROMOSYON ÜRÜNLERİ
HEDİYE İNTERNET PAKETLERİ
AKILLI YETENEKLER
İLETİ YÖNETİM SİSTEMİ (İ.Y.S.)

🔍 Bize Ulaşın www.polidijital.com

☎ +90 216 517 33 46

✉ gs@polidijital.com

Birbirinden Öğrenmeyi Seçenler Burada

Derneğimizin uzun soluklu projelerinden Mentorluk Projemiz, bu yıl Kariyer.net'in de uzman iş birliği ile yoğun bir tempoda devam ediyor. Dört dönemdir Komite'de üye olarak görev alan, son bir yıldır ise Mentorluk Komitesi Başkanlığı'nı üstlenen **Esin Özkan (138)** Cemiyetimiz çatısı altında birbirinden öğrenmeyi seçenlerin motivasyonunu kaleme aldı.

Derneğimizin çatısı altında 6 dönemdir mentorluk organizasyonu yapıyoruz. Şimdiye kadar 800'den fazla Galatasaraylı bu programa dahil oldu ve 600'den fazla mentor-menti eşleşmesi yaptık. Gördük ki mentor olmak, bilgi ve tecrübelerini paylaşarak başkalarının gelişimine rehberlik etmekle; menti olmak ise rehberliği kabul ederek potansiyelini açığa çıkarmakla açıklanabilecek bir karşılıklı öğrenme aracı.

Mentor ya da menti olmak aslında iki taraf için de bir anlamda geleceğe yatırım. Benjamin Franklin'e göre zaman, insanın en değerli varlığı ve bu programda en değerli kaynaklardan biri zaman. Mentor olmayı kabul eden Mektepli, zamanını vererek büyük bir fedakârlık yapıyor; bu kıymetli varlığı kardeşleri için ayırıyor ve bu sayede onlara yardımcı olmayı hedefliyor. Karşılığında sadece manevi tatmin elde etmiyor; zira mentorluğu, yalnızca mentinin öğrendiği bir süreç olarak tanımlamak eksik tanım olur. Tecrübeler paylaştıkça değer kazanır, yaşanmışlıklar ise hayat derslerine dönüşür. Bazen mentilerden gelen bir soru, mentora yeni kapılar açar ve mentor, tecrübelerini yeni bir perspektiften değerlendirme imkânı bulur. Dünya hızla değişirken, genç kuşakların bu değişimi takip etmedeki becerileri, zaman zaman mentor ve menti rollerinin yer değiştirmesini sağlar. Bu da mentora yenilenme fırsatı sunar.

Mentorluk yatırımının en güzel tarafı, elbette meyvelerini toplamak. Biz mentorlar olarak bu sürecin kazanımlarını bazen doğrudan gözlemlene şans buluyoruz ve itiraf edeyim ki tam anlamıyla göğsümüz kabarıyor. Diğer tüm zamanlarda ise birbirimizin yaşamına dokunduğumuzu, izler bıraktığımızı, güçlü bağlar kurduğumuzu ve yıllarca devam

Mentorluk Komitemiz karşılıklı öğrenme prensibiyle çok farklı uzmanlık alanlarından, farklı devrelerden Mektepliği bir araya getiriyor.

ettireceğimizi hissedip; sözün en sade haliyle, mutlu oluyoruz. Mektepli olmanın mutluluğuna, birlikte öğrenmenin, gelişmenin verdiği mutluluk ekleniyor...

Son söz olarak; haydi siz de mentorluk organizasyonuna katılın, birlikte öğrenelim, birlikte büyüyelim.

***

"Mentorluk programı, geleceğimizi daha parlak görmemizi sağlayan ve içimizi ısıtan bir program."

Atahan Tap (150)

"Mentorluk, her sayfasında yeni bir hikayeye adım attığımız; her adımınızda da kendinize bir şey kattığımız; en güzeli de aslında sizin yazdığımız bir kitap..."

İrem Özkaşıkçı (137)

"Mentorluk, yolunuzda bir muz kabuğu varsa; onun yola çıkacağı ve etrafından dolaşmak gerekeceğini size önceden söyleyecek birine sahip olmak..."

Fatih Uysal (125)

"Hem mentorluğu hem mentiliği öneriyorum çünkü bu programda kazanımlar karşılıklı."

Günfer Haklı (117)

PILAV YEDIĞİN AN
GELSİN
SÜTAŞ AYRAN

“Cinsiyet eşitliği ailede başlar”

Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. İpek Merçil (118), tüm akademik kariyeri boyunca kadın konusuna odaklanmış, ödüllü bir akademisyen. Galatasaraylılar Derneği olarak hayata geçirdiğimiz Cemiyet Akademi projemizin ilk eğitim programına katılan üyelerimiz, altı hafta boyunca Türkiye’de kadın hareketinin tarihini İpek Merçil’in eşsiz anlatımıyla dinleme, öğrenme imkânı buldu. Sertifika programında, yaşadığımız toplarlarda geçmişten bugüne toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesi vermiş pek çok öncü kadının hikayesini bizlerle paylaşan İpek Merçil ile Cemiyet Akademi tecrübesi ve Türkiye’de kadın olmak üzerine konuştuk.

SULTANİ DERĞİ — Galatasaray Lisesi öncesinden başlayalım. Nasıl bir aileye doğdunuz, zannediyoruz okuyan ve okumaya değer veren bir aileydi?

PROF. DR. İPEK MERÇİL — Ben çok kitap okunan ve kocaman bir kütüphanesi olan bir eve doğdum. Annemle babam, İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü’nde öğrenciyken tanışmışlar ve aynı sınıfta okumuşlar. O yüzden son derece eşit bir çift ilişkisinin hâkim olduğu ortamda yetiştim. Babam İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü’nde profesör, annem ise Levent’te bulunan Özel Yıldız Lisesi’nde tarih öğretmeni ve lise müdiresiydi. İlkokula başlamadan önce, babam bazı günler beni üniversiteye götürürdü. O işlerini yaparken beni Tarih Bölümü kütüphanesine bırakırdı. Dönemin çok kıymetli kütüphanecisi Meşkure Hanım benimle ilgilenirdi. O zamandan beri kütüphane kokusu ve sessizliği, beni

büyüler. Annem çalıştığı için beni anneannem büyüttü. Anneannem, 1910’lu yılların sonunda İstanbul’da o dönem kız öğrenci de kabul eden Saint Joseph Lisesi’nde okumuştur. Bana öğleden sonraları kitap ve gazete okurdu. Kısaca ben doğduğum büyüdüğüm evde kitap, huzur, eşit kadın erkek ilişkisi, saygı ve koşulsuz sevgi görererek büyüdüm.

SD — Akademik hayatınız nasıl ilerledi? Din sosyolojisi, cezaevi sosyolojisi, kadın meselesi gibi konular üzerinde çalışmanız, bu alanlara odaklanmanız tercih mi tesadüf mü? Neden?

İM — Galatasaray Lisesi’nden sonra Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’ne girdim. O dönem Boğaziçi Sosyoloji, altın çağını yaşıyordu. Feminist hareket ile öğrenciyken, hocalarım Nüket Sirman ve Ferhunde Özbay sayesinde tanıştım. İslamcı hareket ile de hocam Nilüfer Göle’nin dersleri sırasında ilgilenmeye başladım. O dönem Nilüfer Hoca, “Modern Mahrem” kitabı üzerine çalışıyordu. Yaptığı saha araştırması, 80’li yıllarda hocanın İslamcı hareket üzerine çalışma cesaretini göstermesi, beni çok etkiledi. Boğaziçi’ni bitirdikten sonra kıymetli hocam, Galatasaray Üniversitesi’nin Kurucu Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Barlas Tolan ile tanışarak; üniversitede çalışmaya başladım. Sonrasında üniversiteye ayrılan YÖK burslarından birisiyle, lisansüstü eğitimime devam etmek üzere Fransa’ya gittim. Nilüfer Hocamla tanıştığım gün, onun doktora yaptığı merkezde doktora yapmayı kafama koymuştum. Paris’te Yüksek Sosyal Bilimler Okulunda (EHESS) Alain Touraine tarafından kurulan Centre d’Analyse

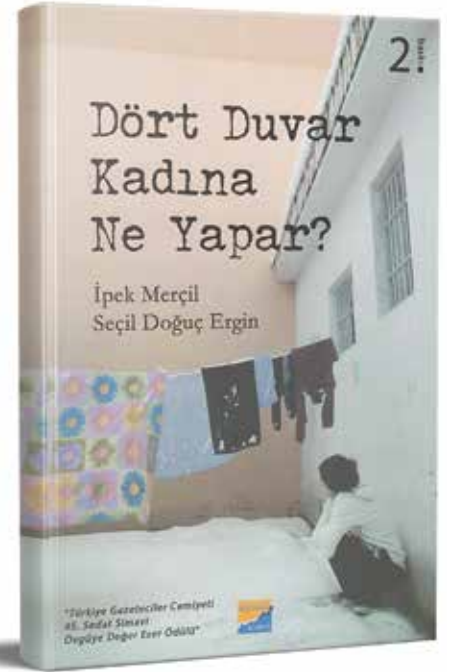

Soldan sağa üst sıra: Monsieur Renaudin, Ayşen Sarıkan, Seda Kaynak, Gonca Gökdemir, Yeşim Soyak, Candan Tuncer, İpek Merçil, Filiz Balcı.
Alt sıra: Aylin Yazıcıoğlu, Pelin Karadoğan, Gülsüm Akdemir. (1 Nisan 1981 Ortaköy)

et d'Intervention Sociologiques'te yüksek lisans ve doktora çalışmalarımı tamamladım. Doktora tezimi "İslamcı Kadın Aydınlar" üzerine yazdım. EHESS'de de çok kıymetli hocaların seminerlerini izledim. Din sosyolojisi ile orada Danièle Hervieu Léger'nin seminerlerini izlerken ilgilenmeye başladım. Galatasaray Üniversitesi'nde Sosyoloji Bölümü açılınca, ilk verdiğim derslerden biri oldu Din Sosyolojisi. Sosyolog Pierre Bourdieu'nün söylediği gibi; "sosyoloji bir toplumda söylenmeyi, güç ve iktidar ilişkilerini, tahakküm mekanizmalarını ortaya çıkarır". Ben de araştırmalarım sırasında hep güç ve iktidar ilişkilerinin zayıf tarafında kalan aktörlerle ilgilendim. Söylenmeyi, halının altına süpürüleni ortaya çıkartmayı hedefledim. Cezaevleri de bu nedenle araştırma alanlarım arasına girdi.

SD — Cemiyet Akademi'nin ilk programının konusu Cumhuriyet'i 100. yılında Türkiye'de Kadın Hareketinin Tarihi idi. Çok kısa bir özet alacak olursak, temel çıkarımlarınız nelerdir bu tarihed

İM — Biz bu seminer dizisinde, Osm Devleti'nin son döneminden itibaren topraklarda gelişen kadın hareketler anlamaya çalıştık. Dünyanın çeşitli kelerinde eş zamanlı olarak ortaya çık feminist hareket, Osmanlı coğrafyası da yankı bulmuştu. Farklı etnik, dini diyetleri olan kadınlar kendi hareketle ni oluşturarak, kendi taleplerini dile tirmiş; kendi sözlerini söylemişlerdi. kadın tarihini ancak 80'li yıllarda ka araştırmacıların konu ile ilgili çalış larından öğrenebildik. Kadın araştır merkezleri arttıkça; kadın konusunda lışan, tezler yazan araştırmacıların say da arttı. Bu çalışmaların her biri ka

erkek tarih yazıcılar tarafından çoğunlukla görmezden gelinen kadın tarihinin farklı veçhelerini aydınlatı. Osmanlı kadın büyüklerimizin haklarını talep etmek için gazete ve dergiler çıkardıklarını, makaleler-kitaplar yazdıklarını, dernekler kurduklarını, konferanslar düzenlediklerini, siyasi parti kurma girişiminde bile bulduklarını; adı geçen çalışmalardan öğrendik. Kadınlara Cumhuriyet sonrasında verilen hakların gerisinde bir kadın mücadelesi olduğunu, Osmanlı kadınlarının dünyadaki hemcinslerinden kopuk olmadıklarını, bu mücadelenin göz ardı edildiğini ve yeni kuşaklara aktarılmadığını tespit ettik.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra ise kadınların nasıl sosyal, siyasal projelerin taşıyıcısı olarak görüldüklerini ve söz konusu projelerin başarısı için kadınların öncelikle yeniden üretim güçleri olarak kabul edilerek; annelik rollerinin öne çıkarıldığını gördük. Biz bu seminer dizisinde, 1800'lü yıllardan 1990'ların ortalarına kadar toplumumuzda gelişen kadın hareketlerinin ortak noktalarının altını çizerek; onların mücadelelerine tanıklık ettik ve kadını etkin bir aktör olarak tarih sahnesindeki yerine yerleştirdik. Bu tartışmaların, katılımcılar arasında farkındalık yaratmış olduğunu umuyorum.

SD — Sizce Türkiye’de kadın meselesi dediğimizde, çözüm için en fazla odaklanmamız gereken alanlar neler? Özellikle Mektepliler gibi iyi eğitilmiş, aydın kesim neyi doğru anlar ve ne yaparsa toplumsal cinsiyet eşitliği için çözüme katkı sunmuş olur?

İM — Türkiye’de eksikliklerine rağmen cinsiyet eşitliği konusunda yasal düzenlemeler, oldukça iyi durumda. Maalesef “*Istanbul Sözleşmesi*”nden çekildik ancak sözleşme sonrasında yapılan değişiklikleri kapsayan 6284 no’lu “Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddeti Önlenmesine Dair Kanun” hala yürürlükte. Türkiye, CEDAW yani “Kadınlara Karşı Her Türü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi”ne taraf ülkelerden biri. Sorun mevcut yasaların uygulanmasında, Türkiye’nin taraf olduğu sözleşmelerin gereklerini yerine getirilmesinde... Örneğin CEDAW’a taraf olan devletler, kadınlara karşı her türlü

Soldan sağa üst sıra: Aylin Yazıcıoğlu, Yeşim Soyak, Ayşe Turgun, Candan Tuncer. Alt sıra: İpek Merçil, Lize Karaboğa. (1983 Ortaköy)

ayrımcılığın önlenmesi için gerekli önlemleri almak zorunda. Ancak her gün bütün dijital platformlarda, televizyonlarda, yazılı basında bazı kişiler; İslami kaynaklardan yola çıkarak konuştuklarını iddia ederek, en temel kadın haklarını çiğniyor ve kadınların kamusal alandaki varlıklarını sınırlamaya, onları dışlamaya çalışıyorlar. Söz konusu kişilerin, bu söylemleri nedeniyle herhangi bir soruşturmaya tabi tutulduklarını görmüyoruz. Cumhuriyetin kadın hakları konusundaki kazanımlarının, en önemli tehdidi bu kişiler ve bu anlayıştır. Çözüm için en fazla odaklanılması gereken; bu zihniyetle yasal zeminde mücadele verilmesi ve kadınların çağdaş, laik eğitim olanaklarına, mesleki formasyona ulaşmalarının sağlanmasıdır. Elbette kadına yönelik şiddetin her türü ile ödün verilmeden mücadele edilmelidir. Cinsiyet eşitliği ailede başlar. İşe eşit ilişkilerin hâkim olduğu aileler kurarak, kız ve erkek çocukları aynı şekilde yetiştirerek başlamak gerekiyor. Ayrıca hepimiz iş yerlerimizde üyesi olduğumuz kuruluşlarda cinsiyet eşitliğini yerleştirmek, bu konuda çalışma arkadaşlarımızı bilgilendirmek için elimizden geleni yapmalıyız.

SD — Cemiyet Akademi’de sizinle bir ilki gerçekleştirdik. Ne hissettiniz derslerde? Öğrencilerinizin ilgisi, ortam sizin açınızdan nasıldı?

İM — Cemiyet Akademi’de ders vermek çok keyifliydi.

Araştırmalarımızla ürettiğimiz bilginin farklı alıcıları var. Üniversite öğrencileri alıcı gruplardan sadece bir tanesi. Ben çok keyif aldım derslerden. İlgili, soru soran bir dinleyici kitlesi ile karşılaştım. Çeşitli mesleklerden gelen kişilere hitap etmek, ortak noktalarda buluşmak eğitimi de zenginleştiriyor. Ayrıca hepimizin evi Cemiyet’te bir faaliyet yapmaktan çok büyük mutluluk duydum. Galatasaray’ın bütün paydaşlarının birbirlerini desteklemeleri gerektiğini düşünüyorum. Kurumumuz bütün paydaşları ve tarihi ile Türkiye ve Fransa için çok kıymetli bir mücevher. Bu mücevherin değerini farklı projelerle, güçlerimizi birleştirerek daha görünür hale getirebiliriz. Biz Barlas Hocamız’dan Galatasaray’ı tek bir kurum olarak görmeyi ve onun için koşulsuz çalışmayı öğrendik. Mektepli büyüklerim ve kardeşlerim için ortaya bir emek koyabilmek beni çok mutlu etti. Cemiyet Akademi Projesi’ni Arın Alagün kardeşim ile birlikte geliştirdik. Gerçekleşmesine katkıda bulunan, izin veren Galatasaray Üniversitesi ve Galatasaraylılar Derneği yönetimlerine çok teşekkür ediyorum. Sonbahardan itibaren, daha farklı seminer dizileri ile kurumlarımız arasındaki ilişkiyi geliştirebilmeyi umuyorum.

SD — Halen üzerinde çalıştığınız ya da çalışmayı planladığınız, umuyoruz ki geçmişte olduğu gibi yine ödüllere taçlanabilecek başka çalışma alanlarınız neler?

İM — Halen iki proje üzerinde çalışıyorum. 12 Eylül cezaevlerinde işkence gören, hayatını kaybeden kadınlar üzerine bir saha çalışması yürütüyorum. Pandemi nedeniyle görüşmelerim biraz kesintiye uğradı ama yaz başına kadar bitirmeyi hedefliyorum. İkinci olarak yüksek lisans öğrencilerimden biri ile “*flört şiddeti*” konusunda bir araştırmayı bitirdik. Şimdi bu araştırmayı makale, kitap şeklinde yayına dönüştürüyoruz.

BİLİM EŞİTTİR YEDİTEPE

Cemiyet Akademi’de İlk Ders Heyecanı

Cemiyet’te bir sınıf, içinde her devreden Mektepli soluksuz ders dinliyor... Kimi işteki son toplantısından erken çıktı, kimi saatler süren trafiğe maruz kalıp geldi. Dersin hocası, 118’den **Prof. Dr. İpek Merçil**. Dersin konusu, Türkiye’de ve dünyada kadın hareketinin tarihi. Cemiyet Akademi’nin Yürütücüsü **Arın Alagün** (124) ve ilk programının katılımcıları “13. Sınıf”ta yeniden öğrenci olmayı, Sultani için yazdı. Cemiyet’te bir sınıf, içinde her devreden Mektepli soluksuz ders dinliyor...

cemiyet
akademi

Cemiyet'te, Sınıfta Buluşalım!

ARIN ALAGÜN (124) Cemiyet Akademi Proje Yürütücü YK Üyesi

Biz, Galatasaray olarak, kökleri 500 yılı aşkın bir geçmişe dayanan; öncülüğü, kültürü, terbiyesi, geleneği ve aydın düşünce sistemi ile topluma örnek teşkil etmiş; liderlik etmiş ve liderler yetiştirmiş bir eğitim kurumundan neşet etmiş, büyük bir camia'yız. Merkezinde kıymetli Mektebimiz olmak üzere, dünya markası olmuş spor kulübümüzden, TBMM'de Cumhuriyet kelimesini ilk kez telaffuz eden Abdurrahman Şeref Efendi tarafından kurulan ülkemizdeki en eski mezunlar derneği olan Cemiyetimize; gözbebeğimiz üniversitemizden eğitim kurumlarımızın ve camiamızın muhtelif ihtiyaçlarına hızla ve etkin bir biçimde karşılık veren Galatasaray Eğitim Vakfımız ve Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfımıza, tüm Galatasaraylı kurum ve kuruluşlarıyla güçlü ve kendi kendine yetebilen bir camia'yız. Müthiş bir insan kaynağı

birikimi ve potansiyeline sahibiz. Cemiyetimizin gücünün bu birikimden geldiği aşikâr bir gerçektir. Galatasaraylılar Derneğimiz, bu birikimin ve potansiyelin paylaşıldığı, aktarıldığı, çevresinde dayanışmanın kuvvetlendiği bir kavramdır aslında, fiziki bir mekân olmanın çok ötesinde...

Son yıllarda gerek üniversite eğitim sisteminin gereksinimi gerek hızla küreselleşen dünyanın getirisi olan bilginin hızlı çoğalmasının bir sonucu olarak, yeni eğitim ve gelişim mecraları ihtiyacı doğmuştur. Üniversiteler, bu yeni ihtiyaçlara uygun bölümler açarken, bazı özel girişimler de üniversite eğitimi dışında kendini güncellemek ve ilgi alanlarına göre akademik ölçütlerde gelişmek isteyenler için çeşitli atölyeler açmıştır. Bunun örneklerine özellikle son 10 yılda sıkça şahit olduk. Ben de bir vakit önce

bu atölyelerden birinde iki seri eğitim vermiş ve açıkçası epeyce de hayıflanmıştım. Bu kadar büyük bir camia'yız, bu kadar büyük insan kaynağımız ve başarılı akademisyenlerimiz var, neden biz yapmıyoruz? Hele ki sloganımız "13. Sınıf" ise... En önemlisi İstanbul'un merkezinde paha biçilmez bir mekânımız var iken...

Sevgili Başkanımızın daveti üzerine ivme kazandırdığımız "Smırsız Galatasaray Sohbetleri"nde ağırladığımız kıymetli uzmanlarımızla haftalık düzenli söyleşiler şeklinde çıktığımız yol, bu hayalin gerçekleşmesinde çok önemli bir adım oldu. Cemiyet, yaşadığımız korkunç pandemiden ardından tam da özüne uygun bir şekilde hem yenilip içilen hem toplanılan hem de kültürel alışveriş yapılan çok yönlü bir birleştirici mekân olma özelliğine yeniden kavuştu. Ve cesaretle yola çıktık.

Üyelerimiz için kendilerini geliştirebilecekleri, daha önce eğitimini aldıkları konularda kendilerini güncelleyebilecekleri ve bu süreçte adeta yeniden Mektep sıralarına dönmüş gibi birlikte sınıf ortamında sosyalleşebilecekleri yeni bir eğitim platformu için kolları sıvadık. Tasarlayacağımız eğitim programlarına katılım ve devam sağlayan üyelerimizi “Galatasaray Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi Eğitim Belgesi” ile belgelendirme fikri de böylece çıktı. Üniversitemizin de kıymetli iş birliği ile bu amacımıza ulaşabildik. 118. dönem mezunlarımızdan Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi **Prof. Dr. İpek Merçil** ile yaptığımız beyin fırtınaları sonucu, “Cemiyet Akademi” adı altında sınırlı sayıda katılımcı ile sınıf ortamında yüz yüze bir eğitim modelinde karar kıldık. İlk semineri de kendisiyle başarıyla gerçekleştirdik.

Burada beni etkileyen iki nokta var, özellikle belirtmek isterim. İlki, Cemiyet Akademi'nin ilk ders duyurusunu çıktığımız 2 saat içerisinde ilk seminerin kontenjanı dolmuştu. Müthiş cesaretlendirici bir gelişmeydi bu. İkincisi ise katılım isteğinde bir kısmı yeni mezun genç kardeşlerimizin yoğunluğu oldu. Aynı ivme ile ikinci seminerimizi 117. dönem mezunlarımızdan **Prof. Dr. Ali Ergur** ile düzenledik; aynı başarı ve yüksek ilgiyi burada da yakalamış olmaktan; tam da 13. Sınıf ruhuna sahip geniş bir yaş aralığında çok keyifli sınıflar oluşturma fırsatı bulmuş olmaktan çok mutluyuz.

Yaz tatili bitiminde, geniş bir yelpazede belirlenmiş eğitim konuları, her biri alanında isim yapmış çok kıymetli öğretmenleriyle Cemiyet Akademi'yi haftanın 7 günü eğitim verebilecek bir konum ve zenginliğe taşımak hedefindeyiz.

Cemiyet Akademi 2. seminerini 117. dönem mezunlarımızdan Prof. Dr. Ali Ergur ile düzenledik.

Oluşturduğumuz akademik kurul ile eğitim programları ve hedefler üzerine titiz bir şekilde çalışarak; önümüzdeki dönemde üyelerimize kişisel gelişimlerinden, hobi alanlarına uzanan geniş bir perspektifte en yüksek derecede yararlanacakları bir eğitim planlaması yapmaktayız. Üstelik başta Galatasaray Üniversitemiz olmak üzere üniversiteler ve çeşitli eğitim kurumları ile iş birliği yaparak katılımcılarımızın aldıkları eğitimleri belgelendirerek... Aldığımız geri dönüşler bizi çok motive ediyor; gelecek dönem için üyelerimize sürpriz konu ve öğretmenlerimizle en iyi şekilde ulaşmak için gerekli planlamaları yapıyoruz.

13. Sınıf'ın tam da kelime anlamına uygun düşecek şekilde tezahür ettiği Cemiyet Akademi projemizde bizlere destek veren, katılım sağlayan ve cesaretlendiren tüm Galatasaraylılara içtenlikle teşekkür ederiz.

Sertifikamı diğer diplomalarımın yanına gururla asacağım

PROF. DR. NURPERİ GAZIOĞLU (109)

Bu yıl Galatasaraylılar Derneği'nde Galatasaray Üniversitesi iş birliğiyle başlamış olan Cemiyet Akademi'nin çok önemli bir gelişme olduğunu düşünüyorum ve Yönetim Kurulu Üyemiz Arın Alagün ile Dernek Başkanımız Fidel Berber kardeşlerime, bu girişimleri için teşekkür ediyorum. Seminer programlarının ilkinin “Cumhuriyet'in 100. Yılında Türkiye'de Kadın Hareketinin Tarihi” başlığıyla Prof. Dr. İpek Merçil (118) tarafından verileceği haberini alır almaz, GSL 13. Sınıf öğrencisi olarak kaydoldum. Altı hafta, ikişer saat boyunca, Osmanlı'da Tanzimat döneminden başlayarak filizlenen kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin dönemlerini dünyadaki feminist hareketle karşılaştırmalı olarak anlatan Prof. Dr. İpek Merçil Hoca, kardeşime, özverisi için çok teşekkür ediyorum. Kadın hakları mücadeleleriyle ilgili kısmen bilgi sahibi olsam da sistematik bakış açısıyla verilen bu derslerden çok yararlandım. Kadın, erkek bütün katılımcıların da benim gibi büyük bir dikkat ve keyifle izlediklerini gördüm. Galatasaray Üniversitesi'nin vereceği sertifikayı da diğer diplomalarımın yanına gururla asmak için bekliyorum.

13. Sınıfta Yeniden Öğrenci Olmak...

SAİT MISIRLIOĞLU (105)

Fatma Nesibe'yi bilir misiniz? Peki "Beyaz Konferansları"? Hemen söyleyeyim; 1900'lü yılların başında, dönemin Osmanlısında hepsi beyaz giysiler içinde, 300 kadının büyük konaklarda yaptıkları toplantılardır. Bir kadın organizasyonu, bir feminist hareket, manifesto... Fatma Nesibe, bu toplantıların düzenleyici ve konuşmacısıdır. Kadınların giysileri gibi, toplantı salonu da tümüyle beyazdır. Benim hayalimde adeta bir "Stanley Kubrick" filmi canlanıyor. Erkek egemenliğine, fırsat eşitsizliğine isyan ve mücadele çabası... Evet, konumuz feminizm, kadın hakları...

Günümüzde de hâlâ güncel olan ve sorunları giderek büyüyen bu konunun derinlemesine içine girmem, Cemiyet Akademisi ile gerçekleşti. Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. İpek Merçil tarafından, Galatasaraylılar Derneği ve Galatasaray Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi ortaklığı ile "Cumhuriyetimizin 100. Yılı'nda Türkiye'de Kadın Hareketinin Tarihi" konulu altı haftalık bir seminer düzenlendi. 20 Şubat-26 Mart 2024 tarihleri arasında gerçekleşen bu zihin açıcı, besleyici ve bir o kadar da keyifli seminer sayesinde, Fatma Nesibe ile 18. YY. sonundan günümüze dünyada ve Türkiye'de kadın hareketinin önde gelenlerini, tarihsel gelişimi, kazanımları ve giderek artan sorunları detaylı olarak öğrenme, not etme fırsatım ve ayrıcalığım oldu.

Kadın erkek eşitliğini zaten doğal, var olması gereken bir olgu olarak kabul ederim. Bu konuda özel bir çabaya, mücadeleye ihtiyaç duyulmamalıdır. Ama ülkemizde, geri kalmış ülkelerde ve hatta Batılı olarak örnek aldığımız birçok ülkede bu sorun, maalesef kadınların aleyhine tırmanmaya devam ediyor. Bu nedenle sadece kişisel duyarlılık yeterli olamıyor. Erkekler olarak da bu mücadelenin içinde harekete destek vermemiz, kadınların yanında olmamız vazgeçilmez bir görev bana göre. Bu seminer bana bu konuda kendimi biraz daha geliştirmem, güncellemem, kendimi yeniden formatlamam konusunda kuvvetli bir katkı sundu.

Ben bu seminere katılarak, başka duygular yeşerttim. 50 yıl önce mezun olduğum 12 Edebiyat'tan sonra gerçek bir 13. Sınıf öğrencisi oldum. Benden çok daha genç diğer katılımcı kadın ve sayıları azımsanmayacak erkeklerin yanında, okulda olduğu gibi çakarak onların sınıfına denk düşmediğim çok açıktı. Ama sınıf arkadaşlarıydık. Not ve görüntü alma, meraklı sorular sorma, fikir beyan etmedeki heyecan, hepsi çok ortaklı.

"Hoca"nın çok ciddi tavrı karşısında, konuyu sulandırma cesareti göstermeden eski günleri yaşama fırsatım, hatta çift dikiş yaptırma girişimim bile oldu.

Teşekkürler Cemiyet Akademisi...

Herkese tavsiye ediyorum

MELTEM ÖZTAN (119)

Cemiyet Akademisi'ne kayıt yaptırarak başladığım bu seminerde, çok özlediğim bir ortama yeniden kavuşmanın keyfini yaşadım. Bunun yanında yaşadığımız çağda daha iyi bir toplumsal yapıyı tesis etmek için çok değerli olduğunu düşündüğüm bir alanda, toplumsal cinsiyet eşitliği yolunda önemli bilgiler edindim. Meselenin daha önce hiç bilmediğim tarihsel boyutunu çok farklı ve uzman bir bakış açısıyla dinlemeyi önemli bir fırsat olarak gördüm. Bana okuldayken, yoğun bir iş gününün ardından trafiğe rağmen 3 saat ders dinleyeceğimi söyleselerdi; bunu ben yapamam derdim herhalde. Ama oldu, hem de koşa koşa geldim Cemiyet Akademisi'ne. Herkese de tavsiye

ye ediyorum. Bir arada olmanın verdiği keyif, her yerde bulamayacağınız bilgiler... Üstelik yuvamızda, kardeşlerimizle, büyüklerimizle... Yeni programa kaydımı yaptırdım bile. Emeği geçen herkese çok teşekkür ediyorum.

Abilerimle, Ablalarım, Kardeşlerimle Aynı Sınıfta Olmak Muhteşemdi

BUSE BURDURLU (147)

Cemiyet Akademi'nin ilk programı olan "Cumhuriyet'in 100. Yılında Türkiye'de Kadın Hareketinin Tarihi"nde, 6 hafta boyunca İpek Abla'nın önderliğinde benzersiz bilgiler edindim. Derslerimiz canlı tartışmalar, sorular ve cevaplarla dolu dolu geçti. Değerli Öğretim Görevlisi Prof. Dr. İpek Merçil gibi bir isme sorular sormak ve ona rahatça "Abla" demek bile büyük bir keyif verdi.

İş hayatının yoğunluğunda tekrar öğrenciliğe dönüp not almak, soru sormak ve derslere hazırlanmak; özellikle harika insanlarla bir arada olduğum bir ortamda çok keyifliydi. Bu eğitime katılmamın sebebi, toplumsal cinsiyet eşitliği hakkında daha fazla bilgi edinmek ve konuyu daha derinlemesine anlamaktı. Ancak, 6 hafta sonunda sadece müfredatımızla sınırlı kalmadığımızı, sanat ve edebiyat gibi çok farklı konulardan da beslendiğimizi fark ettim.

Derslere hem erkek hem de kadın farklı devrelerden birçok kişinin yüksek katılımı, derslerin çok zengin ve keyifli geçmesini sağladı. Abilerimle, ablalarım ve kardeşlerimle "sınıf arkadaşı" olmayı başka bir yerde deneyimleyemedim herhalde. Her hafta üç saat boyunca hep birlikte emek verdik, zaman ayırdık ve 6 haftanın sonunda vizyonumuzu genişleterek sertifika almaya hak kazandık. Eğitimimiz İpek Abla'ya, organizasyonda görev alan herkese ve derslere katkıda bulunan abi, abla ve kardeşlerime çok teşekkür ederim.

Sınıfın Kapıları Yeniden Açıldı

NEBİ ATIL KABA (147)

Cemiyetimizin kıymetli Yönetim Kurulu'nun başlatmış olduğu Cemiyet Akademi'de kadın hakları ve tarihi hakkındaki seminer programına katılmak, benim için sadece yeni bir deneyim olmakla kalmadı. Katıldığım dersler, toplumsal konular üzerine derin düşünme imkânı sunan; bilgiyi sorgulama ve anlamama fırsat veren eşsiz bir sınıf ortamı da yaşattı.

Özellikle kadın ve toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine aldığımız dersler, benim için önemli bir farkındalık ve bilinçlenme sürecine de vesile oldu. Sadece bilgi edinmekle kalmayıp, aynı zamanda bilginin na-

sıl kullanılabileceği ve topluma nasıl katkı sağlanabileceğini de gözlemlemiş oldum. Sertifika alma fırsatı da sanki mezuniyet belgemi almışçasına, öğrendiğim bilgilerin resmi bir onayı olmanın ötesinde, kişisel başarı ve gelişime olan inancımı pekiştirdi.

Bu seminerin kaptanı, öğretmen ve aynı zamanda 118 döneminden Ablam olan Prof. Dr. İpek Merçil'e teşekkürlerimi sunarım. Cemiyet Akademi'nin yeni programlarına katılmak için heyecan duyduğumu da belirtmek isterim.

Sarı Kırmızı Sevgi ve Saygılarımla...

Doğayı korumayı bir adım ileri taşıyoruz!

Mağazalarımız

- İstanbul Bostancı
- İstanbul Beylikdüzü
- Bursa 23 Nisan
- Sakarya Cadde54 AVM
- Eskişehir Vega Outlet AVM
- İzmir Kidsmall AVM
- Samsun Atakum
- Aksaray Merkez
- Antalya Havaalanı Yolu
- Adana Öğretmenler Bulvarı
- Diyarbakır Forum AVM

%30 Daha Uygun Fiyata
Deterjanınızı Doldurun!

Yemek, Meze, Şarap, Rakı Bahane; Arkadaşlık Şahane!

Çocukluğumuzun, ilk gençliğimizin adresidir Mektepli yıllar. Ve oradaki her bir hatıranın hayali cihan değer... Sultani Pilav sayımızda başrolde "Beyoğlu'nda Olmak" var ise hele de ilk gençliği konuşuyorsak, rakı şişesinde balık olmak meselelerine girmeden olmazdı. Ne de olsa Ferhan Şensoy Ağabeyimizin sözüyle, "Bir gün biz de uçup geleceğiz gökyüzüne, buluşacağız gökyüzünde neşeli bir meyhanede..." Lezzete dair ne arıyorsak onun yazılarında bulduğumuza göre, yine Ared Ağabeyimizin kapısını çaldık. Haydi o halde Beyoğlu'na...

Mektebimizde özellikle liseye başladıktan sonra, okulun gayri resmi fuayesi sayılan Çiçek Pasajı'na ziyaretler başlar. Bunun nedenleri arasında müfredatın ve sınavların diğer liselere göre zor olması ve kafayı dağıtma ihtiyacının ortaya çıkması, ergenlik çağındaki insanların saatlerce kapalı bir ortamda oturmak zorunda kalmaları sayılabilir. Belki asıl neden, toplum ortalamasının oldukça üstünde bir zekaya ve kültür birikimine sahip bunca arkadaş bulmuşken; onlarla muhabbet edip, hoşça vakit geçirme isteği de olabilir.

Yapılan araştırmalara göre, yalnızlık sağlık açısından ciddi bir risk faktörü. Belli hastalıklara yakalanma riskini artırıyor. Ama bunun da ötesinde samimi arkadaşlar, hastalık sonrası iyileşmemizi de çabuklaştırıyor. İlginç bir araştırmaya göre, kalp krizini yenmeyi açıklayan en önemli faktör, arkadaş sayısı ve kalitesi. Yani samimi arkadaş, ömrümüzü de uzatıyor.

İşte burada içki denen olay ve endorfin, yani mutluluk hormonu devreye giriyor. Alkol beyindeki bazı mekanizmaları, en başta da mutluluk hormonu denilen endorfini tetikliyor. Endorfinler acıyı dindirmede, insanların birbirleriyle kaynaşmasında, güvenmesinde de etkili oluyor.

Diğer bir araştırma sonuçlarına göre, başkaları ile makul ölçüde içki içmek mutluluk verirken; tek başına içmek ise

110'uncu dönemden Haldun Lengerlioğlu, Tunç Özdil, İbrahim Gürsoy, Bahadır Kürkcü, Fatih Karaman, Korhan Meriç'in sofrasında kardeşlik de var rakı da.

depresyona sürüklüyor. Ayrıca hiç içki içmeyen ya da çok içenlerin ileri yaşlarda demans riskinin, ara sıra ve arkadaşlarıyla birlikte içenlere göre çok daha fazla olduğu belirlenmiş. Zira hiç içmeyenlerin, "sosyal içici" denilen ve arkadaşlarıyla birlikte içenlere kıyasla, sosyal bağları ve arkadaş sayılarının daha az olduğu görülmüş. Evde yalnız içenler çok içiyor ve yangına körükle giderken sosyal içicilerse kendilerine güzel bir muhit buluyor ve burada devamlı konuşulduğu için beyin hücreleri çalışmaya devam ediyor.

Gelelim ünlü gurme ağabeylerimiz Tuğrul Şavkay, Vedat Milor ve Üstat Aydın Boysan'ın da dahil edildiği "Şarap mı, rakı mı?" meselesine...

Şarap yalnızken kafa dinlemek için ya da sevgiliyle güzel bir restoranda nefis bir yemekle; rakı ise muhabbetle, arkadaşlarla ve dostlarla salaş meyhanede eğlenmek için içilir.

Şarap davet ve protokol içkisidir. Rakı ise muhabbet ve samimiyet ister. Beraber gülüp beraber ağladığın, birlikte yaşanmış bir geçmişinin olduğu insanla içilir.

Tuğrul Şavkay, Vedat Milor gibi gurmeler; gastronominin temel kuralı olan yemek ve içkinin birbiriyle uyumuna, birinin diğerine baskın çıkmamasına dikkat ederler.

97 yaşında bile beyni pırıl pırıl olan rahmetli Aydın Boy-san ise muhabbet adamı olduğundan, yakın arkadaş grubuyla rakı içmek için gastronomik özelliği olmayan, rahat konuşabilecekleri meyhaneleri seçerdi.

“Balıkla rakı mı içilir yoksa şarap mı?” tartışması da balığın yemek olarak mı, meze olarak mı yenildiğine karar verilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Gurmelere göre zarif ve neredeyse kırılğan bir et içeren balığı, rakı gibi yüksek alkollü ve anason tadının baskın olduğu bir içkiyle yemek, balığı bir kez daha öldürmek demektir. Bu nedenle Sauvignon Blanc, Riesling, Chardonnay ya da Emir beyaz şaraplarını neredeyse tüm balık çeşitlerinin yanında; kırmızı şarabı ise belki en az uyumsuz olan somon balığı için, onu da Pinot Noir'ın hafif içimli türleri için önerirler.

Bütün beyaz şaraplar zeytinyağlılarla uyumlu olmasına rağmen, bir tek enginar, içerdiği Sinarin (Cynarine) maddesinden dolayı şarapla beraber tüketildiğinde ağızda hem yemeğin hem de şarabın tadını bozan, metalik, acı bir tat bırakır. Ayrıca şarabı, yoğurtla, yoğun sirke ve bol tuzla da eşleştirmek gerekir.

Muhabbet erbabına göre rakı her türlü meze, bilhassa zeytinyağlılarla iyi gider. Ancak rakının mezese dostlarıdır, insandır. Balık da mezeden farklı değildir, rakının da önemi yoktur; dostların önemi vardır.

Kavunun rakı mezese olup olmadığına gelince... Aydın Boysan, sofradaki kavuna mal bulmuş Mağribi gibi saldıranların; şekerin alkollü hızla kana karıştırması nedeniyle diğerlerinin yanında yaya kalıp, muhabbetin içine edeceklerini söyler. 60 yıllık “akşamcı” Ömer Nida ise damak tadı açısından, beyaz peynirle kavunun en iyi rakı mezese olduğunu ancak bu ikilinin çok gaz yapması nedeniyle midesinden şikâyeti olanların yememesi gerektiğini belirtir.

Görüldüğü gibi biz Galatasaray Liseliler, “Yemek, meze, şarap, rakı bahane; arkadaşlık şahane” sözünü kendimize düstur edindiğimiz için tercihimiz genellikle rakı olmuştur.

Mektep'ten hatıralar faslını açacak olursam... Küçük sınıflar, pasaja ya da başka meyhanelere gitmek için ön kapıdan çıkmayacakları için sotaya yatarak, mutfak tarafındaki kapının araç giriş-çıkışı için açılmasını beklerlerdi.

Son sınıflar ise ön kapıdan rahatça çıkabiliyordu. Hafta sonları daimî yatılılar için dışarı çıkmak serbestti. Sorun, gece yarısı kapılar kapandığı için tek çarenin demir parmaklıklardan atlamak olmasıydı. İşin güzel tarafı o kafayla parmaklıktan atlarken kimsenin düşerek yaralanmamasıdır. Doğal olarak bazen Baş Muavin Ülkü Özatay'ın, parmaklıkların dibinde arkadaşları karşılayarak sürpriz yaptığı da oluyordu.

Peki rakı, şişede durduğu gibi duruyor muydu? Tabii ki hayır!.. 9. sınıfta iken öğle tatilini meyhaneye giderek değerlendiren arkadaşlarımızdan biri, tarih hocamız Hasan Üstbaş'ın dersinde, rakının da etkisiyle bu dersi çok eğlenceli bulduğu için

Mektep duvarlarının dili olsa da konuşsa... 110 devresinin arşivinden birkaç özel kare. Parmaklıkta en sağda Remzi Türeci ve tanımlanamayan iki kişi. Aşağıda soldan sağa; Kuban Altinel, Ertan Akış, Ertan Etike

olsa gerek, sürekli gülüyordu. Hocamız arkadaşın nesi olduğunu sorup, yanında oturan arkadaşından “Hocam, arkadaş hasta!” cevabını alınca, yorumu gecikmedi; “Ben onun hastalığının ne olduğunu biliyorum!”... Sonunda kafası kıyak arkadaşımız, sınıfın ortasına yediklerini çıkarınca, diğerlerine talaş getirerek ortadaki temizlemek düştü. Sonraki ders ise Fransızca idi. M. Capdeville sınıfa girer girmez burnunu dikerek havayı kokladı ve “Ça sent le sapin ici...” dedi. Talaş ve anason karışımından kaynaklanan kokunun, çam ağacından geldiğini sanmıştı.

Tüm suçlamaların aksine, ilerde değerli bir psikiyatrist olup “Association Parole Sans Frontière, Approches Interculturelle de la Psychiatrie”yi kuran olayın kahramanı arkadaşımız, alkolün insan üzerindeki psikosomatik etkilerini o yaşta incelemeye başlamıştı.

Mektepte her dönemin bir Albert Einstein'ı vardır ve bu arkadaşına kıskançlıkla hep “İnek” lakabı takılır. Halbuki 110 döneminin Albert'i başarısını ineklemeye değil, bilimsel zekasına borçluydu. Matematik ve fizik sınavları öncesi akşam etüdünde bütün sınıfı toplayıp kendi de tahtaya çıkarak ertesi gün çıkabilecek soruları çözer, bir saat sonra da sıkılıp elindeki tebeşiri yere atar ve “Tamam, bu kadar yeter” diyerek; kendisine verilen “Mahzen” sözünün yerine getirilmesini isterdi. İnek olmadığı için ispatını ise Mahzen'den döndüğünde, halen ineklemekte

olanlarla alay ederek yapardı. Arkadaşımız son sınıfta, muhtemelen bir sınav öncesi sabah saat 10 sularında, şimdilerde değerli bir hukuk profesörü olan kardeşimizle birlikte Mahzen'e gider. Tabii kimse yok, garsonlar daha ekmek kesiyor. Oturup mezelik bir şeyler ve içkilerini ismarlarlar. Kafaları iyice kıyak olduktan sonra yanlarına bir adam yaklaşır ve eski Milli Boksör **Cemal Kamacı** olduğunu söyler. Adamın yalan söylediğini anlayan diğer arkadaşın, kaş göz işareti yaparak bizimkini uarmaya çalışmasına rağmen adamı bir güzel yedirir, içirirler. Sonra adam ayağa kalkar, "*Şimdi emniyette polisim. Üstümde para yok ama tabancamı emanete vereyim, borç alıp gelirim*" der. Gidiş o gidiş... Hesabı İnek öder. Diğer arkadaşın ise Mahzen'de borç defteri vardır. 10 Mayıs 1978 gecesi Çiçek Pasajı bakımsızlıktan çökünce, ne borç kalır ne defter...

Bir anı da 1977 yılından... İleriki yıllarda içki konusundaki ihtisasını Barbare Bağları ve Barbaros Bağevi'nde yönetici olarak perçinleyen **Özcan Yetiş**, sürekli mekânı haline gelen Artistler Kahvesi'nde bulunduğu bir gün, **Şerif Gören**'in yönettiği ve başrollerini **Cüneyt Arkın**, **Hülya Koçyiğit** ve **Erol Taş**'in paylaştığı "*İstasyon*" filmi tanıtmak amacıyla dağıtılan ve üzerinde Cüneyt Arkın'ın resmi bulunan 500 TL'lik reklam banknotlarından bol miktarda toplar (Beheri bugünün 14.500 TL'si). Oradan Çiçek Pasajı'na geçerler. Roman **Kolombo** ve saz arkadaşları müzik icra etmektedir. Özcan çalgıcılardan, rakı şişesinde balık olma arzusunu tavana vurduran, rakı sofrasının vazgeçilmez şarkısı, "*Akşam oldu, hüznünlendim ben yine*" şarkısının çalınmasını ister ve banknotlardan birini uzatır. Parayı görünce sanatçılar parçayı daha büyük bir şevkle icra ederler. Şarkı bitince Özcan bir 500 TL daha uzatır. Şarkı yine söylenir. İki, üç derken başka masadakilere artık gına gelir ve itiraz ederler. Kolombo, "*Hastası, Hastası!..*" diyerek çalmaya devam eder. Beşinciden sonra bu kadar para saçılmayacağından kuşkulanınca foyaları meydana çıkar ve tüyerler. Sonrasında Elize Pavyon'a giderler. Sahnede Filipinli kızlar dans etmektedir. Sahte banknotlardan kızlara da atarlar. Ortalık bir anda karışır. 15-20 dakika sonra paraların gerçek olmadığı anlaşılınca garsonlar bunları dışarı atar. Oradan okula dönerken, parmaklıktan atlamadan önce, giriş kapısına giden yolun sağında, aşağıda bulunan Genç Büfe'den de bir şeyler alırlar. Paranın sahte olduğu orada fark edilmeyince, ertesi gün gidip borçlarını öderler.

Yıl 1975... Kaybettiği parasız yatılı hakkını 9. sınıfta tekrar kazanan bir arkadaşımız, hem cebi para gördüğü hem de okuldaki yemeklerden farklı bir şeyler yemek istediği için kutlamayı Cumhuriyet Meyhanesi'nde yapmaya karar verir. Bifte, patates bir de yarım küçük rakı söyler. O zamanki porsiyonlar büyük... Tabağı kaplayan kocaman bir et gelir. Tabağı ancak yarılacağına bakar ki rakı bitmiş. Daha önce rakı içmeyi hiç tecrübe etmediğinden biraz hızlı gitmiştir. Yemeğin kalanı

kuru kuruya gitmeyeceğinden bir yarım daha söyler. Bitirdiğinde ayağa kalkar. Sanki masa ve sandalye de kendisiyle birlikte geliyordur. Zorlukla paltosunun asıldığı vestiyere gidip giyinir, sokağa çıkar. Birkaç adım ilerledikten sonra bakar ki cebinde kendisine ait olmayan pipo, tütün paketi, mendil gibi eşyalar var. Başkasının paltosunu giydiğini anlar, çaktırmadan geri dönüp kendi paltosunu giyinir. İstiklal Caddesi'ne gelir ama o zamanlar cadde trafiğe açık... Karşıya geçmek ne mümkün. Yoldan geçenlerden kendisini karşıya geçirmelerini rica eder, okulun kapısına ulaşıncı da demir parmaklıklara bakar, gözü keser. Yukarı tırmandığında aşağı bakar, tahmininden yüksek olduğunu anlar. İç tarafa geçip yarıya kadar iner ve panikle kendini aşağı bırakır. Sonradan parmaklıklara bakınca oraya nasıl çıktığına kendi de hayret eder.

1977 yılında 11. sınıflar pasaj ziyaretlerini iyice artırmışlardı. Çakır keyif olunca da gündüzleri de nostalji yaşama düşüncesiyle olsa gerek, gittikleri meyhanelerden hatıra eşyaları getirmeye başladılar. Neler yoktu ki... Tahta çerçeve fiyat listesi, tuzluk, küllük çatal, bıçak... Sonunda sınıfın bir köşesine masa konup, bu eşyalar sergilenmeye başlandı. Sanırım Fransız hocalar da bunun bir gelenek olduğunu düşünmüş olmalı ki hiç sormadılar.

1967-1968 yılları olmalı... Charles de Gaulle'ün 1968 yılında Galatasaray Lisesi'ni ziyareti sırasında "*İne Galatasaray*" dediğine dair müthiş hayal ürünü hikâyesi gibi midir bilinmez, bir anekdot da **Ferhan Şensoy Ağabey**'den:

Hikâye bu ya, okula hafif çakırkeyif gelen bir öğrenci Müdür **Muhittin Sandıkçıoğlu**'ya, "*Hocam, size Tefik Fikret'in selamını getirdim*" der. Bir, iki, üç derken müdür işkillenir. Bir bakar okulun bahçesindeki Tefik Fikret büstünün yerinde yellere ediyor!.. "*Ulan nerede Tefik Fikret?*" diye bağırır.

"*Çiçek Pasajı'nda rast geldik hocam, demleniyordu...*" der gençler.

Müdür koşarak Çiçek Pasajı'na gider. Hakikaten Tefik Fikret'in büstü, pasajın tahta masalarından birinin baş köşesindedir. Önünde de yarım kadeh buzlu rakı, suyuyla birlikte...

Rivayete göre Ferhan Şensoy ve tayfası, "*Ulan bunca sene bu okulun kahrını çektik, Tefik Fikret ile rakı içmeme eşekliğini yapmayalım...*" diyerek, bu işe girişmişlerdir.

Son söz yerine:

Bir gün biz de uçup geleceğiz gökyüzüne,
Buluşacağız gökyüzünde neşeli bir meyhanede,
Bütün derdimiz, "*Nerede kaldınız be!*" diye sitem etmeleri,
bizimkilerin yanına gittiğimizde...

— 1905 —
GSYİAD

GALATASARAYLI YÖNETİCİ VE İŞ İNSANLARI DERNEĞİ

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumundan yetişen
Galatasaraylıların yanında, Pilav'dayız...

 9 Haziran 2024

 Galatasaray Lisesi

Zeytin ve Pamuk İçin Var Mısınız?

Onlar, bir grup gönüllü Mektepli; kurdukları GSlesPATIS ile sokakta, zor şartlarda yaşam mücadelesi veren patili dostlarımıza sahip çıkıyor; camia içinde önemli bir farkındalık hareketine öncülük ediyorlar. Derneğimizdeki kermeslerde, Pilav Günümüzde açtıkları stantlarla, samimi çabalarıyla insan olmanın en güzel çağrısını yapıyorlar bize... GSlesPATIS grubunun sözcüsü **Pelin Karadoğan**'dan (118) bu anlamlı oluşumun hikayesini dinledik. Bu güzel amaç için çalışan **Nida Tonay** (120), **Selin Vatansever Menteş** (119), **Elif Bodur Ölmez** (118), **Ayşegül Altınay** (115) ve **Işıl Şahin** (132) isimlerini de unutmamalıyız. Aman Pilav'da, Lise bahçemizde GSlesPATIS standına uğramadan geçmeyiniz.

► GSlesPATIS kimdir?

Bizler, sokaklarda zor şartlarda yaşayan patili dostlarımızın daha uygun koşullarda hayatlarını sürdürebilmesine yardımcı olmak için yola çıkmış bir grup gönüllü Mektepliyiz.

► Ne zaman kuruldu?

İlk kez 5-10 kişilik bir grupla, Mektepli Kızlar tarafından 2019 Kasım ayında Cemiyet'te düzenlenen kermeste bir masa kurduk ve çeşitli ürünler sattık. O günkü satıştan çok iyi bir gelir elde ederek farklı noktalardaki ihtiyaç sahibi canlılara mama, ilaç ve tedavi desteği sağladık.

► Ne iş yapar?

Öncelikli olarak, camiamızdaki veya camiamıza yakın çevredeki hayvan dostlarına maddi ve manevi destek olmaya çalışıyoruz. Bunun için de başlangıçta kendi aramızda küçük

bir fon oluşturduk. Toplanan maddi destekleri, her ay uygun şekilde dağıtmaya çalıştık. 4 yıl bu şekilde çoğalarak devam ettik. Daha sonra, üye sayısı ve ihtiyaç noktalarının artmasına bağlı olarak Galatasaraylılar Derneği çatısı altına girerek resmi- leştik. Aralık 2023'ten itibaren fonu- muzu resmi hesaba taşıdık ve mad- di desteklerin dağıtımına bu hesap üzerinden devam ediyoruz. Ayrıca Mektepli kızların gerçekleştirdiği kermeslerde hayvanlar için bağışla- nan ürünleri satarak gelir sağlıyo- ruz. En son Haziran 2023 Pilav'ında, GSlesPATIS'nin tanıtımını yapma fırsatını elde ettik. Bu Pilav'da da herkesi masamıza bekliyoruz.

► Bugüne kadar neler yaptı?

Ülkemizin çeşitli noktalarına, bugü- ne kadar mama, ilaç, tedavi, kısır- laştırma, pansiyon ve sahiplendirme desteği sağladık. Mart 2021'de, bir dizi insanüstü çaba, çalışma, telefon ve evrak zinciri sonrasında 4 şahane canı korumaya aldık. İsimleri **Bayram**, **Maya**, **Zeytin** ve **Pamuk** oldu. Bay- ram ve Maya yeni yuvalarına kavuştu. Hatta Maya'yı Mektepli bir abi ve ab- lamız sahiplendi. Pamuk ve Zeytin kurtarıldıklarından beri pansiy-

Zeytin

Soldan sağa: Engin Aktunalı (113), Fatmanur Halil (118), Elif Bodur Ölmez (118), Pelin Karadoğan (118), Sevinç Dervent (114), Nida Tonay (120), Ayşegül Altınay (115)

yonda kalıyorlar. Onlar bizim nazar boncuğumuz ama yuvalanmalarını çok istiyoruz. Şubat 2023 depreminde, insanlara olduğu kadar hayvanlara da elimizden geldiğince destek olmaya çalıştık. Bölgedeki veteriner ve hayvancı gönüllülerle iletişim sağlayarak ihtiyaca göre mama, box ve kafes gönderdik; sahiplerin ve hayvanların birbirine kavuşması için geniş kapsamlı bir çalışma yaptık.

► Hedefleri nelerdir?

Mektepli hayvan dostlarını bir araya getirmeyi; proje üretmeyi, birlikte daha çok cana ulaşmayı ve sürekli destek vermeyi hedefliyoruz. Bunun için de camia içi iletişim ve iş birliğini kurmak ve sürdürülebilirliğini sağlamak büyük önem taşıyor. Grubumuzun amacı öncelikle gönüllü olarak sokak hayvanlarının bakımını üstlenen kardeşlerimize, hayvan dostlarına destek olmak olsa da gelecekte hep birlikte daha büyük

projelere de imza atabilmeyi hatta yaşlı ve engelli hayvanlar için bir bakımevi kurabilmeyi hayal ediyoruz.

► Beklentileri nelerdir?

Camiamızdan beklenti ve ricamız, aramıza katılmanız ve bu grubun el uzatmaya çalıştığı canlara gücünüz nispetinde maddi, manevi, nakdi ve aynı

destek vermeniz. Evlerde ve iş yerlerinde kullanılmayıp çöp olarak görülen şeyler, bazen barınaklarda çok işe yarayabiliyor; biz de bunları en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Konuyla ilgili fikirlerinizi bizimle paylaşmanız da bizim için çok değerli bir katkı olacaktır.

► GSlesPATIS'e nasıl ulaşabiliriz?

Facebook: <https://www.facebook.com/groups/3119473654816053>

Instagram: gslespatis

e-mail: gslespatis@googlegroups.com

Pamuk

Hesap Bilgileri:

GALATASARAYLILAR DERNEĞİ

AKBANK, LEVENT ŞUBESİ

HESAP NO. 0175 - 0155634 (TL)

IBAN: TR58 0004 6001 7588 8000

1556 34

(Açıklama kısmına "GSlesPATIS" yazılmalı)

“Galatasaray mezununun evi Türkiye, dünyası bütün dünyadır”

RÖPORTAJ: NURTEN YALÇIN ERÜS (125)

Muharrem Yılmaz'ı Türkiye'nin en büyük sanayicilerinden biri, yaptığı yatırımlarla Türkiye'nin kalkınması için düşünen, bölgesel kalkınma projeleri üreten bir iş insanı olarak tanımlayabiliriz. Onu, pek çoğumuzun evine giren Süttaş markasıyla özdeş görenler de ses getiren TÜSİAD Başkanlığı göreviyle hatırlayanlar da olacaktır. Hepsi doğrudur; ancak Sultani sayfaları için bizim seçtiğimiz cümle; “Galatasaraylılığı bir çiçek gibi yakasında gururla taşıyan vefalı, tutkulu bir Mektepli” olur. Röportajımızı okuduğunuzda bize hak

vereceksiniz. Galatasaray Eğitim Vakfı Başkan Yardımcısı da olan Muharrem Yılmaz ile Karacabey'i, daha Mektep sıralarında logo çalışmalarını yapmaya başladığı Süttaş'ı, hepimizi özellikle de gelecek kuşakları yakından ilgilendiren gıda sanayii ile tarımsal entegrasyonun önemini, Mektep'in kazandırdığı ortak değerlerin iş yaşamındaki karşılığını konuştuk. Kendisini yakalamışken, Mektepli girişimciler için “Hayal edin, tasarlayın, deneyin, cesur olun, tekrar deneyin, vazgeçmeyin” diyerek özetlediği tavsiyelerini de aldık.

SULTANI DERGİ — Mektep yıllarıyla başlayalım. Galatasaray'ı Bursa'dan kazandınız. Ailede daha evvelden Galatasaray Liseli var mıydı? Okula geldiğiniz ilk günü, yatakhanedeki ilk zamanları nasıl hatırlıyorsunuz?

MUHARREM YILMAZ — Galatasaray'ı Bursa'dan kazandığım doğru, ancak daha doğrusu Karacabey'den kazanmış olmam. Karacabey'den Galatasaray'da okumaya hak kazanan az kişiden biri olmaktan gurur duyuyorum. Büyükşehir olanaklarına kıyasla öğrenimimizi daha kısıtlı koşullarla sürdürüyorduk. Buna rağmen her zaman minnetle, saygıyla andığım ve ilişkimi halen sürdürdüğüm, görüştüğüm Nuri Öğretmenimin yardımları ve rahmetli babamın ben 5. sınıftayken İstanbul'dan getirdiği bir test kitabıyla yaptığımız alıştırma sayesinde lisemizi kazanmayı başarmıştım.

Ailedeki tek Galatasaray Liseli benim. Mektebe girene kadar da hiçbir Galatasaray mezunu veya öğrencisi ile tanışmamıştım. Sadece ailemle İstanbul'a yaptığımız bir gezi sırasında okulumuzun önünden geçerken o büyük yeşil kapıdan ve ardındaki heybetli binadan çok etkilenmiştim. Buranın çok özel bir okul olduğu ve kabul edilmenin pek de kolay olmadığı anlatıldığında, biraz ürkmele beraber “Ben burada okumayı çok isterim” demiştim. Rahmetli annem, “O zaman bizden ayrı kalman gerekecek, burası yatılı bir okul” diye ikinci bir uyarıyı da yapmıştı. Ne mutlu ki sınavı kazanıp Galatasaray'a girmek kismet oldu.

Okul günü geldiğinde, yatak yorgan tüm eşyalar hazırlandı. Babamın İstanbul'dan bizi ziyarete gelen bir arkadaşının arabasına yüklendi ve uzun bir yolculuktan sonra mektebe teslim edildim.

Muharrem Yılmaz, sütün bereketine ve iyiliğine inanıyor. Süttaş, kurulduğundan bu yana sadece süt odağında çalışıyor. Tıpkı reklamlarında olduğu gibi Süttaş'ın aşkı süt aşkı...

1968 yılında Ortaköy'e adını atan Muharrem Yılmaz (ikinci sıra, sol başta, siyah hırkalı) Yetiştirici D sınıfından arkadaşlarıyla. Bu fotoğrafa yansıyan neşe, bir ömür sürecek kardeşlik bağının da bir işaretiydi.

Okuldaki ilk gün aileden uzak kalmanın hüznü ve kimseyi tanımamanın ürkekliği, çekingenliğiyle geçti. Geride kalabalık bir aileyi, kardeşlerimi ve birçok arkadaşımı bırakmıştım. Ancak kısa sürede çok daha büyük bir aileye katıldığımı anladım. Arkadaşlıklar sadece arkadaşlık değil kardeşlik gibiydi. Büyük sınıflardaki abilerimiz mektebin içerisinde, mezun abilerimiz mektebin dışında Türkiye'nin hatta dünyanın her yerinde bize kol kanat gerdiler. Bu öğrencilikte de böyleydi, hayatımızın geri kalanında da böyle devam etti.

11 yaşında başlayan yatılılık hayatı, ilk zamanlar insana hiç de kolay gelmiyor. Üstelik ben ve benim gibi, aileleri İstanbul dışında olanlar yatılı değil, daimî yatılı idik ve sadece büyük tatillerde ailelerimizin yanına, ayda bir de

-varsa- İstanbul'daki akrabaların yanına gidebiliyorduk. Hafta sonları bizim için biraz daha hüzünlü ve telefon başında bekleyerek geçirdi. En büyük lüksümüz, pazar günleri etüt abilerimizin Ortaköy'e giderek bize getirdikleri tostlar ve meyveli gazozlardı.

Büyükdükçe her yılı farklı maceralarla, farklı anılarla yaşanan 8 yıllık yatılılık hayatı bana çok şey kattı. Kişiliğimin ve değerlerimin oturmasında, yaşam felsefemin şekillenmesinde, vizyonunun oluşmasında başat rolü oynadı. Keşke her çocuk o yaşlarda böyle bir tecrübe yaşayıp, kendi kendine yetmeyi, zorlukların üstesinden tek başına gelmeyi öğrenebilse, kardeşlik gibi arkadaşlıklar geliştirmeyi başarabilse...

SD — Nasıl bir öğrenciydiniz?

Mezuniyet sonrası için rotanız belli miydi?

MY — Sakin, herkesle iyi geçinen, öğretmenleriyle sorun yaşamayan, sene kaybetmeden okulu bitirmeye yete-

cek çalışkanlıkta bir öğrenciydim. Okulda başlayıp sonraki hayatımda da eksilmeden devam eden öğrenme merakım, sorgulama alışkanlığım ve muhakeme yeteneğim hep mektepte gelişmişti. Nedenini, niçinini anlamadan asla ikna olmazdım. Bu yüzden etütlerde soru soracak, tartışacak kimse bulamazsam hafızlar koridoruna takılırdım.

İleri görüşlü ve lider karakterli bir dedenin yolundan, cesur ve girişimci bir babanın yanında yaz aylarında çıraklık yaparak büyürken elbette iş hayatına uygun bir formasyondan geçmişim, aile işlerine aşınaydım. Süttaşın kuruluş yılları da mektepteki son yıllarıma denk geldi. Küçük yaşlarımızdan beri Karacabey'den gelen kaşarların yarattığı motivasyonla hep beraber etütlerde kuruluş çalışmalarının heyecanını yaşıyor, kendimizce katkı veriyorduk. Karikatüristlerimiz rahmetli Corbeau Levent bir yanda, Mağara Levent diğer yanda, Süttaş'a logolar hazırlamıştık. O günler Mağara'nın iletişim ve

Sekiz yılın tamamını yatılı okuyan Muharrem Yılmaz (yatağın üstünde sol başta, elinde yastıkla hedefe odaklanmış), bugün okula işlansa kendini ilk olarak yatakhane arkadaşlarıyla bir şeyler atıştırırken hayal ediyor. Yılmaz'ın albümündeki bu fotoyla, yastık savaşı opsiyonunu da biz önermiş olalım...

reklamcılık hayatına, benim de iş hayatına adım attığımız günlerdi. Bizim logoların tercih edilmemesine biraz burulduk, kırıldık ama yolumuzdan da vazgeçmedik. Yol boyu etrafımda hep Galatasaraylı kardeşlerim, abilerim oldu. Bana yardım ettiler, beni desteklediler, ideallerimi, hayallerimi paylaştılar.

SD — Biraz Süttaş'ı konuşalım. Şirkette ne zaman sorumluluk üstlendiğiniz? İş hayatınızda ve Süttaş'taki önemli dönüm noktaları nelerdi?

MY — Lisede logo çalışmasıyla başlayan Süttaş hayatım Bursa'da geçirdiğim üniversite hayatımla iç içe devam etti. O yıllarda Süttaş bölgesel ölçekte bir işletmeydi. Babam, satış ve dağıtım ticaretten gelen alışkanlıkları ve tecrübeleriyle yönlendirmeye çalışırken ben, yeni dağıtım sistemleri kurmanın peşindeydim. O ticari tecrübesi, girişimci cesareti ile işi büyütme çalışırken ben de kâh bilinçli kâh el yordamıyla modern bir işletmenin ve kurumsal bir yapının ilk temellerini oluşturmaya çalışıyordum. Aramızda

nesil farkından kaynaklanan görüş ayrılıkları yaşansa da 3. neslin ilk temsilcisi olarak ben, çok tecrübeli bir ustanın elinde mesleği öğrenmeye ve hatta sevmeye başlamıştım.

Sütçülük günlük telaşı çok olan bir iş. Hammaddeniz canlı, bugün alıyorsunuz, yarın satıyorsunuz. Geniş kitlelerin sağlığıyla, beslenmesiyle alakalı sorumluluk altındasınız. Bunun aksamadan, düzenli bir şekilde yürütülmesi kolay değil. Fakat bütün günlük telaşına rağmen, işin sürdürülebilmesi ve geleceğe taşınabilmesi için öncelikli hedefimiz; kurumsal yapıyı inşa etmek ve herkese yol gösterecek bir misyonu, vizyonu ortaya koymaktır.

Sütçülüğe odaklanıp, bu alanda uzmanlaşıp büyürken, kendimize özgü "Çiftlikten Sofralara" iş modelini geliştirdik. Ürünlerimizin doğallığının ve kalitesinin güvencesi olan bu modelin gereği olarak, süt ürünleri tesislerinin yanı sıra; eğitim merkezleri, damızlık yetiştirme çiftlikleri, yem fabrikaları, enerji ve gübre tesislerinden oluşan bütünleşik bir yapı oluşturduk.

Türkiye'de her biri bölgesel kalkınma projesi niteliğinde dört entegre tesis ile faaliyet gösteriyoruz.

Bugün Süttaş, Türkiye'de tarıma dayalı sanayinin, uluslararası standartlardaki önemli örneklerinden birini oluşturuyor.

SD — Bugün geldiğimiz noktada, Türkiye'nin bir tarım ve hayvancılık ülkesi olduğunu söyleyebilir miyiz? Tarıma ilişkin konular sizin ajandanızda ve gelecek projeksiyonunuzda nasıl bir yer tutuyor?

MY — Türkiye'de işgücünün yüzde 15'i tarım sektöründe düşük verimlilikte çalışıyor. Milli gelirin yüzde 6'sı tarım sektöründen geliyor. Bu, çalışan başına 15 bin dolarlık bir katma değer sağlıyor. Avrupa Birliği'nin tarım sektöründe verimliliği 40 bin dolar. Bunun yanı sıra 2050 yılına kadar dünyada yüzde 60 daha fazla gıda ihtiyacı oluşacağı tahmin ediliyor.

Yani nereden bakarsak bakalım tarımda almamız gereken çok mesafemiz olduğu açık.

Aslında ülkemiz için gıda güvenliği, yeterliliği konusunda temelde sorun görmediğimi söyleyebilirim. Aksine, bu alanda pek çok fırsata da sahibiz. Bunun için yapısal bazı sorunlarımızı ertelemekten gündemimize almamız ve kalıcı çözümler oluşturmamız hem içeride bizi geleceğe iyi hazırlar, hem de global arena da pozisyonumuzu çok daha güçlü hale getirebilir.

Diğer yandan, gıda sanayi ile tarım etle tırnak gibi birbirinden ayrılmaz iki alan. Bununla birlikte sanayide verimliliğimiz ile tarımdaki verimliliğimiz arasında bire üç fark var. Kişi başına yarattığı katma değer olarak baktığımızda tarımın verimliliği sanayinin üçte biri kadar. Lokomotif bir gıda sanayi tarımını da kendi verimlilik seviyesine doğru çekebiliyor. Bu nedenle gıda sanayi ile tarımın entegrasyonunu, yani; sanayinin verimlilik seviyesine ve sanayinin üretkenlik kültürüne, rekabet kültürüne entegre edilmesi tarımın gelişmesini sağlayabilir.

SD — İş hayatınızda ve sivil toplum çalışmalarınızda Mektepten elde ettiğiniz hangi kazanımların faydasını gördünüz?

MY — Galatasaray Lisesinin özelliği *“Batiya açılan pencere”* olmak. Atatürk’ün Cumhuriyet’i *“Muasır medeniyet seviyesini yakalama!”* şiarı, özünde lisemizin bu tanımıyla uyum içerisinde. Yapımız liberal, çok kültürlü, laik, özgürlükçü, bireyselci ve elbette dışa açık ve küresel. Galatasaray mezununun evi Türkiye, ama dünyası bütün dünya.

Aldığımız eğitimin yanı sıra evrensel değerlerden beslenen böyle bir kültürün içerisinde yetişmek tabii ki bize çok geniş bir vizyon verdi ve özgüven aşıladı. Bununla birlikte hümanist, yurtsever bir bakış kazanmış ve topluma karşı sorumluluk bilinciyle yetişmiş olarak mezun olduk.

Tüm bu nitelikler, bu alt yapı, hem iş hayatı hem de sivil toplum rolleri için eşsiz bir hazine, büyük bir sermaye değerinde. Her iki alanda da çalışmalarımın esin kaynağını ve motivasyonumu buradan aldığımı söyleyebilirim.

Bir başka deyişle, başlangıç şartları açısından çok avantajlı bir konumda hayata atılıyor. O zaman da her şey mümkün hale geliyor.

SD — TÜSİAD’a geleceğim ama onun öncesi de var. Gençlik yıllarınızdan itibaren hep sivil toplum kuruluşlarında da aktif rol aldınız değil mi?

MY — 1999-2002 yılları arasında Türkiye Genç İşadamları Derneği’nin (TÜGİAD) Yönetim Kurulu Başkanlığını, 2011-2013 yılları arasında da Türkiye Kurumsal Yönetim Derneği’nin (TKYD) Yönetim Kurulu Başkanlığını yürüttüm. Ayrıca sektör derneğimiz SETBİR, TÜRKONFED ve SEDEFED yönetim kurullarında da başkan yardımcılığı pozisyonlarında buldum.

Sivil toplum çalışmalarını, vatanşahlık sorumluluğu ve demokrasi bilincinin gereği olarak görüyorum. Toplumdaki çeşitli grupların, sivil toplum kuruluşları aracılığıyla temsili, bir yandan toplumsal yaşamı ve demokrasiyi zenginleştirip olgunlaştırırken bir yandan da sivil toplum çalışmalarında görev alanları yetiştiriyor, olgunlaştırıyor. Doğrusu ben, bu çalışmalardan çok öğrendim, kendimi çok geliştirdim ve buralarda edindiğim binlerce dostlukla zenginleştim.

SD — Siz tutkuyla işine bağlı ve çok çalışan bir sanayici kuşağının temsilcisi olarak biliniyorsunuz. Oysa, 2013 yılında çok farklı bir sorumluluk üstlenerek rahmetli ağabeyimiz Şahap Kocatopçu’dan sonra kurumun Mektepli ikinci başkanı oldunuz. TÜSİAD Başkanlığı sizin için nasıl bir deneyimdi?

MY — TÜSİAD, çalışmaları ile rekabetçi piyasa ekonomisi, sürdürülebilir kalkınma ve katılımcı demokrasi anlayışının benimsendiği bir toplumsal düzenin oluşmasına katkı sağlamayı amaçlar.

TÜSİAD Yönetim Kurulu toplantıları, iş dünyasının gündemindeki sorunlardan ziyade ülkenin gündemindeki sorunları gündemine alır. Bu nedenle, TÜSİAD Başkanlığı sizi başka bir seviyeye çıkarıyor. Ülkenin temel ekonomik ve sosyal politikalarına iş dünyası bakış açısıyla katkıda bulunmaya çalışıyorsunuz.

Fikir üreten bir fabrikanın, memleket meselelerine çözüm arayan bir düşünce kuruluşunun başındasınız. Üyeleriniz, Türkiye’nin en iyi yetişmiş iş insanları ve profesyonel yöneticileri. Onların görüşlerini bilimsel çalışmalarla destekleyerek bir TÜSİAD görüşü oluşturmak, kurumun ilişkilerini yönetmek, itibarını korumak ve en üst düzeyde temsil etmekle yükümlünüz. Bir yandan kutsal bir görev yaptığınızı düşünüyorsunuz, diğer yandan da kendinizi müthiş bir sorumluluk altında hissediyorsunuz.

Daha fazla katma değer, daha fazla istihdam, daha fazla refah hedeflerken, bütün bunları Cumhuriyet’in değerleri, demokrasi ilkeleri, laik hukuk devleti ortamında gerçekleştirmek gerekiyor.

TÜSİAD Başkanı olmanın ne demek olduğunu, nasıl bir deneyim yaşadığımı en kısa şekliyle böyle ifade edebilirim.

Sütaş’ın en kuvvetli söylemlerinden biri mutlu inekler... İşte Muharrem Yılmaz’ın ellerinden beslenen mutlu bir buzağı. Ötesi var mı?

SD — Mektepte okuyan ya da yeni mezun olup, içinde girişimcilik kıvılcımı olduğunu hisseden kardeşlerinizi neyi yapmalarını ya da yapmamalarını önerirsiniz? Kendilerini nasıl geliştirmeliler, ne yöne bakmalı, neyi hedeflemeliler?

MY — Önceki sorularda değindiğim gibi dünyaya açık, bilgi, eğitim ve kültür olarak çok sağlam bir alt yapı ile mezun oluyorsunuz. Bunun yanı sıra küresel dünya sistemini anlamış, evrensel değeri özümsemiş, aydınlanma felsefesini sindirmiş olarak, dil bilme ve dünyayı tanıma avantajı ile iş hayatına başlamak çok önemli, çok değerli. Galatasaraylı genç kardeşlerimin mektep yıllarını iyi değerlendirmelerini, böyle bir donanımla hayata başlamalarını umuyorum. Ayrıca bu kadar büyük bir camianın parçası olmak özgüven sağlıyor, ilişkilerinizi destekliyor. Önlerinde önemli rol modelleri, dayanışmaya hazır büyükleri var. Bundan sonrası, herkesin kendi azmine, çabasına, kararlılığına kalıyor ve tabii ortaya koyduğu akıl, katabildiği değer, yaratabildiği fark belirleyici oluyor. Bu yüzden kardeşlerime “*Hayal edin, tasarlayın, deneyin, cesur olun, tekrar deneyin, vazgeçmeyin*” diyorum.

SD — Mektebimiz ve camiamızla her zaman ilgilisiniz. Vakfımızda başkan yardımcısı konumundasınız. İş hayatınızdaki vizyonu bu tip kuruluşlarda nasıl uygulayabiliyorsunuz? Mezunların başta lisemiz ve kardeşlerimiz olmak üzere kurumlarımıza desteklerini artırmak adına nasıl bir çağrınız, öneriniz olur?

MY — Galatasaray Eğitim Vakfı, tüm Galatasaray Eğitim Kurumlarının sürekliliğine ve gelişmesine katkıda bulunma misyonu üstlenmiş çok değerli bir kurumumuz.

Vakfımız, binaların onarılması, yeni tesisler kurulması, öğretmen ve personel desteği sağlamakla sınırlı kalmıyor; öğrencilere yönelik kültürel etkinliklere büyük katkılarda bulunuyor, burslar vererek mali durumu yetersiz öğrencilere sürekli destek sağlıyor.

Bir parçası olmaktan gurur duyduğumuz Galatasaray camiasının nüvesinde bulunan Galatasaray Lisesi'nin ve bugünkü boyutuyla; üniversitesi, lisesi ve ilkokulu ile Gala-

tasaray Eğitim Kurumları'nın Galatasaray'ın tüm değerleri, ilkeleri ve gelenekleri ile yaşatılmasının hepimizin hem görevi hem sorumluluğu hem de gelecek nesillere borcu olduğunu düşünüyorum.

Eğitim Vakfımız, bağışçılarımız sayesinde ve onlarla birlikte eğitim kurumlarımızın arkasında çok önemli bir desteği oluşturuyor. Her birimiz, gücümüz oranında yapacağımız bağışlarla katkıda bulunmaya gayret etmeliyiz. Bunun, Galatasaray çatısı altında yetişen bizlerin ortak sorumluluğu olduğuna hiç şüphe yok. Bağışların maddi boyutundan çok bu sorumluluğu paylaşma duygusuna, bilincine ve dayanışma kültürümüze katkısını önemli buluyorum.

SD — Şirketlerinizde geçmişten bugüne Galatasaray mezunu çok sayıda profesyonel çalıştı ve çalışıyor. Sizce onları diğerlerinden ayıran ortak yanları, özellikleri neler?

MY — Ortak bir kültürden, güçlü bağları olan bir camianın içinden geliyoruz. Duygusal bağların yanı sıra, benzer düşünce biçimlerine ve davranış tarzlarına sahibiz. Elbette bu durum iş hayatında birlikte çalışmayı kolaylaştırıyor. Ancak birbirimize karşı farklı bir sorumluluk yüklediğini de söyleyebilirim. Daha önceki bir sorunuzda da söylediğim gibi gerek iş hayatımda gerek sosyal hayatımda Galatasaraylı arkadaşlarım, abilerim ve kardeşlerimle ilişkilerimi, keyifle, memnuniyetle ve hep “*iyi ki*” diyerek sürdürüyorum.

SD — Galatasaray Liselilerin özel hayatınızda yeri ne? Örneğin devre arkadaşlarınızla ne sıklıkta görüşüyorsunuz?

MY — Galatasaray'ın hayatımdaki yeri bu kadar önemli olur da Galatasaraylılar ve hele hele devre arkadaşlarım 108'liler hiç unutulur mu? Her gün birlikte olduklarım da var, pilavdan pilava veya buluşmalarda görebildiklerim de. Değişik bir tılsım var aramızda. Yıllarca görüşmediklerimizle bile bir araya geldiğimizde, sanki dün ayrılmış gibi bıraktığımız yerden başlayabiliyoruz. Ama yine de arkadaşlarım ile yeterince bir arada olmadığım için üzülüyorum. Arkadaşlarımı ihmal etmekle beraber daha çok kendimi de ihmal ettiğimi, kendime haksızlık ettiğimi düşünüyorum.

SD — Mektepli yıllara geri dönmeniz mümkün olsa, kendinizi bir an okulda nerede, ne yaparken, mesela neye gülerken hayal edersiniz?

MY — İlk aklıma gelen; kendimi yatakhane de şamata yaparken ve yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, ağız burun çikolata olmuş, yağlı kâğıt üzerinde profiterol yerken hayal ediyorum. Bir de şamata gecesinde kıllı kızlara kahkahalarla gülerken...

Ah o günleri yeniden yaşayabilsek, 50. mezuniyet yılımızı böyle kutlayabilsek...

Mezuniyetten yıllar sonra, okulda bir buluşmada 108 devresi toplu halde.

Pistlerde Bir Dişi Aslan

Pinar Altuğ Tüfekçioğlu (130), yarışların ve pist hayatının ortasında aktif bir avukat ve anne olarak, genç sporcuların gelişmesi için duyduğu sorumlulukla, Kasım 2022'de Galata Motor Sporları Kulübü'nün (GMSK) temelini, eşi Murat Tüfekçioğlu ve Türkiye Şampiyonu Koray Kehya ile attı. "Dişi Aslan" figürü ile özdeşleşen kulüp, Türkiye'de motor sporlarında bir kadın yarışçının kuruluşuna ön ayak olduğu ilk resmi kulüp. Tüfekçioğlu, kulübün hikayesini Sultani için yazdı.

Büyük bir tutkunun eseri olan kulübümüzün kurucu ve uygulayıcı kadrosu sarı kırmızı renklere gönül vermiş kişilerden oluşuyor. Umarız Galata Motor Sporları Kulübü (GMSK), bir gün Galatasaray Spor Kulübü ile de motor sporlarında yollarını birleştirebilir. Kulübün temel amacı küçük yaştan başlayarak, hem ülkemizde hem de yurtdışında ülkemizi ve camiamızı temsil edecek; göğsünü kabartacak yarışçılar yetiştirmek. Kulüp tarafından düzenlenen pist programları, "SuperMoto" ve "Drag" branşlarında Türkiye Şampiyonu Koray Kehya tarafından yürütülüyor.

Pist sürüşünü deneyimlemek isteyen her yaştan sporcu, Tuzla Orhanlı'daki Autodrom Yarış Merkezi ve Eğitim Pisti'nde, güvenlik tedbirleri alınmış trafiğe kapalı alanda, yetkin çalıştırıcıların gözetiminde doğru ekipmanla, farklı kategorilerde yarış motorlarında pisti deneyimleyebiliyor.

Bunun yanında yarış merkezinde motosiklet sektörüne yönelik etkinlikler de düzenlenmekte; motosiklet veya ilgili sektörlerde farklı kategorilerde çeşitli markaların da etkinlik ve tanıtımları yapılmakta.

GMSK'nın kuruluşunun ardından, İstanbul ve farklı illerde, motor sporlarının en büyük eksiği olan yarış pistlerinin kurulması ve kullanıma kazandırılması için idari birimlerle görüşmeler yapıldı. Tekirdağ İlçe Belediyesi ile bu kapsamda görüşmelerimiz halen devam etmekte. Sponsorluk desteklerinin artması halinde, uluslararası yarışların düzenlenebileceği bir pist ülkemize kazandırılacaktır.

Galata Motor Sporları Kulübü, 2023 sezonunda 7 sporcusuyla farklı kategorilerde Türkiye Pist Şampiyonası'na katıldı. Sporcularımız "Kadınlar Kupası", "Open500" ve "1000C" olmak üzere 3 farklı branşta derece alarak yarış sezonunu tamamladı ve "Şampiyonlar Gecesi"nde yerini aldı.

Kulübümüz, önümüzdeki sezonlarda eğitim programlarını devam ettirmeyi hedefliyor. 2024 sezonunda da hemsektörle işbirliği içinde, hem de sporcuyu destekleyen nitelikli programlarla spora katkı sunacağız.

İletişim Bilgileri
Adres: Tuzla Orhanlı Mescit Mah. Demokrasi Cad. No19
Instagram: @galata_motor_sports
web: galatamotorsporlari.org
E-posta: pinar@galatamotorsporlari.org
Tel: 0532 173 81 27

Cenk Sabah Tuzcu'nun Mektep hatıraları tıpkı bu fotoğrafa yansıdığı gibi hep neşeden, keyiften yana. Mutlu bir çocukluk geçirmiş. Balık tutmayı ve kitap okumayı ailesinden; dostlarına sıkı sıkı sarılmayı Mektepten öğrenmiş.

“Mekteb-i Sultani bizim üst kimliğimizdir”

Cenk Sabah Tuzcu, Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'ni bitirdikten sonra adım attığı bankacılık sektöründe Bahreyn'den İrlanda'ya, Almanya'dan Hollanda'ya pek çok ülkede üst düzey yönetici olarak çalıştı. Bankacılık kariyerini öngördüğünden erken bırakınca, öngöremediği kadar renkli, yepyeni bir yaşama Datça kıyılarından atıldı. Tarih ve arkeolojiye olan tutkusuyla örnek restorasyon projelerine imza attı. Yazıya olan tutkusuyla üretken bir yazar kimliği kazandı. Boğaz'da, Arnavutköy'de geçen çocukluğundan kendisine kalan en sevdiği iki kimlikten biri Mektepli olmak ise diğeri her zaman balıkçılık oldu. Sultani Dergimizin bu sayısında Cenk Sabah Tuzcu ile “Sahil Kasabasında Meşgul İnsan Olmak” başlığıyla, tadına doyumaz sohbetimizi sizler için sayfalarımıza taşıdık.

Denizde olmak gibisi yok...

SULTANI DERĞİ — Sizi daha yakından tanıyalım. Mektebin ilk gününü nasıl hatırlıyorsunuz? Nasıl bir ailede yetiştiniz, hangi duygularla Mektebimizin kapısından içeri girdiniz?

CENK SABAH TUZCU — Arnavutköy'de doğdum, büyüdüm. İlkokulu deniz kenarında okudum. Orta halli diye adlandırılan, anne ve babanın sürekli çalıştığı, ölene kadar da hiç mal varlıkları olmadığı, üç çocuklu bir ailenin en büyüğüyüm. Edebiyata çok ilgilidiler ve kısıtlı imkanlarımıza rağmen her gün gazete, her ay mutlaka iki üç kitap alınırdı evimize. Anne, baba, sülalemin neredeyse tamamı koyu Galatasaray taraftarıdır. Ben 6-7 yaşlarımdan itibaren **Metin Oktay, Turgay Şeren** gibi efsaneleri seyretmiş, koyu bir taraftardım. Birçok koleji kazanmama rağmen tered-

dütsüz Mekteb-i Sultani'yi tercih ettim, zaten paralı olan Robert Kolej, Alman Lisesi gibi liselere ailemin parası yetmeyecekti. Beyoğlu'nda okuyacağımı diye çok heyecanlıydım ama hazırlık sınıfına Ortaköy'de başlayacağımı anladığım gün biraz üzülmişim. Çünkü Galatasaray Lisesi sınavına Büyük Anfi'de girmiş ve soruları müthiş bir motivasyonla cevaplamışım.

İlk günüm tüm yatılı talebelerin ilk okul günü gibi biraz cami avlusuna bırakılmış çocuk hissiyatı ile geçebilirdi lakin öyle olmadı; tam bir kimlik bunalımı yaşamama neden olan ilk dersimizin garip atmosferinde başladı. Mme Kroll tek tek öğrencilerin isimlerini okuyor, o öğrenci de ayağa kalkıyordu, “Cenk Tuzcu” dedi ama ben ön adımları çok az hatırlıyordum. Evde, ilkokulda, mahallede bana hep Sabah diyorlardı. Ben ayağa kalkmadım, hatta sınıfta Tuzcu soyadlı başka biri olduğunu düşünerek çok sevdim. Sıramı bekledim, sıra bana gelmedi. Herhalde dedim, yanlış sınıfa girdim. Sınıfta Özhan vardı ve hazırlığı tekrar ediyordu, aldı beni idareye götürdü. Oradaki yetkili “Yaşar ne Yaşar ne Yaşamaz” romanındaki nüfus memuru gibi bir süre kayıtları inceledi ve “Sabah diye bir isim olamayacağını düşündük, ilk adın olan Cenk'i uygun gördük, şimdi git haftaya düzeltiriz” dedi. Ama hiç düzelmedi, öyle kaldı. Sonrasında ismim sorun olmadı. Enteresan olan şu ki benden yaklaşık 10 dönem sonra, adı **Cenk Tuzcu** olan gerçek bir kardeşim daha oldu ve onunla şimdi yaşadığım Datça'da buluştuk. Ufak tefek karışıklıklar oluyor, özellikle Cemiyet ve Kulüp aidatlarını öderken...

SD — Okuldayken ders ve ders dışı ilgi alanlarınız nelerdi? Finansa ilginiz var mıydı mesela, ne kadar vardı?

CST — Derslerle çok aram yoktu hatta derslerle ilgim aşağı yukarı Marx'ın Allah ile olan ilgisi kadardı ama hiç ikmale kalmadım. Edebiyata, futbola, balıkçılığa ve Pasaja düşkündüm. Bir muhasebe dersi vardı seçmeli ama finans, matematik ve benzeri konularla hiç alakam yoktu.

SD — Türkiye'de bankacılığın en pırlıtlı yıllarında üstelik yurtdışı banka yöneticiliği tecrübesiyle yoğun bir kariyer temposundaydınız. O günleri nasıl hatırlıyorsunuz? Hem sektör hem de kendi kariyeriniz adına neler söylemek istersiniz?

CST — Ben arkeoloji veya edebiyat okumak istiyordum ama para kazanmak zorundaydım. Arnavutköy'e en yakın üniversite Boğaziçi'nin en iyi para kazanılabilecek bölümü diye bahsedilen İdari Bilimler Fakültesi'ni ilk tercihim olarak yazdım ve galiba sınav sistemindeki bir yanlışlık nedeniyle kazandım yoksa 11 ve 12'nci sınıflardaki performansım olacaktı iş değildi bu. 1986 yılında mezun olduğumda Türkiye'de ne finans ne bankacılık ne de serbest piyasa ekonomisi yoluna

girmişti, emekliyordum henüz. Öyle bir ortamda iki yabancı dil bilen, Boğaziçi İşletme mezunu olmak çok büyük bir avantajdı. Sonrası 23 sene bankacılık serüvenim oldu. Bunun 14 senesi Bahreyn, İrlanda, Almanya ve Hollanda'da CEO düzeyindeydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda yurtdışı kariyerim olmasaydı bankacılığı erken terk etmiş olacağımı düşünüyorum. Zaten şimdiki yerleşik bankacılık anlayışıyla değil yurtdışı, yıldızlar arası kariyer teklif etseler kabul etmem. Bizler, özellikle tüm kariyerimin geçtiği Yapı Kredi Bankası'nda, müşteri odaklı bankacılık yapıyorduk; artık tüm bankalar sistem, iş ve kâr odaklı çalışıyor. Bunu şöyle ifade edebilirim; nasıl ki tıp biliminde hastalık yoktur hasta vardır prensibi geçerli olmalıdır bankacılıkta da ürün yoktur müşteri vardır, onun sorunu özeldir, memnuniyeti esastır.

SD — Bankacılık kariyerinizin zirvesindeyken 2007 yılının sonunda bir kırılma yaşıyorsunuz ve kendinizi Datça'da buluyorsunuz. Epeyce de hızlı geliyor olaylar, anlatır mısınız?

CST — Aslında 2006 ve takip eden yılda global finansal felaketin ayak sesleri duyuluyordu. Ülkemizde ise 2001 krizinin bankacılık ve finans sektörü üzerinde-

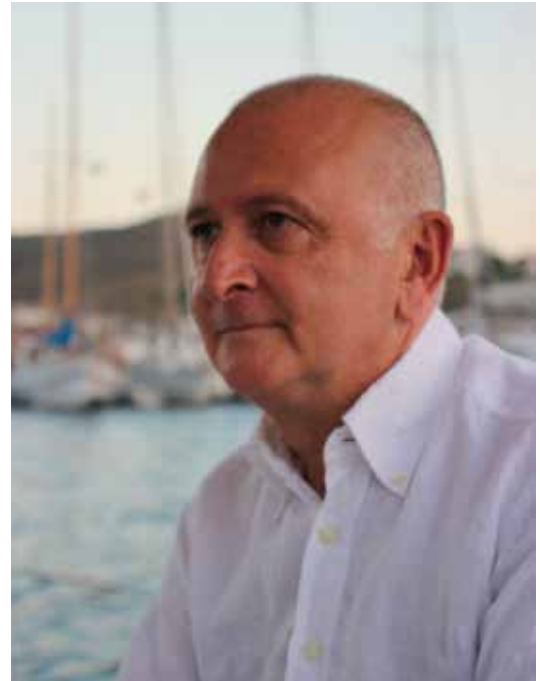
ki etkisi hala sürüyordu. Günümüzde yaklaşık 22 senedir değişmeden süren politik hayatımızın bence en önemli ayağı bu krizdir. Çok detay vermeyeyim ama çalıştığım banka, kurunun yanında yaş da yanar prensibine kurban edildi. Hani Birinci Dünya Savaşı'nda "Almanlar yenildiği için Osmanlı devleti de yenildi" hesabı... 45 yaşındaydım, 3 senelik evli ve 2 yaşında bir çocuk sahibi olarak hızlı karar vermek zorundaydım. Tam bir finansal krizin ortasında işsiz kalmak ve Avrupa'da yaşamak neredeyse imkansızdı. Karım Özgül, sağ olsun bana sonsuz bir destek verdi ve ne yapacağımızı düşünmeye başladık.

SD — Yoğun bir profesyonel hayattan çıkmış, daima rasyonel düşünmesi beklenen bir finansçı için genç denebilecek bir yaşta sahil kasabasına yerleşme fikrinin ardında muhakkak rasyonel bazı kriterler olmalı. Yeni niyetlenenlere pusula olması açısından da bu kısmı biraz anlatır mısınız? Nasıl karar verdiniz?

CST — Bu soru kolay gibi gözükse de oldukça zorlayıcı. Aslında "İstedığımız sorudan başlayabilir miyiz hocam?" diye sorabilsem, en sona bırakırdım. Mesela 17 sene evvelki birçok olası alternatifin arasından Datça'nın sıy-

Şamatanın tadına varılan günler... Özlemle yad edilen, o güzelim yıllar...

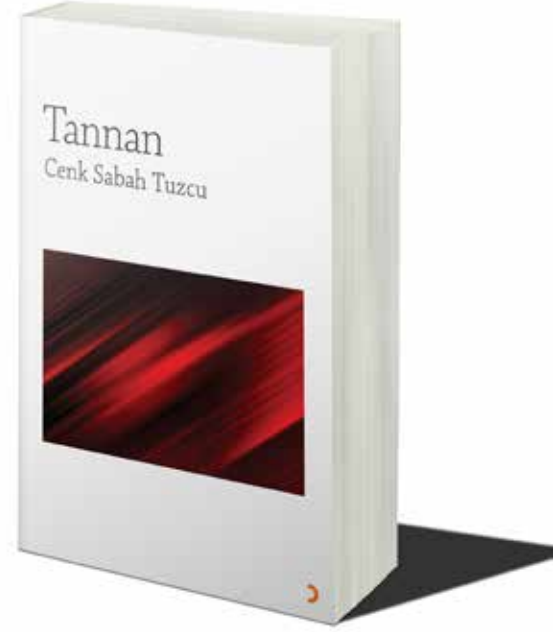

Cenk Sabah Tuzcu, kısa bir Bodrum molasından sonra tekrar Datça'da.

Dünün bankacısı, bugünün yazarı. Sıkı bir gözlemci. Ama en çok balıkçı. Cenk Sabah Tuzcu doğdu doğalı kendini balıkçı biliyor. Arnavutköy'de geçen çocukluğundan ona miras bu tutku.

rılması nasıl oldu bilemiyorum; üstelik diğer alternatifleri bile görmeden, değerlendirmeden. Diğer taraftan yoğun profesyonel hayattan çıkmadım esasında, çıkarıldım. 2001 krizinde çalıştığım bankanın devri olmasa ve hala çalışma yaşımında olduğum düşünülüyorsa, büyük ihtimalle bugün yurtdışında bir CEO olacaktım. İşverenime hay-hay diyerek vedalaştıktan sonra "Happiness" devam etmeli diye düşündük sevgili karımla. Profesyonel yaşama devam etmem global kriz nedeniyle çok zordu, en azından tenzili rütbe ve tenzili maaş gerektirecekti. İstanbul'a dönmeyi hiç düşünmedik, yaşlanınca doğup büyüdüğüm Arnavutköy'de yaşamak hayalim de imkansızdı çünkü orada eski zamanlardan hiç kimse, hiçbir ruh, hiçbir esinti kalmamıştı.

Dedik ki biz gemilerini yakan amiral, Ferrari'sini satan bilge gibi bir ruh haline bürünmeyelim. Kendimizi de zorlamayalım, olmadı yer değiştiririz. Evde tarhana veya salça üretme, derede çamaşır yıkama, gaz lambasında kitap okuma gibi gereksiz post-entelektüel çabalara da girmeden, Ege'de bir kasaba seçelim ve minimum isteklerimiz olsun. 2 yaşındaki oğlumuz Kaya için bir yuva, liseye kadar devam edeceği köy ilkokulu,

balıkçılık imkânı, sanayileşmemiş bir bölge, tarihi ve kültürel yozlaşmamışlık... İnanın fazla alternatif çıkmadı; Eski Foça, Ayvalık Cunda Adası, Sarıgerme, Datça. Benim 1982 yılında bir kez geldiğim ve o zamanlar köylerinde henüz elektrik bile olmayan bir ilçeydi Datça. Ziyaretlere en uzak alternatif olan Datça'dan başladık ve bingo... Diğerlerine bakmadık bile. 2007 Eylül ayında Datça kararımız pekişti. Aralık ayında geldik ve kaldık. Şimdi olsa Datça'yı mı seçerdik bilemiyorum, her tanınan sahil kasabası gibi hırpalanmaya başladı. Mesela biz Eski Datça Mahallesi'nde yaz kış yaşayan birkaç aileden biriydik; şimdi oralar da Alaçatı formatına dönüştü ve biz de üç sene evvel batıya, Mesudiye köyüne kaçtık.

SD — Datça'da nasıl bir yaşam kurdunuz? Edebiyat ve peş peşe gelen kitaplar bu yaşamda nasıl bir yer kapladı? Yazmaya neden ve nasıl başladınız?

CST — Bu sorunuza cevap verirken bir öncekine de ekleme yapmak isterim. Özellikle büyük şehirlerden kaçarak böyle bir hayata başlamak isteyenlere en büyük tavsiyem; mutlaka üretebileceğiniz bir işiniz veya emekli iseniz bir hobiniz olsun. Yoksa Datça hayallerle gelinip, mutsuzluğa yelken

açılan bir kasaba olacaktır. Oğlumuz, önce yuva sonra okuluyla ve mahalle arkadaşlarıyla; ben edebiyat, balıkçılık, STK projeleri ile meşgulken; Özgül de Eski Datça'da ufak bir dükkân açtı. "Oda Sanat" markasını yarattı, geçen seneye kadar da bu mağaza istikrarlı bir şekilde büyüdü. Şimdilerde kendi atölyesinde sanat faaliyetlerine devam ediyor. Kaya ise doğduğu ülke Hollanda'da üniversite okumaya başladı.

Edebiyata gelecek olursak, daha evvelden belirttiğim gibi edebiyatsever bir annem ve babam vardı. Belli aralıklarla Sander, İnkılap, Remzi gibi kitapçılara gider zaman geçirirdik. Lise yıllarımda özellikle Ferruhzat Hocamızın beni kütüphane kolu başkanı seçmesinden sonra muazzam güzellikte ve içerikteki lise kütüphanemizde, mezun olana kadar çok vakit geçirdim. Son sınıfta ve üniversite yıllarımda kitap tercümelemleri-hatta bir ara Erkekçe Dergisi'ne de-yaptım. 6'ncı sınıfta Türkçe Hocamız Erol Saygı'nın güzel bir önerisi ile anekdot tutmaya başlamıştım ki bugün "İzle-yorum" denemelerim o köklere uzanır. Datça'da düzenli olarak her gün deneme yazmaya başladım ama yayımlayacak ve kitaplaştıracak cesaretim yoktu. Sınıfdaşım Özhan'ın ce-

saretlendirmesi ile ilk kitabımı bastırdım. Yazı serüvenim aralıksız devam ediyor. Birkaç edebiyat tercümesi yaptım ve Cinai Hikayeler tarzındaki “Dedektif Tecessüs” maceraları da yazmaktayım. Neden yazmaya başladım sorusunun yanıtı, kafamda çok net; deneme türünde yaratmak istediğim tarz, resim sanatındaki Soyut Dışavurumculuk akımının dil ile ifadesidir. Yazmak çok keyifli ama “edebiyatçı” hele hele “sanatçı” ünvanı için Barış Manço Ağabeyimizin dediği gibi, henüz yaşarken bunlar çok erken değerlendirmelerdir diye düşünüyorum. Veya Orwell’in bu konudaki sözlerine de başvurabiliriz; “Bir edebi eserin iyi olup olmadığına karar verecek tek mercii zamandır.”

SD — Datça’da, bir süre Bodrum’da, şimdi yeniden Datça’dasınız ve çok sayıda Mektepli ile temastasınız. Aslında Stratonikeia’yı da saymak gerekir. Tanıdığınız ya da tanımadığınız Mekteplilerle “tatilde” buluşmak, karşılaşmak nasıl bir duygu? Bu saydığımız kentlerin Mektepli nüfusu hakkında neler biliyorsunuz?

CST — Oğlum Kaya’nın lise çağı geldiğinde Datça yetersiz kalmıştı, yakın çevrede hepimizi fazla üzmeden Bodrum alternatifini uygun gördük. Ben Bodrum’u hiç sevemedim. Ga-

liba bu biraz da Datça şımarıklığından olsa gerek... Sonuçta beş sene Özgül ve Kaya yazın Datça’da, okul zamanı Bodrum’da; ben arada sırada Bodrum’da olmak üzere geçici bir süreç yaşadık. İki kasabanın tam ortası gibi olan Yatağan ilçesinin emsalsiz antik kenti Stratonikeia ile daha önceden tanışmış ve Osmanlı Dönemi’ne tarihlenen yıkık dökük bir ev satın almıştık. Onun restorasyonu büyük bir keyif oldu benim için. Orada sürekli yaşamak imkânsız ama özellikle kitaplarımın baskı öncesi son çalışmaları için müthiş bir kaçamak yeri oluyor. Ailecek veya arkadaşlarımızla da gidip zaman geçirdiğimiz bir arkeolojik ve kentsel sit Stratonikeia. Bodrum’da ciddi bir Sultani nüfusu var, biliyorsunuz Bodrum GSL Cemiyeti bile kuruldu. Datça’da kendi dönemimden veya farklı dönemlerden büyükler ve kardeşlerimiz mevcut. Bunların bazıları benim gibi tam zamanlı burada, bazıları da yazın veya aralarda İstanbul’dan kaçarak yazlıklarına geliyor. Elbette kısa süreli tatil amaçlı gezmeye gelenlerle de buluşuyoruz. Turizmin çok yoğun olduğu yaz aylarında biz pek evden çıkmadığımızdan, gelenlerle görüşmemiz zor oluyor. Ayrıca bir yerde yaşamak ile oraya gezmeye gelmek birbirinden çok farklı. Bu ikilemi yurtdışı yaşamımda da birçok ülkede deneyimlemiştim.

SD — Sahil kasabasında meşgul insan nasıl olunur? Olmak gerekir mi? Gözlem ve tecrübelerinizi anlatır mısınız?

CST — Öncelikle bir hobiniz veya işiniz olmalı. Hobi derken okey, briç oynamaktan, alelade fotoğraf çekmekten, bir haftalık kurstan sonra seramikçi olmaktan, bir ay devam ettikten sonra pilatesçi, yogacı veya iki kitap okuyup uzaya mesaj gönderen kuantumcu olmaktan bahsetmiyorum. Tam da burada bir kitap önerim olacak; belki reklam gibi algılanabilir ama başka bir örnek de yok. Karım Özgül’ün Datça’ya sonradan yerleşen 60 kişiyle yaptığı röportajları içeren “Sahil Kasabasında Yeni Bir Hayat” adlı kitabı... Meşguliyet, iş kurma yeni bir hayata başlama konularında birbirlerinden tamamen farklı alanlardaki kişilerin deneyimlerini samimiyetle anlattıkları bir çalışmadır.

SD — Son olarak İstanbul ve Mektep, özlüyor musunuz? Ne sıklıkta geliyorsunuz?

CST — İstanbul ve doğup büyüdüğüm Arnavutköy neredeyse her üç rüyamdan biri. Ama sadece rüyalarda, hayallerde kaldı artık. Şu anki hallerini görmek, bana çok üzüntü veriyor. Çok sıklıkla gelmiyorum, son beş senede iki defa geldim; biri annemin, diğeri kız kardeşimin kocasının cenazeleri için... Mektebi çok çok özlüyorum, her gittiğimde mutlaka her köşesini gezip dolaşıyorum. Bir zamanlar koridorlarında, sınıflarında, yatakhanelerinde gülüp eğlendiğimiz, maçlarda fanatik olduğumuz fakat maalesef erkenden aramızdan ayrılan 113 Deliler’den Pompa Sedat, Ayı Aydın, Leş Sermet belki bir koridor köşesinden çıkar diye kendimi avutuyorum. Mekteb-i Sultani, bizim üst kimliğimizdir; bunu her ziyaretimde hatırlıyorum...

"Hayal kurmayı öğrendiğimiz Mektebimize hizmet borcumuzdur"

Kayhan Kalfazade'nin Mektep macerası, devre arkadaşlarından altı yıl sonra 11. sınıfta başladı. Mimarlık okudu, ardından kendi şirketini kurarak ahşap mobilya alanına odaklandı. Dünyanın pek çok ülkesinde, ahşap mobilyanın ana yurdu İtalya'da bile lüks otel, rezidans ve nitelikli konut projelerini yürütüyor. Mektepte'ki eksik yılları telafi etmek istercesine kurumlarımızda nerede mobilya ihtiyacı varsa, orada Kalfazade'yi görüyoruz. Kendisiyle hem sınırları aşan girişimcilik macerasını hem de Mektep'e "Frankofon" olarak intikal ettiğinden bu yana, Galatasaray'a olan bağını konuştuk.

SULTANİ DERGİ — Sizi yakından tanımak isteriz. Mektebe geç katıldınız. Türkiye'ye geliş hikâyeniz nasıldı?

KAYHAN KALFAZADE — Çocukluğum ve gençliğim, babamın görev yerine bağlı olarak memuriyet hayatı gereği, yurtiçi

GSK Üyelik Berat Töreni. Kayhan Kalfazade (124) ve Esat Tansev (112)

ve yurtdışı olmak üzere çeşitli şehirlerde geçti. Bu seyahatlerin son durağı olan Paris'te, çevremizdeki birçok Galatasaray Lisesi mezunu ve onların aileleri ile temas halindeydik. O günlerden hafızamda kalan Galatasaraylı ağabeylerimizin benim Galatasaray Lisesi'ne ne kadar yakışacağını söylemeleri idi. Babamın görevi gereği aile olarak plan, program yapma şansımız kısıtlı olsa da Fransadan Türkiye'ye mecburi dönüşümüz gerçekleşince, önümde bir yol açıldı. O dönemler Mektep'e sınavla yatay geçiş imkanı vardı ve sınavlara girdim, nihayetinde kendimi 124 devresi ile 11. sınıfta buldum.

SD — O yaşta, o günlerin Galatasaray'ına ve 124 gibi kalabalık bir devreye gelince neler yaşadınız?

KK — 124 sanırım Galatasaray tarihinin en kalabalık devrelerinden biri; hazırlıktan 11'e altı senenin yaşamışlıkları ve bunlardan biriktirilenler vardı. Böyle bir ortama adapte olmanın zorluğu kadar bu ortamda kabul görmek, psikolojik olarak sağlam bir kişilik yapısıyla mümkündü. Sizi yıkmayanın sizi güçlendirdiği felsefesi ile birlikte hoşgörü ve olgunluk, benim için anahtar öğeler olmuştu o dönem. Kendi dönemdaşlarıma göre, bir yaş da büyük katıldım aralarına. İlk dönem sonunda daimi yatılılığın verdiği avantaj ve dezavantajlarla "reşit" olmuşum. Belki de yaşımın getirdiği olgunluk, uzun süreli gözlem yapma yeteneği ile birlikte etliye sütlüye fazla karışmadan, kısa sürede adapte olmamı sağladı diyebilirim. Türkiye'de doğup büyümüş biri olarak tam anlamıyla frankofon olmadım. İlkokul ve ortaokulu Türkiye'de okumuş olmam, Fransa geçmişimin 3 sene ile sınırlı olması ve bahsettiğim seneler içinde Galatasaray Liseliler ile olan temasımdan dolayı çok da uzak olmadığım bir ortamın içindeydim.

SD — İş yaşamınıza geçelim. İlk andan itibaren yurtdışı odaklı başlayıp, sonrasında da öyle de devam etmişsiniz. Yeni mezun bir mimar olarak kariyerinize Kazakistan'da başlamanın ilerleyen yıllarda ne gibi faydalarını gördünüz?

KK — Üniversiteyi İ.T.Ü. Mimarlık Fakültesi'nde tamamladıktan sonra, biraz da askerlik bahanesi ile kariyerime

Hilton Bankside Hotel, Londra

Emre, Ece ve Kayhan Kalfazade

Devrim Yılmaz Aksin, Cağatay Yılmam ve Kayhan Kalfazade

Mektep ön bahçe 1992

yurtdışında başlama kararı aldım. Okul dönemlerimde part-time olarak mimarlık yaptığım çevrem aracılığı ile Kazakistan'daki bir otel şantiyesi projesine, dizayn ofis mimarı olarak gittim. Esasında bu gidiş hayatımın bundan sonraki sürecini belirleyen en önemli mihenk taşlarından biri oldu. Daha okul yıllarında mobilyaya olan ilgim, bu 5 yıldızlı otel projesinde dekoratif alanlar için aldığım görevle iyice olgunlaştı ve bundan sonraki profesyonel meslek hayatımın temellerini oluşturdu. Kazakistan dönüşünde otel mobilyaları sektöründe faaliyet gösteren bir mobilya ve dekorasyon şirketi ile yoluma İsrail'de devam ettim. Artık burada kafamda yapacağım iş olgunlaşmaya başlamıştı ancak bunu nasıl yapacağımı netleştirememiştim. Çalış-

tığım firmanın mali kriz nedeniyle kapanması, bıraktığım ya da alamadığım maaşlarım... Bu dönemde kendisi de mimar olan Sevgili Eşim Yeşim ile tanıştım. Bütün bunlar beni kendi firmamı kurarak, yerleşik bir düzene geçmeye yönlendirdi. Üç ortaklı bir şirket kurduk, sonrasında şu anki ortağım Ömer Cansever ile yollarımız kesişti. Kendisi de Divan Kurulu Üyesi ve Galatasaray Yönetim Kurulu'nda görev almış iyi bir Galatasaraylıdır. 2000 yılında başlayan ortaklığımızla işlerimiz hızla ilerledi. Batı Afrika ve Fransa başta olmak üzere, birçok pazarda büyüdük. 4 bin m² alanda başlamış olduğumuz macera, 20 bin m² ye ulaştı. Şu anda yapımı devam eden fabrikamız ile üç sene içerisinde üretim alanımızı 42 bin m²'ye çıkarmış olacağız.

SD — Dünyada pek çok ülkenin seçkin otel projelerinin mobilya işini üstleniyorsunuz. Bugüne kadar hangi ülkelerde ne gibi projeler üstlendiniz anlatır mısınız?

KK — Evet, bu konu enteresan bir şekilde gelişti. Fransızcam ve edindiğim Avrupa kültürü Madagaskar'dan Batı Afrika'ya, İsrail'den ABD'ye toplamda 40'tan fazla ülkede ağırlıklı olarak 5 yıldızlı otel projelerinin yolunu açtı. Lüks rezidans ve devlet binalarının ahşap işlerini üstlendik. Hatta bu işler otellerin iç dekorasyonu ile devam edip daha sonrasında inşaatına kadar giden bir süreç yönlendirdi bizi. 2013 yılında inşaat firmamız Kinza Yapı ile Batı Afrika başta olmak üzere farklı bölgelerde otel, elçilik binası, rezidans, AVM gibi projelerin inşasına

Beyoğlu'nda, Galatasaray Müzesi'nde kupaların sergilendiği ahşap platformların yapımını Kayhan Kalfazade üstlendi.

girdik. Beni tüm bunların içerisinde en heyecanlandıran mobilyanın merkezi olarak bilinen İtalya'da otel işi almak oldu. Yıllarca mobilya konusunda rekabet içerisinde olduğumuz İtalya'da, birçok projeye imza atmaktan gurur duyuyoruz.

SD — Dünyanın değişik yerlerine dağılmış

Galatasaraylılarla ilginç karşılaşmalar oldu mu bu süreçte?

KK — Üniversiteden mezun olduğum 1996 yılından bugüne, özellikle Batı Afrika'nın birçok ülkesinde Galatasaray Lisesi mezunu ağabey, abla ve kardeşlerimle bu ülkelerin Türk elçiliklerinde görevli olmaları sebebi ile tanıştım. Yine aynı şekilde Frankofon ülkelerde çalışan Galatasaraylı işadamları ve iş kadınları ile karşılaşmalarımız ve aynı çatı altında beraber çalışma imkânı bulduğumuz Galatasaraylı arkadaş ve kardeşlerimiz oldu. Bunun dışında bu işi yaptığımızı bilen yatırımcı kimliği taşıyan Galatasaraylı ağabeylerimizle de yollarımızı keşitti ve onların kimi işlerine teklif verdik; kimisinin işlerini yaptık. 25 yıllık profesyonel iş yaşantısı, her temasta birçok kez bana "İyi ki Galatasaraylıyım" dedirtti.

SD — Türkiye'de mobilya sektöründe genel görüntü nedir?

KK — Sektör, yıllarca usta çırak ilişkisi ile yönetilip atölye ölçüğünde hizmet vermiş; ihracat açılımı da maalesef gecikmiştir. Son 20 yıldır markalaşma, teknolojik yatırım, sistem yatırımları, sektördeki yeniliklere açılım ve kapasite kullanımındaki verimlilik sayesinde, Türkiye mobilya ihracatı yapan ülkeler sıralamasında 36'ncı sıradan 7'nciliğe yükselmiştir.

SD — Ahşap mobilyada kalite kriteri nedir?

Mobilyalarımızın ömrünü uzatmak için neler yapmalıyız? Bize basit tüyolar verebilir misiniz?

KK — Her üründe olduğu gibi ahşap imalatında da en önemli konu kullanılan malzeme, işçilik ve üretim koşullarıdır. Ancak doğal malzeme olması sebebi ile ahşabı diğer malzemeler-

den ayıran özellikler vardır. Malzemenin dayanıklılığı hava ve kullanım koşullarına göre değişkenlik gösterdiğinden imalat detaylarında ki knowhow bence en önemli kriterdir. Ahşap mobilyanın ömrü, mobilyayı uygun iklim koşullarında korumaya bağlıdır. Ortam koşullarını ve ısısını ne kadar sabit tutabilirsek, mobilyamızın ömrünü o kadar uzun tutarız. Su, mobilya için bir düşmandır o yüzden temizlediğimiz mobilyamızın nemini kurutmak esastır. Bir de üzeri cilalı olan ürünleri, kimyasal ürünlerden mümkün mertebe uzak tutmakta fayda vardır.

SD — Galatasaray ve lisemiz hepimiz gibi sizin de hayatınızın merkezinde. Bugüne kadar camiamıza pek çok desteğiniz de oldu. Nerelerde sizin izinizi görebiliyoruz?

KK — Galatasaray'a ilk hizmet şansını Mitterand ziyaretinde yakalamıştım; "Senin Fransızcan iyidir" dediler; karşılama komitesi ile beraber Charles de Gaulle'un Galatasaray Lisesi ziyaretinde yapmış olduğu konuşmasını okuma görevini verdiler. Üniversite ve sonrasında iş hayatımın getirdiği mesafe ve yoğun yurtdışı temposu ile camiamıza bayağı bir uzak kaldım ancak son on yılda biraz eski Galatasaraylı arkadaşlarımdan verdiği bilgiler ışığında, aynı zamanda imkanlar dahilinde, gönüllü bazı destekler vermeye çalışıyorum. Örneğin Galatasaray Müzesi için bazı sergi mobilyaları hazırladık. Ardından Galatasaraylılar Derneği'nde kütüphane bölümünü yeniledik. Şu anda kulüp tarafında da oyunculara ait odaların yenilenmesi gündemde, bu konuda nasıl bir destek sağlayabileceğimizi konuşuyoruz...

Yükseleni Prestij. Yeni Škoda Superb

Š K O D A

www.skoda.com.tr

[f](#) [t](#) [i](#) /SkodaTurkiye

Škoda Superb için ortalama yakıt tüketimi 5,3 - 7,8 litre/100 km,
CO₂ salımı 120 -179 g/km değerleri aralığındadır.

XuceAUTO

“Duygu ve düşünce yoğunluğum servetimdir”

Sultani Dergi; yazı ve edebiyat geleneğini sürdüren kalem erbabı Mekteplilerden her daim besleniyor. Yeni kitabı çıkan da ilk kitabının heyecanını yaşayan da burada yerini buluyor. 130 devresinden Engin Yavuz, kendi ifadesiyle ‘bugüne kadar maruz kaldığı düşünce akışını’ “Kestirme” adlı hikâye kitabıyla okuruyla buluştu. Uzun yıllardır müzikle de ilgilenen Yavuz, bizim için edebiyatla var olmak yolculuğunu ve bundan sonrasını kaleme aldı.

Aklımda hep çok fazla düşünce geziyor. Bu nedenle ergenlikten beri uykusuzluk sorunu çekiyorum. Pek de kitap okuyamaz, yarım bırakırdım. Lise zamanı romanlar ve klasiklerden sıkılırdım. Odaklanamamaktan olmalı. Fazla düşünce akışına maruz kalırken, bir gün yazıya dönüşeceklerini tahmin ediyordum.

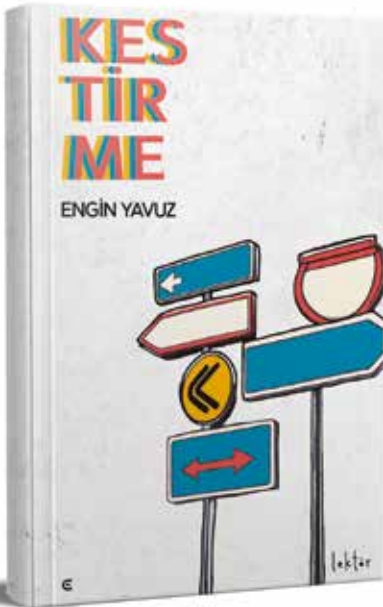
10 yıl kadar önce bir öykü kitabına denk geldim. Bu kez kolay okuyabildim. O halde kolay okunabilecek şeyler yazabilirim diye düşündüm. Aklımdaki ilginç düşünceleri defterlere not etmeye başladım. Roman ve birkaç uzun öykü denemesi de yaptım. Öylece bıraktım. O aralar Sait Faik ve Haldun Taner’in bulabildiğim her şeyini okudum. Kolay okunuyorlardı. Taner’e göre öykücülük heveskar candanlıkla, pir aşkına yapılır. Öykü derin, yoğun olabilir. Çoğunluk romanı, yani uzun masalları ve onun ninnisinde sallanmayı sever. Öyküyse küçük bir kesimin, Taner’in sözüyle “connaissanceur”lerin türü. Üstadın görüşleri sayesinde yolumu bulmuştum.

Ve bir gün yabancı dilde bir kitaba rastladım. İçindeki öyküler 15 satırı geçmiyordu. Modelim oldu. Çokça fikir, sade anlatım. Bir akşam başladım. Üç yıl önceydi. Çorap sökücü gibi geldi öyküler. Birikmiş notlarımdan yararlandım. Bazen ertesi gün yazamamaktan korktum. Ama yazabildim. Yeni fikirler de geldi. Notlara eklendi. 40 kadar öykücülüğü kurguladım. Bana sorsanız, uydurdum.

Yazdıklarım büyük ölçüde hayal ürünü. Gerçek olay ve kişilerden de yola çıktım ama yazarken çok şey değişti. O kişiler de ben değilim.

Müzik benim vazgeçilmezim. Yazmak da müzik de yaratıcılıkla ilişki içinde. Art arda beş nota hoş bir melodi yapabilir. Art arda beş sözcük de duyguyu somuta dönüştürmek gibi... Gündelik işler, temaslardan uzaklaşınca, dış veri girişi azalır. Fazla izole olduğumdan, o boşluğu doldurmak için, içe dönerek hayal gücüyle alternatif alanda başka anlamlar bulabiliyorum. Ortaya her ne çıkıyorsa esasen karşılık beklemeden çıkıyor. Benden daha büyük, derin bir alanla temastaymışım gibi. Herkesin erişebileceği bir alanın parçasıymışım gibi. Geçmişe bakıp hep bir arayış içinde olduğumu ancak kavrayabiliyorum. Duygu ve düşünce yoğunluğunu, ilginçliklerini derli toplu biçimde dönüştürüp sunma arayışı... Tüm bu yoğunluk da servetimdir. Manevi bir servet.

Kısa öyküler yazmaya devam. Çok miktarda birikti. Tarz aynı. Bu kez kimi öyküler arasında bağlantı olabilir. Müzipçe yaklaşım yine var ama ciddi olanların sayısı arttı. Bir yandan da şiir yazmakla ilgilendim. Onlardan da epeyce birikti. Umarım yayınlanır...

Galatasaray Oratoryosu

*“Galatasaray daima çağlayan bir ırmak gibi...
Bestesine gerek yok”*

Galatasaray Lisesi'ne adım attığımız andan itibaren hissettiğimiz aidiyet duygusu bizi bir ömür sarıp sarmalar. Dilimiz döndüğünce, kalemimiz yazdıkça, imkanımız olduğunca her zaman 'Galatasaray'dır sözümüz. 1955 mezunu Vural Günal, iki dönem Ankara Galatasaraylılar Birliği Başkanlığı'nın yanı sıra camiamızın pek çok kurumunda görev aldı ve alıyor. Bununla da yetinmiyor, yazıyor. Uzmanlık alanı olan hukuk kitaplarını bir yana koyuyor ve Galatasaray ruhunu ve sevgisini anlatan satırlarıyla sizi baş başa bırakıyoruz.

150.NCİ YILINDA GALATASARAY

Galatasaray nedir? diye soranlar varmış, Yıllar önceki cevap... kitaplarda sararmış... Anlatmış "Nihat Keklik" (1) bilmeyen bilsin diye... Yazdığı şu hikâye, unutulmaz efsane; Bin dörtyüz seksenbir'dir bilinsin kökenimiz, Tâ... o yıllardan gelir, tarihi gür sesimiz. Okuyalım birlikte... herkes okusun hemen "Gül Baba" bir efsane... kalmasın hiç bilmeyen:

"Sultan bu ya... pek fazla sıkılmış yine bir gün Durmuş bakıyorken Sarayından göğe üzgün, Sadrazamı hürmetle eğilmiş de önünde:

-Sultanımızın neşesi pek yoksa, bugün de Sis örtüler altında, o haşmetle uyurken Seyreylesek İstanbul'u yüksek tepelerden Eğlenceli olmaz mı, demiş, kırdı gezinsek?..

Vaktiyle o Türk aslanı Sultanımızın, pek Oynak kara bir kırsığı varmış, ona binmiş Geç vakte kadar kırdı, veziriyle gezinmiş. Lâkin yarı sarhoşluğa düşmüş yine birden Sultan tepelerden dolu-dizgin geçiyorken. Dizginleri kısmış ve durup şöylece bir dem Sadrazama sormuş:

-Nereden geçti bu meltem?

Mest olmuş eserken ediyor insanı sarhoş. Bir dinle... geçen râyihalar bak ne kadar hoş!

Sadrazam gülmüş ve:

-Yakınlarda, demiş, bir Gül bahçesi vardır, hele... gayetle güzeldir, Şayet yüce Sultanımız arzu buyurursa? -Elbet! Gidelim, hem bakalım, sahibi varsa Hoşbeş ederiz şöyle biraz.

Sonra da bir an; Atlar yine birden mahmuzlanarakтан Yaydan kopan oklar gibi rüzgarları varmış Çok geçmeden atlar o güzel bahçeye varmış... Bir bahçe ki: örtmüş yeri her renkte çiçekler Bir bahçe ki: baştanbaşa renk olmuş emekler... Bir bahçe ki: güller bile sarmaş dolaş olmuş Her yer sarı, mor, pembe çiçekler ile dolmuş... Güller ki, alevden daha al renkle yanarmış Hem... her birinin bir adı, tarihçesi varmış... Sultan... bu güzellikleri görmüş ve şaşırılmış.

-Gül bahçesi...lâkin ne zamandan, diye sormuş?

Bir noktaya dalgın bakıyormuş gibi sanki, Sadrazamı... hülya dolu gözlerle demiş ki:

-Vaktiyle bu gül bahçesi bir çöl gibi yermiş Yaz-kış, gece çılğın gibi rüzgârlar esermiş. Kuşlar üşüşüp dallara bir mesken ararken Sağanak gibi şimşekler inermiş kara gökten. Bir gün hızır inmiş gibi iklimine yer yer... Bir yemyeşil atlasla döşenmiş yine her yer. Narin o fidanlardaki dallarla örülmüş Bahçeyle bu toprakların artık yüzü gülmüş. Lâkin bu güzel bahçede bir Gül Baba varmış. Mecnun gibi yapayalnız o güllerle yaşarmış.

-Gelsin bakalım! Söylediğin Gül Baba kimmiş? -Hay hay! diyerek ünlü vezir bahçeye girmiş.

Güller arasından daracak yolda yürürken Munis ve muhabbetli bakışlarla ilderden Örtülmüşe benzer gibi sakın başı karla Bakmış geliyor Gül Baba, bir nurlu vakarla. Sadrazamı koşmuş ve demiş,

-Gül Baba! Sultan! Kalkıp seni görmek için geldi uzaktan Bak! Kendisi üstünde atın, gel, seni bekler.

Sultan da... o haşmetle gelirken... gülerken der:

-Güller ne güzel, onları hep sen mi büyüttün?
-Elbet! diyerek Gül Baba, dallardaki süzgülün
Munis sarı güllerle, tutup kırmızılardan
Kesmiş iki gül, sonra demiş:

-Ey yüce Sultan,
İstersen anılmak yine rahmetle eğer hep
Yaptır bu büyük bahçeye bir koca mektep.
Millet ve vatan uğruna binlerce de evlâd
Elbet seni her an, çalışırken edecek yâd!
Güllerdeki renkler de onun arması olsun,
İsmim de benim böylece rahmetle anılsın.

Ey Gül Baba, her şeyde sesinden var akisler
Her şey bize hala, bu güzel kıssayı söyler.
Yıllarca senin bahsini etsek, yine pek az...
Zira bu güzel kıssa, şu mısralara sığmaz.
Bizler yine rahmetle anarken seni artık,
Mermerden olan kabrini güllerle donattık.
**

Sultan Beyazıt Han'ın temelini attığı
Sarı kırmızı gülden kokuları kattığı
O güzelim Okul'dan çıkmış bir ulu çınar,
Dallarında okullar... her okulda bir pınar.

Eğitip güçlendirmiş Sultan Ailesini
Ülke eğitilsin tek... herkes duysun sesini.
Kimler yetişmemiş ki... gelmiş çocuk sultanlar
Modern tıp mektebiymiş, tarihinde o da var.
Koskoca bir sınıfta hukukçu yetiştirmiş
Devlet'in kadroları orada eğitilmiş.
Sinmiş duvarlarına kokusu eğitim
"Haydi başla" emriyle Sultan Abdülaziz'in.

Bindörtüyük seksenbirden... binbeşyüz oniki-
ye...
Yola devam etmiş Enderun Mektebiyle.
"Sultani" kurulurken -hatırla o yılları-
Büyük gayret göstermiş Osmanlı Paşaları...

Ali Paşa istemiş... Fuat Paşa beraber...
Şükür yardımlarına, doğmuş bu büyük eser.
Bin sekizyüz otuzlar (2), "Tıp Mektebi" olmu-
şuz,
Doktor yetiştirerek ordumuza dolmuşuz.
Bin sekizyüz altmışlar... iki yıl sonra bitmiş,
Yangın sonrası... zorluk... Okul yine eğitmiş,
Avrupa yolculuğu Abdülaziz Sultan'ın,
Babası olmuş bizde, laiklik kavramının.
Mekteb-i Sultani'yi kurmuşlar, gecikmeden,
Aydınlanmış çocuklar, okumuş her milletten.
Bu gençler karşılaşmış Devletin hizmetini
Türklerin çocukları bulmuşlar yerlerini.
Hizmeti yüklenmişler koşturup özveriyle,
Türk olarak başarıp yarışmış ecnebiyle.
Bin sekizyüz yetmişdört... Mektebin bünye-
sinde

Dârülfünun açılmış... bu da var... künyesinde.

Mühendislik... Hukuk... ve Edebiyat şubesi,
Ülkeye güç katarak olmuş Millet'in sesi...
Bütün bu öğrenciler okuyup yetişirken
Kurulmuş Spor Kulübü... Başkan: Ali Sami
Yen.

Sene bin dokuzyüzbeş... çağdaşlığa bir adım...
Birkaç kişi dışında... sporcu yok... aradım.
Sonra bir güneş doğdu Tevfik Fikret adında;
Şiiri ulaşılmaz... Müdür yok ayarında.
Hürriyet filozofu... yön verip Milletin,
Karşı çıkmış o devrin yaşanan zilletine.
Bir önder... eğitimci... Atatürk bile hayran,
Aydınlar yetiştirmiş, gönlümüzde kahraman.

Bu ülkenin batıya açmış penceresini,
Şiiriyle duyurmuş özgürlüğün sesini.
Derken... en büyük şeref!... Çanakkale Har-
bine

Sınıflarca öğrenci... gitmiş Vatan derdine.
Gözlerini kırpmadan dizilmiş sıra sıra
Şehit olmuş her biri, düşmanı kıra kıra.
Bir kısmının adları yazılıdır Mermer'e
Hala içimiz sızlar, saygımız çok Mekteb'e.
Bıyığı terlememiş, silahı zor taşıyan;
Gelibolu... hepsine olmuş birer Aşiyân.
Bin dokuzyüz onbeşler... Sancaklar ellerinde,
Dalgaları ruhları Okul'un bahçesinde.
Gelmiş işgal yılları... düşmanların askeri
Girmek ister Mektebe... reddedilir isteği.
Müdürü aslan gibi... "Sıkıysa girin" diyor,
Öğrenci arkasında... o ordu... giremiyor.
Süprüntüler... İzmirde denize dökülünce
Refet Paşa... öncüyümüş... şükran için
Mektep'te.

Hepsinde Türk kültürü... şaha kalkar ilk gün-
de,

Galatasaraylılar... aydın... cesur ve zinde.
Milli Mücadelede koşmuşlar Ankara'ya,
Kimi bir at sırtında... kimi yürümüş yaya.
Mustafa Kemal Paşa... görev vermiş çoğuna
Tamamı omuz vermiş kahraman ordusuna.
Uzun yıllar ter döküp şereften pay almışlar,
Görevlerini yapıp bir huzura dalmışlar.
Komutan Karabekir, Cumhuriyetten sonra
Gururla selam vermiş, O da gelmiş Okul'a.
"Dâhilerin Büyüğü"... devrimlere başlamış
"Mektepliler"; en önde benimsemiş ve yaymış.
Batı uygarlığının en üstün düzeyine
Varmak için koşturmuş... keyifle... ideale.
Cumhuriyet dönemi... bir masal sanki bize...
Ülke... hemen doğrulmuş peri değneği ile.
Bin dokuzyüz yirmi üç... yirmi dört seneleri
Cumhuriyet... kurarken yeniden... liseleri,
Galatasaray başta yüklenmiş görevini.
Aydın... lâik... ve modern... başarmış işlevini.
Beğenmiş bu örneği... konuk olmuş Okul'a.
Otuz iki, otuz üç, otuz dört seneleri (3)
Sık sık ziyaret etmiş... geçmiş aziz elleri.

Örnek olmuş bu Lise... eğitim devrimine
"Dur" demiş karanlığa... Mustafa Kemal yine.
Tam yüz yıl sonra De Gaulle... geldi Okul'u-
muza
Nasip oldu o görkem... görebilen her kula.
Yetişir tüm kuşaklar Memleket Sevgisiyle,
Okul'daki ilkemiz: "Daima İleriye".
Gelin bir de bakalım "Değerler Sistemine",
İlgilenen olursa... yararlınsınlar diye:

İlkelerimiz vardır, "Temel Değerler" deriz.
Birbirimizi sever, durmadan denetleriz.
Anlasınlar, görsünler... ne imiş "Temel Değer"
Saygı duyar insanlar bu Toplumdansa eğer.

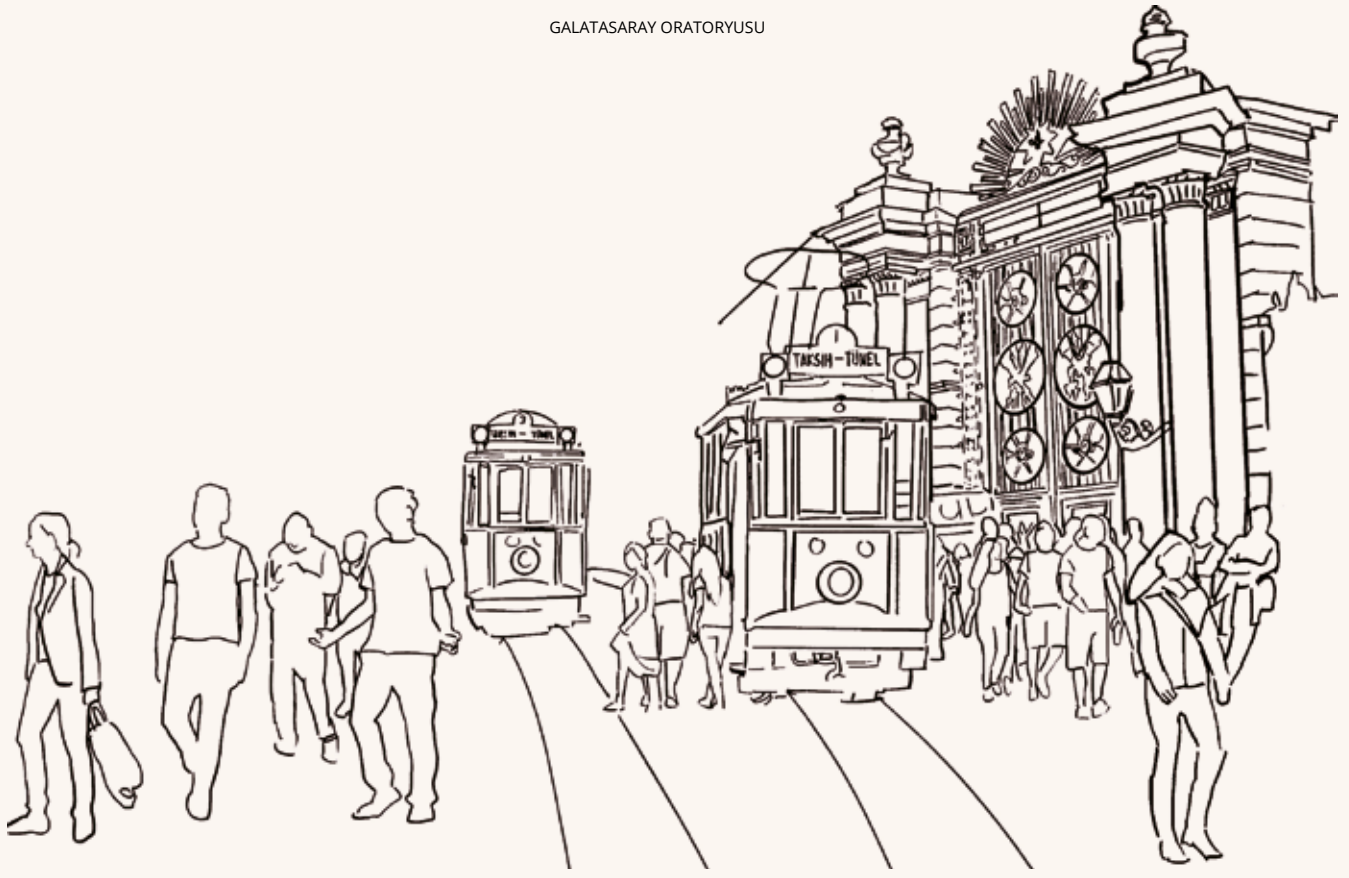
ETİK

Başarma çabasının "etik" var temelinde...
Entelektüel yönden bir akıl var elinde.
Kişisel çizgimizle tutarlı olmak gerek,
Ana çizgi etikte... inancı sahiplenmek...
"Galatasaray Ruhu" ahlaklı insandadır.
O ruh... uzakta değil, damardaki kandadır.
Ahlak... muradımızdır... O'na sahip çıkarız,
Birlikte seviniriz... niteliklerle varız...
İş yaparken titizdir... gönlündedir doğruluk
Düşüncesi özgürdür, işinde almaz soluk.
Hümanizm var temelde... bunlara "etik" derler
Uygulayın ahlakı!... yoksa hemen ezerler.
Ekonomi denen şey... insanlık hizmetinde
Bu bir "etik" kuralı... bulamazsın tersinde.
Özgürlüğü korurken para... yaşamsal değil...
Böylesine bir yaşam... önünde sen değil.
Ahlakı ve erdemi benimseyip, geliştir
Bu... Galatasaray'da, hep yapılan bir iştir.
İlkemiz bilinmeli... "Etiğe saygı" temel.
Sahipleniriz onu, ulaşılacak emel.
Kurumun bu ruhunu paylaşıyoruz hepimiz.
Misyonomuz erdemdir; ortaktır etiğimiziz.
Ana değerimizdir... aktarıyoruz her yere
Özel yaşamda bile... kültürde bir gösterge.
Liyâkatı ararız, kişide ve konuda
Niteliği sunarız, kol kolayız onunla.
Etiktir... Camiâ'nın aranan mihenk taşı.
Köken, kültür fark etmez... budur her şeyin başı.
Seçkinliğim geliyor dürüstlük ve güvenden
Toplumdaki saygınlık... terbiyeyi sevenden...

DAYANIŞMA

Birleştiren bir harçtır, sevgidir dayanışma
Derin bir hayat tarzı... "Kardeşini unutmal!"
Öteki yok... herkesin sevgisi bir... inancı...
Nesiller bir akarsu... gönüllerimiz hancı.
Geçer kardeşlerimiz zihinden... mutlak bir gün.
Bir rozet yeterlidir... karşılaşma bir düğün.
Yaşın başın farklıdır, ilin, dilin bambaşka,
Ama... o ortak kültür, başlarsa konuşmaya
Aynı etik ve sevgi... yorumlar aynı... çağdaş...
Türkiye'yi yüceltmek arzusunda tam paydaş.
Bir oluruz aniden parçalar engelleri

Mina Puhaloğlu

Galatasaraylılar, birleştirir elleri.
 İçten gelen bir refleks... amacımız Memleket,
 Çaresize çaredir, yardımdır ilelebet.
 Düzeyi yükselterek kötüye düşman olmak,
 Cahillik savaşında siperimize dolmak.
 Hangi kuşak olursa... özenle koştururuz
 Kendini göstermeden yardım edip dururuz.
 Manevi yapısında cömerttir "Dayanışma",
 Mutluluğa getirir zordakiyle tanışma!
 Bu Ortam-ı Câmia, gözler çocuğu gibi,
 Toplumu kucaklamak, kollamaktır görevi.
 Dayanışmadan amaç... ulaşmak sevgiliye!
 Aynı "Ruh"u paylaşan "yabancı" olsa bile.
 Bağlıdır, kişilerin çıkarı... Toplulukla
 Bunu anlamayanlar direnirler çocukça
 Adaleti sağlarsak "karşık" bireylere
 Herkesi mutlu kılar... yararlanırsız biz de!
 Dayanışma ilkesi daim sürdürülmeli
 Gereksiz yargularla kırılmamalı sesi.
 Objektif değerlendirme şart Galatasaray'da
 İctidici sözlerden dikkatle kaçınmada.
 Topluma yararlıysa hazır olmak eyleme,
 Alçak gönüllü olmak... bizde asıl felsefe.
 Bir kültürdür, birlikte dostça yaşayabilmek,
 Toplumca kenetlenip, ayakta kalabilmek...
 Baş Öğretmen Atatürk, öğretmenimiz olmuş,
 Evrensel değerlerle Okul... hıncahınç dolmuş
 Ulusal kalkınmaya omuz vermek işimiz
 Türk oğlu Türk olarak böyledir gidişimiz.

AÇIK FİKİRLİLİK

Aydın olunca insan, her şeye ilgi duyar.
 Başkasını merak et... Hem de dünyalar kadar.

Bilmem kaç tür insan var... değişik düşünceler...
 Açık olmak onlara... yaşamını günceller.
 Temas... dostluk doğurur, düşman görmezler
 seni.
 İkna... en büyük haslet... bölmenin yok de-
 ğeri.
 Kimliğe saygılı ol, hoş gör farklı insanı
 Vazgeçmeden fikrinden, başka kişiler tanı.
 Çağdaşsan gençsin zaten, beynin, yüreğin
 taze...
 Gençlik iksiri budur, gerisi hep boş... yâve...
 Dünya için çarpmalı... yüreğin... genç olmalı,
 Moderniteye açık... bağınazlığa kapalı.
 Hakkaniyetle dolu... ön yargısız olmalı...
 "Güzel"i algılayıp, güneşiyle dolmalı.
 Gelişmiş uygarlıktır Toplumun anlayışı
 Demokratik bir Ülke... gerisi tasnif dışı.
 Ruhumuz Atatürkçü... devrimlerin bekçisi
 Verilen eğitimdir; aydınlanmanın sesi.
 Tanıyıp, hazır olmak, dost ve düşman, herkesi.
 Reddetmeden çalışmak... asla kalmamak geri.
 Farklı bilgi... düşünce... kültürleri tanırsız
 İçlerinden, Millette yararlıyı alırsız.
 Arasındaki bağdır, Doğu ile Batı'nın
 "Mekteb-i Sultani"dir adı, ana çatının.
 Çinde olsa bilim... koşarsız oraya biz,
 Sınırsızdır ufkumuz; budur eğitimimiz.
 Bencil değiliz asla... kimseyi hor görmeyiz
 Hümanizma fikrinden almışız toptan feyiz...
 Ülkedeki aydınlık, hümanizmayla başlar
 Çağdaşlık yollarına döşenmiştir bu taşlar.
 Barıştır... güler yüzdür... cesarettir... hoşgö-
 rü...

Olgunlaşmış insanın açıktır ardı önü.
 Küstahlık edemezsin... kimseyi ezemezsin,
 İdeale koşarsın, fikrinden geçemezsin.
 "Fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür" demişiz,
 Tevfik Fikret... temelde en özlü değerimiz.
 "Sis"li ülke sevmeyiz, karanlık bizden uzak
 Fikrini açık söyle... kalmaz kıtlık ve kurak!
 Huzurun temelinde "etik" var... kural dolu,
 Câmia adetleri, ahlaklı toplum yolu.
 Dürüstlük sağı solu... dengeli bir yaşamın
 Haklara saygı, sevgi... yaşantısı "Adam"ın.
 Her türlü yasa... hukuk... dimdik tutar Top-
 lumu
 Saygı bekler kitleden kişilerin hukuku.

Herkesce bilinirmiş... ülkenin birisinde
 Çanlar çalarmış, bazen, büyük kilisesinde.
 Yetermiş tek çan sesi... ölü... halktan biriye,
 Çift çalınmışsa o çan... ölmüştür asilzâde,
 Göklerde gümbürdeyen üç çan sesiye eğer,
 "Kral ölmüş" derlermiş... büyük matemmiş
 meğer.
 Günlerden bir gün, birden, ses patlamış dört
 kere
 Aptallaşmış insanlar... bağırılmışlar... "Bu da
 ne?"
 Şaşkın şaşkın koşmuşlar, sokakta oluk oluk...
 Cevabı öğrenmişler... "Öldü... dün gece hu-
 kuk..."

Etik... toplumsal hukuk... hepimiz saygılıyız
 Eğer kucaklaşmazsak... bilin ki kaygılıyız
 Eleştirel düşünce... şartlar nölursa olsun...

Fikri çatışmalardan aydınlık günler doğsun.
Doğruları söyleyip, tartışır fikirleri
Ufku “Uygarlık” olan Topluluk Üyeleri.

LAİKLİK

Savaşmadır Toplum... bağınazlık vermez,
yarar
İnanca saygı duyar, Galatasaraylılar.
Sürdürülür gönülden, tarihi mirasımız.
Çelişkili değiliz... insanız ön yargısız.
Laiklik temel direk... Devlet ve İnsan için,
İlkemiz Atatürk'ten; “Ayrıdır Devlet’le din”.
Kimsenin inancına laiklik karşı durmaz,
Serbestçe inanırız, kimse bundan yorulmaz...
Devlet... insanımıza yükümlüdür hizmetle
Devlet... karışmamalı inançlara, dinlere.
Ayrı kategoriler... karışmayın duama,
Baskısız tapınayım, bırakın bunu bana.
Yasakçı olunmasın... bizimidir manevi güç
Toplumda karşılıklı saygı doğar... bir övünç.
Hepimizin inancı bağımsızdır temelde,
İnanır... hoş görürüz... dininizden bana ne?
Bağınazlıklardan yana baskı yapamaz Devlet...
Dini kurallar başka... yönetimde hürriyet.
Devlet... çağdaşlık için gerekenleri yapar,
İnançlı tüm insanlar, dualarıyla yaşar.
İlkokullarda bile öğretiler bizlere
Devletle din ayrıdır... “Laiklik budur” diye.
Farklı anlayışları hoş görür Toplumumuz,
Osmanlı'dan bu yana budur bizim yolumuz
İbadethaneleri inşa etmiş... yan yana,
Modern çağda uyarız Devlet kurallarına.
Bir özgürlük alanı... inanca karışmayız,
Cahilliği direten kültürle barışmayız.
Kırılığandır kurallar... herkesten saygı bekler.
İnanç... emek gibidir, herkesin kutsal hakkı.
Karışmazsak sonuç şu: “Dostluk, huzur, başarı”.
Milleti özgür kılmak laikliğin işidir.
Gelişmiş ülkelerde, amaç, laik kişidir.
İstedğine inan... ama mutlaka inan!
Çağdaş yaşamda daim... bu olmalı hep yasan.
Temeli laikliktir, tâ... kuruluşundan beri
Dinsel bağınazlıkların yoktur Okul'da yeri.
Laiklik bir ideal... farklılıklara karşı,
Uygarca bir bakıştır, duyulmasın hiç kaygı.
Gerici zihniyete karşıdır mezunları,
Çalışkan karıncadır veya bal yapan arı.

ÖZVERİ

Gücün de, kudretin de temelidir özveri,
Özveri bir mutluluk... durmayın asla geri.
Nedensiz verenlere saygı duyar insanlar,
Yüceltmez mi kişiyi... yardım edilen anlar?
Galatasaraylı'nın bir başka prensibi:
“Toplumsal bir koşuldur... gereklidir özveri”.
Neyin varsa... gönülden verirsın... tâ içinden,
Alacağımı değil... var olanı... cebinden.
Kibir yok... gösteriş yok... doğalsın... bu...
içgüdü'n,

Benimseyerek vermek... veren için... bir düğün.
Kendini hissedersin kuvvet kudret içinde,
Asla yok senin kadar güçlüsü... Hind'de,
Çinde.
Özveri gösterdiğin kişiyi yüceltirken,
Geri çekilebilmek... mutluluk getirirken,
Bu erdemli davranış... Topluluğun gözdesi
Özveriyle oluşur Toplumun birleşmesi.
Doğallıkla yaparsın... “Yardım, destek”...
esenlik.
Aynıdır davranışlar... kurumsal bir benzerlik.
Zor değil o kadar da saklamak bu erdemi,
İçimize sinmişse... yok etmişsek elemi.
Egoizme gülüp geç... duygusallığı boş ver.
Mutluluk... bu hallerde... insana doğru eser.
Bu rüzgar değil midir o ruhlarda yaşanan?
Fıskırırken ferahlık... benliğimizi aşan.
Benimsenmiş bir durum... doğal geliyor bize,
Yerleşmiştir bu ilke, Temel Değerimiz.

MİSYON YÜKLENME

“Misyona” saygı duyar, Galatasaraylılar
“Temel Değerler”, bunu, çok kez zorunlu kılar.
Öğrendiği her şeyi saklamaz kendisine
Başkaca davranamaz vicdanının sesine.
Nasıl bigâne kalsın... nasıl algılamasın?
Yürekte inanırken neden misyonsuz kalsın?
Madem ki bir yazgının bunca yıl paydaşınız.
Birbirimizin dostu... kardeşlerin aşınız.
Misyona insanı olmak, yüklenmek işlevini
Amaca varmak için yapmaktır gereğini.
Her devirde seninle gururlansın Türkiye!
Beklentiye cevapsın... sorunları çözmede.
Galatasaraylı'nın elindedir meş'ale.
Eğitimin sonucu: Hizmet... güçlü Ülke'ye.
Beynindeki ışıkla, koşar durmadan koşar,
Terler misyonu için... maniaları aşar.
Seçkin ortamda büyür... bir gün savrulsa bile
Misyonunu unutmaz... taşır onu yükseğe.
Eyleme geçeriz biz, yeteneğimiz varsa
Yorulur, zorlanırsız; iş... ilhama uyarsa.
Bilincimiz, aklımız hiç durmadan çalışır
Gururumuz... misyonu taşımaya alır.
Toplumsal bir bütünü'n bu ruhlara öncüsüdür.
Şerefli bir yorgunluk... başarı ölçüsüdür.
İş... ileriye görmek... topluma hizmet etmek,
Yetenek ölçüsünde sorumluluk yüklenmek.

MİZAH DUYGUSU

Mizah, gelişmiş aklın yüzüymüş... gülümseyen,
Bir zeka aydınlığı, dostlarla birlikteyken.
Gülümseriz, güleriz... bir araya gelince,
Alay eder insanlar... inceden... kendisiyle.
Zeka pırlantısıyla şakalar yapıncı,
Eski günler birlikte coşkuyla anılınca,
Bu davranış, ruhlara doğallığını verir,

Aynı duygu, birlikte... aynı potada erir.
Mizah... bir zeka ister; bir yetenekler şaka...
Dalga geçip kendiyile... dostlarına “Merhaba!”
Cesarettir... mizahı olgun insanlar yapar,
Sınırında kalmazsan dostluklar yoldan sapar.
Konunun tersini de düşünübilsin diye,
Böyle alır çocuklar... Okul'unda terbiye.
Mizahlı uyarıdan keyifle ders alınır,
Kırcı olmayınca daima dost kalınır.
Dramatik ciddiyet sıkıyor insanları
Beraberken ararız, o mizahi anları.
Kahkaha bir sevgidir... bu olgu... vazgeçilmez.
Hatadan geri durup düzeltir... hissedilmez.
Mizah... karakteridir, benimsemiş Camia,
Başka ortamlarda da oluşur havaya.
Kardeşliğin ilacı, olgunluğun temeli
Kucaklaşmak olmalı, her toplumun emeli.
Gülümsemeyle kalkar... farklılıklar ortadan,
Ne mutlu... bu duyguyu vermiş bize Yaradan...

BÜYÜKLERE SAYGI

Herkesin büyüğü var; aile başta gelir,
“Büyükler” emredince sorunlar ertelenir.
Toplumun yaşamında deneyimli kişiyi
Saygı esastır bizde... görgümüz öyle diye.
Ağabeyler... ablalar... önceki mezunlardır,
Bilgiyle, öğütlerle destekleyen onlardır.
Böylece aktarırlar sonsuz hazineleri
“Yeni”yi âbâd eder büyük yetenekleri.
Öğretenin elini öpmek ciddi görevdir
Bayram günleri gibi... Topluluk sanki evdir.
Diyaloglar gelişir... sürdürürce saygıyı
Ortam... sevgi yüküdür... hissetmeyiz kaygıyı.
Kuşak kuşak farklıyız; düşünsek ayrı bile,
Saygılıyız hepimiz, tolerans denen şeye.
Bu durumda farklılıklar erir, dağılır gider,
Galatasaraylılar buna tahammül eder.
Bilir ki bir gün elbet, o da “Büyük” olacak
O da bilgilerini teraziye koyacak.
Saygı duyan mutlaka bir gün saygı görecek...
Örnek davranışları sevgisiyle örecek.
Deneyim birikimi, küçük olanı korur.
Pişmanlığa gerek yok... bunlar saygıyla olur.
Ortak ruha bağlılık geleceğe taşınır,
Zenginleşir birikim... uymayanlar aşınır.
Bilinsin... büyüklere saygısızlık yapana
Darb-ı mesel bak ne der... sözden ibret alana:
“Merkep... âlim olmaz su taşımakla tekkeye,
İnsan adam olmaz ki gitmek ile Mekke'ye”.

Türk töresine bağlı... laik... Dünya'ya uyan
İnançlı kişileriz... büyüğe saygı duyan.
Dinlerken öğrenirsin... içinden gelir saygı
Gerekirse... saygıyla durabilirsin karşı.
Bilgeliliğin altında bulursun deneyimi,
Sindirirsen içine, sessizce birikimi.

KÜÇÜKLERİ KOLLAMA

Hiç kimseye haksızlık etmeyiz... kural böyle,
Küçükleri kollarız... yardıma lâynk ise.
Nasıl taze fidanı dikerken toprağına
Tutmazsa... biz dökmeden... "Can suyu"nu
bağına.
Şudur, bir tek amacı, bu sevgiyi vermenin
Denir: "Temel Değerler, bundan böyle hep senin"
Aktaracak genç kardeş... kendi küçüklerine,
Takipçisi olacak o büyükler yerine.
Kollamak... bunun için; buluşunca değerler
Ortam oluşuverir, kardeşlikler ilerler.
Ortama girdiler mi? Zaten öğrenir, coşar
Güzelliklere doğru, tam içtenlikle koşar.
Artık gerçekleşmiştir, giymiştir o formayı
Olgunlaşıp olmuştur... tam Galatasaraylı.
Yanlışını görürsek fısırlar kulağına
Ufkunu açsın diye söyleriz dostlarına.
Toplulukça denetler, destekleriz mümkünse
Saygılıyız; yıllardır süren geleneklere.
Atatürk'ün koyduğu And'ımız şöyle idi,
Kol kolaydık, kaynaşmış... söylerti Türk Mil-
leti:
"Küçükleri korumak... saymak büyüklerimi..."
Ülkemin çocukları... söylerti... ilkelermi.
Eşit görürsen eğer, küçüğe sezdirmeden
Hoş görerek kusuru... onları ezdirmeden,
Gururunu okşayıp gence yol gösterirsen,
Bir arı kazanılır... topluma bal üreten.

KURUMLARI DESTEKLEMEK

Yirmibirinci yüzyıl... alıştık yalnızlığa
Geçen yüzyılda başlar yaşamak tek başına.
Kötüye kullanılır insanların emeği,
Metot: "Yalnız bırakmak, beyni, aklı, yüreği..."
Eğer birlik olmazsan, kurumlaşmazsan eğer,
Eriyip yok olursun... vermezler sana değer.
Ata yadigârıdır... kurumlarımız... örnek,
Sahip çıkmak şart oldu, sahip çıkmamız gerek
Lise'yi kuranlara duacıyız birlikte
"Mektep" diyorlar onlar... "Mekteb-i Sultani"ye.
Kimleri yetişmemiş ki... için en ilginç yanı
Sultan'li doludur Atatürk'ün etrafı.
Yetişir çağdaş insan... Tefvik Fikret içinde,
Lise'li gençler her an, bu görev bilincinde.
Çiçek bahçesi gibi bir İlkokulumuz var,
Geleceğe hazırlık o sıralardan başlar.
Sıra geldi... sonradan... işte Üniversite...
Kurulmuş... Ülkemizde bilim yuvası diye.
Büyük yürekli "Baş"lar dininerek kurmuşlar (4)

Şaşırtmışlar herkesi... bize önder olmuşlar.
Öğrencinin her biri yarına güven duyar.
Eğitim Kurumumuz, tasarımına uyar.

Galatasaray aşkı... "Eğitim Vakfı" kurmuş,
Kurumlar o sayede, şükür, ayakta durmuş...
Yıllardır sürer gider, birlikte "Pilav" yeriz
Bir bayramdır bizlere, "Şükür buluştuk" deriz.
Eski ağız tadıdır birlikte yediğimiz
Bir ruhu terennümdür bu Pilav dediğimiz.
Bilseniz neler vardır o Pilavın tadında!
Gençleşip güçleniriz anıların yâdında
Yetmedi yılda bir kez toplanıp Pilav yemek
Düğün gibi bayramı, amaçtı ikilemek.
Eğitim Vakfı'mızla başladı "Kış Düğünü"
Elli yıllık çınarlar iple çeker o günü.
Göğüste madalyalar... ağarmış saçlarla biz
Yirmi yaşlarındaki genç mezunlar gibiyiz.
Allah izin vermişse eğer, yetmişbeş yıla
Kütüğe çivi çakmak nasip olsun her kula.
"Yardımlaşma"da Vakıf; dostu kötü günlerin
Şimdiden mekanıdır çok şanssız kişilerin.
Derneklerimiz vardır, bizlere sahip çıkan,
Yurtta veya dışarıda... gurbet hissini yikan.
Ama en önemlisi... bu kurumlar bizimdir,
Onları desteklemek bizim görevimizdir.
Galatasaraylılar... hissedip sarılmalı
Ayakta tutmak lazım, destekle kurumları.
"İlgi"... en büyük destek... el ele olmalıyız.
Mali yardım da gerek... bol huzur bulmalıyız.
Üzüntüye gark olur görevini yapmayan
Yaşayacaktır ancak, inatla dayanışan.
Tüm Kurumlarımıza vermeliyiz "Can suyu",
Galatasaraylının böyledir zaten huyu.
Yetiştigi Kurum'a borcunu ödemeli
Görevini yaparak "Ödedim ben" demeli.
Kurumları severiz... bizim temel ilkemiz.
Şiarımız yardımdır, sahiplenip güleriz
Yaşama adım attık... denize girer gibi,
Çok kere görünmüyor, masmavi deniz dibi.
Nasıl gerekir birden umulmayan bir destek...
Bunun için gerekir Kuruma destek vermek.
Eflatun'un sözüdür: "Ver ki alsın" diyor,
Eğer destek verirsek Kurumlar yükseliyor.

**
İşte böyle arkadaş! Galatasaray böyle...
"Erdem", "Vatan sevgisi" şarkısını hep söyle.
İnsancıl bir yaşamın timsalidir Topluluk,
"Adalet hissi" başta... sevgiyse oluk oluk.

İki yüzlü kişiyi, "riya"yı hiç sevmeyiz,
Geçmişin onurunu hiç kimseye vermeyiz.
"Değerler Sistemi"miz, hem Toplumunu hem bizi
Ayakta tutan ruhtur... koruruz değerleri...
Sanki kutup yıldızı... doğru yol göstergesi
Çağdaş topluma ışık... çakan deniz feneri.
Çok hizmet eden olmuş... unutulmaz büyükler
Eğitim Kurumları hep onları yâd eder.
Hep ayakta tutmuşlar Kuruluşlarımızı
Örnek olup almışlar tüm dualarımızı.
Saymakla bitmezler ki... Toplumun önderleri
Gönlümüzdür hepsinin değişmeyen yerleri.
Yardımlaşma biçimi Toplumun, geliştikçe
Eğitimde binlerce burslu girdi devreye.
Kuranlara teşekkür Eğitim Vakfı'mızı
O Vakıf olmasaydı bulamazdık bu hızı.
İnan Kıraç birlikte belirleyip gündemi
Galatasaray; kurdu Üniversitesini.
Yardımlı unutulmaz... Mitterand'ın Özal'ın,
Üstün hizmetlerini unutmamız Kıraç'ın.
Yüce bir Topluluğun mirası omzumuzda,
Galatasaraylıyız... ilkemiz: layık olma.
Toplanınca tek yürek... kişi kişi ayrıyız,
Uygarlığı savunur, uygarlığı yaşarız.
Eğitimin ışığı büyür kenetlendikçe,
Milletin gücü artar cehaleti yendikçe.
Ülkeyi geliştirmek... hizmet için... yaşarız,
Tembelliğe direnir, zorlukları aşarız.
Halk içinden gelmişiz... aile çocukları...
Meşale elimizde, rengi kırmızı sarı.
Başta başarmış olan eski mezunlarımız
Çağın yaşantısına varacağız erkek-kız.
Uygarlık göstergesi... okuyoruz beraber
Başardık ve güçlendik, yüz akı kız kardeşler.
Özgürce düşünenler yetişir bu Okul'dan...
Uygarlık tohumları yeşerir hiç durmadan.
UEFA şampiyonluk kupası Müzemizde,
Cimbom'la sarmaş dolaş... o kupa artık bizde.
Şiarımız taşımak ileriye Ülke'yi,
Varabilmek bilinçle... olabilmek en iyi.

**
Budur Galatasaray (YÜZELLİLİ) yıllarda,
Bindörtüyüzseksenbirdir, temeli... Gül Baba'da.
Son söz diye söylemek gerekirse bir şeyler:
"Solmamalıdır asla... sarı kırmızı güller".

Vural Günel

DİP NOTLAR

1. Nihat Keklik; Galatasaray Yayınları, 1955- İstanbul (Galatasaray Lisesi 1947/48 Yıllığından alınmıştır)
2. 1827'de Asakir-i Mansure-i Muhammediye Ordusu kurulmuş; bu orduya doktor yetiştirmek için 1838'de Galatasaray'da Tıp Mektebi açılmıştır.
3. Emel Engin; "Mekteb-i Sultani'den Galatasaray Lisesi'ne" Giza Yayınları / Birinci Baskı 2008.
4. İnan Kıraç, Yiğit Okur, Prof. Dr. Yıldızhan Yayla, Prof. Dr. Erdoğan Teziç, Prof. Dr. Barlas Tolan... ve daha bir çok Galatasaraylının Kurumlarımızın yenileşme ve gelişmesindeki hizmetleri asla unutulmayacaktır.

n üzeri siyah kare

16 Nisan Salı günü Norgunk Yayınları beklemediğimiz bir duyuru yayımladı: “Alpagut Gültekin’i kaybettik.” Okuduğum anda dona kaldım, idrak etmeye çalışırken birbirinin peşi sıra kelimeler üşüştü zihnime: Norgunk, Doxa, Kuad, Ariel, Riverrun ve tabii ki Ayşe... Alpagut Gültekin (GSL 112-114) ve Ayşe Orhun Gültekin’in (GSL 121), kültür ve sanat alanında yaptıkları nitelikli yayınların yanı sıra özgün projeleriyle de entelektüel dünyamıza sağladıkları katkıları bir çırpıda anlatmak zor. Böylesine üretken olup, kendilerini bu denli iyi saklayan insan azdır.

Alpagut ve Ayşe Gültekin

Ne mutlu bana ki Ayşe ve Alpagut ağabey ile tanışma şansına erişmiştim. 2008 yılıydı. Henüz yeni tamamladığım doktora tezimden bir sergi yapma fikriyle gittiğim ofislerinden içimi dolduran güçlü bir heyecanla eve geri döndüğümü hatırlıyorum. Beni dikkatle dinlemişler, yapılabilecekler üzerine fikirlerini samimiyetle paylaşmışlardı. Mütevazı tavırları, entelektüel birikimlerinin derinliği, incelikli esprileri ve kendilerine özgü yaklaşımları beni çok etkilemişti. Bu tanışmanın ardından iki yıla yakın bir süre hem Alpagut ağabey hem de Ayşeyle beraber çalışma imkânı buldum. Çıkardıkları Doxa dergide bir yazım yayımlandı ardından da “Pera Sergileri ve Pera Ressamları” isimli sergi projemizi birlikte gerçekleştirdik (2010).

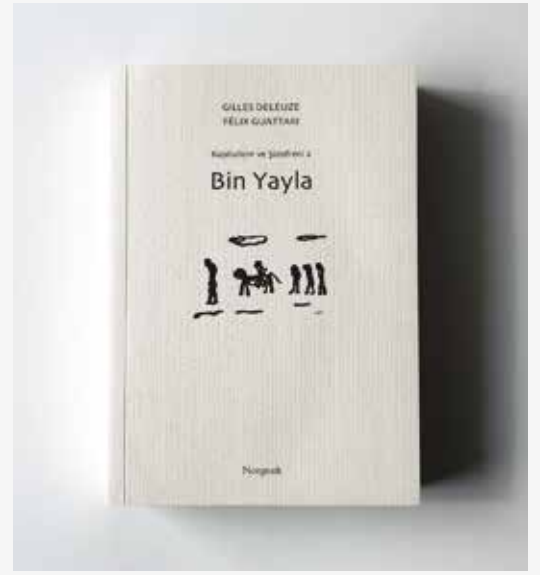
Şimdi Alpagut ağabey aramızdan ayrıldı. Kuşkusuz ona dair anlatılacak çok şey var. Ama bunu en iyi yapabilecek kişi olarak sevgili Ayşe’yi görüyorum ve sözü ona vermek istiyorum. Sadece eşi olduğu için değil, 30 yılı aşkın bir zamandır birbirini bütünleyen çok yönlü bilgi ve becerilerinin ürünü olarak göreceğimiz birçok kitabın, çevirinin, dergi, film ve serginin gerçekleşmesinde ortaya koydukları o güçlü yaratıcılığın eş emektarı olduğu için.

Alpagut ağabeyin vefatının üzerinden henüz çok az bir zaman geçmiş olmasına rağmen sorularımı içtenlikle yanıtlayan Ayşe Orhun Gültekin’e çok teşekkür ederim. Ve sevgili Alpagut ağabey, fikirlerin bulaşıcılığına olan inancımın ruhun şad olsun

Riverrun'da Norgunk Ofisi

"Bin Yayla" Kapitalizm ve Şizofreni 2. Gilles Deleuze, Félix Guattari. Norgunk Yayınları, 2024

AYŞE ORHUN GÜLTEKİN (121) İLE RÖPORTAJ

SEZA SİNANLAR USLU — Sevgili Ayşe, Alpagut ağabey ile ne zaman tanıştınız? Galatasaray'da okuduğunuz yıllarda tanışıyor muydunuz?

AYŞE ORHUN GÜLTEKİN — Alpagut Galatasaray'dan mezun olduktan çok sonra, 1990 yılında Cemiyet'te tanıştık, ilk buluşmamızsa 18 Ocak 1991, Gilles Deleuze'ün 66. doğum günü. Tabii o gün hayatımızı birlikte geçireceğimizi, ileride Norgunk'u kuracağımızı, birlikte hayal edip birlikte üreteceğimizi, birbirimizin etkilenme, sevmeye, üretmeye, yaratma kapasitelerini arttırıp, birbirimizi tekrar tekrar yeniden doğuracağımızı, Deleuze'ün yirmiye yakın kitabının ya-

yıncısı olacağımızı, Deleuze'ün Norgunk edisyonu *Bin Yayla*'sını 18 Ocak 2024'te hastane odasında elimize alacağımızı bilmiyorduk.

SSU — Lise yıllarında her ikiniz de kültür ve sanat kollarında çalışmalar yapmış mıydınız?

AOG — Kültür-sanat kollarında ikimiz de yer almadık ama lise yıllarından itibaren iyi birer kültür-sanat izleyicisiydik doğrusu. Alpagut çok okuyan bir kişi oldu her zaman, ilgi alanları ve etkilenebilirliği giderek daha da genişledi, edebiyattan çağdaş sanata, felsefeden üç bant bilardoya, klasik müzikten uzun havaya... Bir konu, bir kişi, bir yapıt ilgisini çeker, onun üzerine uzun okumalar yapar, derinlemesine araştırır, hafızası ve ilişkilendirme kabiliyeti çok gelişmiş olduğundan bir alanda öğrendiklerini bambaşka alanlara taşıyabilirdi. Alpagut kadar olmasa da ben de iyi bir okurdum doğrusu söylemek gerekirse, hatta kitaplıklarımızı birleştirdiğinde benzer kitapları, benzer dergileri okumuş olduğumuzu fark etmiştik. Birbirimizi hiç tanımadan aynı konserlerde bulunduğumuzu da anlamıştık sonradan, İKSV'nin düzenlediği müzik ve film festivallerini o dönemde kaçırmadan izlemiştir ikimiz de ayrı ayrı.

SSU — Hangi alanlarda üniversite öğrenimine devam ettiniz?

AOG — Alpagut aslında hep sinema okumak istemiş ama makine mühendisliği okumak durumunda kalmış, Boston'da Northeastern Üniversitesi'nde,

annesinin rahatsızlığı nedeniyle de eğitimi tamamlayamadan Türkiye'ye dönmüş. Tanıştığımızda ben Boğaziçi'nde sosyoloji okuyordum, kısa bir süre sonra da evlendik zaten. Boğaziçi sonrası benim eğitimim için -biraz da Türkiye'den uzaklaşmak amacıyla- Montréal'e taşındık. Université du Québec à Montréal'de önce bir yıl sanat tarihi okudum, sonrasında da sanat sosyolojisi alanında yüksek lisans yaptım. Montréal bizim için önemli bir okul oldu, sergiler, kütüphaneler, filmler... zorluklarla tek başımıza mücadele etmeyi de orada öğrendik, birbirimize daha çok yakınlaştık. UQAM'ın çok geniş bir sanat kütüphanesi vardı, orada saatler geçirirdik. Benim okulumun yanı sıra şehirdeki bütün üniversitelerin kütüphanelerinden ve semt kütüphanesinden kitap ve film ödünç alma hakkımız vardı, onlarca kitap, film alır, günlerce içlerinde kaybolurduk. O dönem internetten henüz film izlenmediği için Türkiye'de görmeyi hayal bile edemediğimiz pek çok filme ulaştık o sayede. Ayrıca okulun hemen yanındaki sinemateke üye olmuştuk, orada neler izledik neler...

Şehir merkezinde çok sevdiğimiz Indigo diye bir kitapçı vardı, içinde kafesi de olan geniş bir mekan. Ben okuldayken Alpagut ya sinematekte ya da orada vakit geçirirdi. Okul çıkışı Indigo'ya gider, öncelikle o sıralar okumakta olduğu kitap rafta mı diye bakardım, değilse Alpagut'un içerideki koltuklardan birinde o kitabı okuduğunu anlayıp onu bulurdum. Cep telefonu öncesi bir dönemden bahsediyoruz tabii.

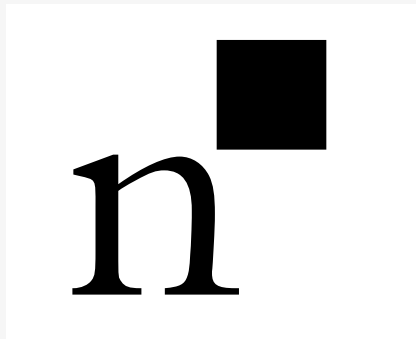
"Cesaret, kaçalım!" Alpagut Gültekin Norgunk Yayınları, 1. Kitap, 2002

Montréal sonrasında Paris'e geçtik, orada École des hautes études en sciences sociales'de (EHESS) yine sanat sosyolojisi alanında bir yüksek lisans daha yaptım. Sonrasında aynı okulda doktora kabul edilip gerekli dersleri tamamladım ve tezi yazmak için Türkiye'ye döndük. Boğaziçi'nden başlayarak tüm üniversite sürecinde her şeyi birlikte okuduk, kimi zaman ödevleri bile birlikte yazdık Alpagut'la.

Paris'te temelli kalmayı çok istedik aslında ama o zamanki şartlarımız buna izin vermedi. Orada da Alpagut beni okula bırakır, biraz yürüyüş yapar, bir kahve molasının ardından mutlaka felsefe yayıncı-kitapçısı Vrinè uğrardı, zaten P.U.F., la Hune ve Compagnie vazgeçilmez duraklarımızdı, her gün en az bir-iki kitap satın alırdık, Fransa dönüşü kolilerce kitap taşıdık İstanbul'a. Öte yandan, Klincksieck ve l'Âge d'Homme yayınevlerinin işleyişleri çok etkilemişti bizi, Alpagut'un bir söyleşide söylediği gibi: "Paris bir yanılla da küçük kitapbevleri, bağımsız yayınevleri şehri. Her an her yerde bir kitapçı vitriniyle karşılaşmak mümkün. İşleyiş basit ama etkili: Önde kitap satış yeri arkada yayınevi bürosu. Sonuç: Tarzı olan, tekil, bağımsız bir yayıncılık."

SSU — Norgunk nasıl ortaya çıktı? N üzeri siyah kare fikri nasıl gelişti?

AOG — Bir yayınevi açma fikri Paris'te geldi aklımıza, öyküsünü Jérôme Lindon başlıklı 50. kitabımızın girişinde özetlemiştik: "Hikâye Paris'te, küçük bir otel odasında başlıyor, tarih 18 Mart 2001. Televizyonda Jérôme Lindon ve Minuit Yayınları üzerine bir belgesel izliyoruz. Minuit II. Dünya Savaşı sırasında yeraltında kurulmuş, Lindon Beckett'in, Deleuze'un yayın-

Norgunk Yayınlarının logosu

"Güneşin Zaptı" Velimir Hlebnikov (prolog) Aleksey Krucenih (libretto) Kazimir Maleviç (sahne tasarımı ve kostümler) Rusçadan çeviren: Sabri Gürses. Norgunk Yayınları, 2016

cısı, çok etkileniyoruz. Bir yıl sonra, 9 Mart 2002'de Norgunk Yayıncılık kuruluyor: n üzeri siyah kare."

Siyah kare Maleviç'ten geliyor, Montréal'deki yüksek lisans tezim Rus Avangardları üzerineydi, ona çalışırken Maleviç'e takılmıştık fena halde. Kendi yazıları ve manifestoları da dahil olmak üzere ne bulduysak okumuştuk. Maleviç'in "resmin sıfır noktası" olarak nitelediği *Siyah Kare*'sini ilk defa gösterdiği 0,10 sergisi de ayrıca etkilemişti bizi. Sergide Maleviç'e ayrılmış odanın fotoğrafı her zaman eşlik etti bize, eserlerin önünde duran sandalyesiyle birlikte. Yıllar sonra Riverrun'un açılış sergisi Sarkis'in *Sarı Punctum*'unda bu sefer iki sandalye enstalasyonunun bir parçası oldu, bunlar Sarkis'in sergiyi kurarken bizimle birlikte oturup eserleri izlediği sandalyelerdi, sergi kitabı için çekilen o iki sandalyenin fotoğrafını kendimize çok yakın hissettik her zaman.

Norgunk logosunun tasarımını Alpagut yaptı. Logonun süsten uzak olması ve basitliği her zaman mutlu etti bizi. Tüm yayınlarımızın ilk sayfasında sayfaya ortalanmış halde yer aldı.

Yıllar sonra Maleviç'in sahne ve kostüm tasarımlarını yaptığı *Güneşin Zaptı*'nı yayınlamak o yüzden bizim

için çok önemliydi. *Siyah Kare*'nin ilk nüveleri o opera için atılmıştı çünkü. Bir de tabii Maleviç'in Aleksandr Benois'nın asılsız eleştirilerine cevaben yazdığı şu sözler var, ne zaman bir haksızlığa maruz kalsak hatırladığımız: "Benimse, çırılçıplak (tıpkı cebim gibi) ve çerçevesiz tek bir ikondan başka bir şeyim yok, benim zamanımın ikonu bu, ve onunla başa çıkmak zordur. Ama size benzememenin mutluluğu, uçsuz bucaksız çöllerde daha da uzaklara gitmek için güç veriyor bana, zira değişim (çehre) bir tek oradadır." Bugünlerde sık sık aklıma geliyor bu cümleler, Alpagut'u düşünüyorum.

SSU — Doxa dergi, mekan ve mimarlık merkezine otururken, Aç Yazı dergisi şiirden yola çıkıyor, Kuad Galeri, Ariel, Riverrun ve Büyük Çayır ise daha çok plastik sanatlar sergi vb. üretime zemin oluyor. Norgunk bu oluşumları da kapsar vaziyette özgün bir yapıya sahip. Bu çalışmalarını biraz anlatabilir misin?

AOG — Aslında hepsi birbirini çağırır sanki. Norgunk yoğunlukla sanat ve felsefe kitapları yayınlamakla başladı işe. Gilles Deleuze yayınevinin olmazsa olmazı, sanki ruh ikizimiz, ondan aldığımız oku başka yerlere at-

maya çalıştık hep. Öte yandan, içerik kadar baskı ve kağıt kalitesine önem verdik her zaman. Kendimizin okumaktan mutlu olacağı kitapları yayınladık, ticari bir kaygımız hiç olmadı.

Daha sonra *Doxa* geldi, dergi yayıncılığı ayrı bir heyecan. Her sayı önceliklere ekleniyor, hepsi bir arada bir kompozisyon oluşturuyor. İkinci dergimiz *Aç Yazı* Dağlarca'dan ilhamla geldi: "Dağlarca'nın fikriydi. Garip hayvanlar tarafından koklanmış bir şiir dergisi çıkaracaktık 'birlikte'. Burda, Hindistan'da, Afrika'da. Sunuş dizelerini hemen oracıkta yazdırdı: 'Buğday yerine sözcüklerimi serpmişim sevgili toprağıma/ Hepsi büyümüş aç yazı olmuşlar yönler doğru/ Okuyan varır ulaşacağına kendiliğinden. Olmadı. Çocukların okuldan yine bağrış çığrış çıktığı bir ekim günü aramızdan ayrıldı Dağlarca. Göklere karıştı sesi, gökler göklere karıştı. Oralarda nasılsın. Dağlarca bugün 100 yaşında. *Aç Yazı* bugün mümkün oluyor, yönler doğru."

Aç Yazı'nın bir özelliği de her sayının kapağını farklı bir sanatçının hazırlaması. Davet ettiğimiz sanatçı ofset kapağı hayal ediyor öncelikle, sonra da üzeri boş bırakılmış 32 kapağa doğru müdahale ediyor, çiziyor, boyuyor, kolaj yapıyor, ne isterse... Sonrasında bu 32 kapak kendi özel sergi masasında sergileniyor.

Bir de kurucusu olduğumuz mekanlar var: Önce Kuad, sonra Ariel ve Riverrun. Bu mekanların hiçbirini sadece sergi mekanları olarak hayal etmedik. Hep başka etkinlikler de davet ettik onlara. Kuad'da *John' Cage* sergisi tam da Cage'in doğum gününde özel bir konserle sona ermişti örneğin. Orada Giacinto Scelsi dinletisi bile düzenlemiştik konservatuardan dostların desteğiyle. Bunun yanı sıra konuşmalar, buluşmalar, kitap tanıtımları... *Ulysses* oradan dünyaya açılmıştı. Joseph Kosuth'un *Finnegan's Wake*'den seçtiği metin parçalarından oluşan sergisi için de Armağan Ekici yapmıştı çevirileri.

Ariel ise bizi başka türlü heyecandırdı, orada ilk defa katalog odasını hayal ettik, içine girilebilen bir katalog... Duvarlardaki panolara sergiye ilham veren fotoğrafları, sergide yer alan sanatçıların başka eserlerinin reproduksiyonlarını, öne çıkarmak istediğimiz çeşitli alıntılarını elde yapım kitaplarla birlikte bir katalog yapar gibi yerleştirdik, bunların neredeyse tamamı Ariel'in sıradan yazıcısında basılır, orada kesilip yapıştırılıp hazırlanırdı. Her bir sergi için farklı bir kitaplık derler, sanatçılarla söyleşileri de içeren bir video hazırlardık. Katalog odasının ortasındaki kocaman masada da biz kendimiz çalışırdık, gelen izleyiciler bizimle birlikte oturup odadaki her şeyi okuyup inceleyebilirdi. O masada çok uzun sohbetler yaptık, günler, geceler geçirdik, tanıdığımız veya yeni tanıştığımız dostlarla. Ariel'de de sergi sohbetleri, sanatçı konuşmaları, koleksiyoner buluşmaları, kitap tanıtımları, dans gösterileri, neler neler düzenledik. Orada doğan pek çok dostluklar oldu.

Riverrun'da Antonio Cosentino solo sergisi "Stelyanos Hrisopulos", 2018

Sonra Riverrun geldi, akar durmaz nehir... İçimiz içimize sığmadı o mekanda. Ariel'de başladığımız yolculuğu orada çok daha büyük ve etkileyici bir mekanda devam ettirdik, Bülent Erkmen'in bitmez tükenmez desteğiyle. Sergiler, film gösterimleri, sanatçı konuşmaları, buluşmalar düzenledik orada da. En alt kattaki avlunun diğer tarafındaki odayı içinde çalışılabilir, yaşayan bir enstalasyona çevirdik Sarkis'in eserleriyle. Norgunk'u da o odaya taşıdık doğal olarak, Sarkis'in bizim için yıllar önce yaptığı neonla birlikte. Ayaklarımız yere basmadan giderdik oraya, pek çok proje o odada doğdu. İkinci kısa filmimiz *Kritik Mesele*'nin bazı sahnelerini orada çektik örneğin.

Büyük Çayır ise "2018 yılında, İstanbul'da, 2 Ağustos-15 Eylül tarihleri arasında, 14 mekan ve mecrada, 29 sanatçı ve kolektifin katılımıyla gerçekleşen, Norgunk'un düzenlediği çağdaş sanat etkinliğiydi". Mekanların kapalı olduğu bir dönemde hiçbir sponsor olmadan sanat ortamını harekete geçirerek gerçekleştirdiğimiz bir kalkıştımdı. Yeni edisyonu 2024 sonbaharında yapmaya hazırlanıyorduk ama Alpagut'un başka bir vesileyle söylediği gibi: "Bu fikirler bizimle kaldıkları müddetçe bir ölçüde gerçekleşmiş de sayılırlar."

"Lenz" filmi kamera arkası, 2022

Sarkis imzalı neon Norgunk yazısı, 2006

SSU — Sinema da sizin için önemli bir alan oldu sanırım, bu konuda neler söylemek istersin?

AOG — Birlikte iki kısa, bir uzun film çektiğimiz, bir de kurgusu hiç yapılmamış deneysel bir film. *Lenz* başlıklı uzun metraj filmi çekerken, ayaklarımız yere basmadı yine, çok büyük bir heyecan yaşadık. Alpagut'un sonsuz bir hayal etme, heyecanlanma kapasitesi vardı zaten. Aynı anda pek çok projeye birden çalışırdık, kitaplar, sergiler, filmler, başka projeler... bazıları gerçekleşir bazıları gerçekleşecekleri günü bekler. O yüzden tamamlanmayı bekleyen birçok film projesi de var Norgunk'un önünde.

SSU — Sevgili Ayşe, sorması zor ama, sonra?

AOG — Her zaman öncelikle işin kendisi için çalıştık biz, varımızı yoğumuzu ortaya koyduk. Yaptığımız her işi, ortaya koyduğumuz her üretimi çok önemsedik, çok sevdik ve belirli bir kalitede iş çıkarmak için "iki kişinin ideal bir kalabalık" olduğunu düşündük hep. Dahası biz nereye gidersek Norgunk'un orada olduğuna inandık, tatile bile gitsek bilgisayarları, yazıcı ve kitapları yanımıza alırdık, Norgunk orası olurdu. İki kişi çalışmanın güzel yanı bu aslında. Bir hafiflik duygusu da verirdi bu, *Bin Yayla*'nın arka kapak metnine seçtiğimiz alıntı gibi: "Yeryüzü hafiflik olsun."

Norgunk'a gelen söyleşi önerilerinin pek azını kabul ettik doğruyu söylemek gerekirse, kendimizi öne çıkarmayı ikimiz de hiç sevmedik, internette pek fotoğrafımız bile yoktur o yüzden. Kabul ettiğimiz söyleşileri genellikle Alpagut cevaplardı, bunu da o kadar iyi yapardı ki, sonradan tekrar tekrar yüksek sesle okurduk söyleşileri, her biri birer manifesto gibiydi. Bu sefer görev bana düştü, ama her bir kelimeyi Alpagut'la birlikte yazdım. Biz 33 yıl neredeyse 24 saat ayrılmadan birlikte yaşadık, düşündük, hayal ettik, yarattık, ürettik, sonunda öyle bir hale geldik ki tek bir insan olduk, "sen-ben oluş" derdik buna, Alpagut hem Alpagut'tu hem Ayşe, ben de hem Ayşe'yim hem de Alpagut. O nedenle bu söyleşiyi birlikte cevapladık, bundan sonra Norgunk'un yaratacağı, üreteceği her şeyi birlikte yapacağımız gibi.

Linkler

www.norgunk.com
www.norgunkfilm.com
www.riverrunistanbul.org
www.norgunk.com/alinlik-elif-bereketli
<http://ekici.blogspot.com/2012/12/joseph-kosuth-wake.html>

KAYBETTİKLERİMİZ

1 Şubat-15 Mayıs 2024

Ahmet Türk 1988 yılı mezunu

Ali Sirmen 1960 yılı mezunu

Alpagut Gültekin 1982 yılı mezunu

Bülent Ofluoğlu 1963 girişli

Celal Ahmet Kalafatoğlu 1959 girişli

Celal Levent Sadıkoğlu 1953 girişli

Cengiz Yalgın 1973 yılı mezunu

Erkan Özerman 1959 yılı mezunu

Gonca Birsen Sarış 1988 yılı mezunu

Gül Meriç Özen 1989 yılı mezunu

Kutal İlker 1964 yılı mezunu

Mahmut Görkey 1969 yılı mezunu

Mehmet Fethi Süer 1967 yılı mezunu

Mehmet Ümit Işıkyer 1965 girişli

Metin Evrim 1963 yılı mezunu

Murat Üçler 1964 yılı mezunu

Necati Aktaş Beden Eğitimi Öğr. ve Müdür Yard.

Osman Deniz Gevrek 1953 yılı mezunu

Siret Akif Battalgazi 1946 yılı mezunu

Şükrü Tufan 1962 yılı mezunu

Üstün Karabol 1946 girişli

Alfabetik olarak listelenmiştir.

Mektepli Bulmaca

Beyoğlu'nun Frenkçesi nedir? Buradaki eski sokakların çoğu, bir zamanlar Latin ve Levanten adları taşırdı. "Glavani Sokağı", "Petits Champs" (Tepebaşı) gibi...

Pera

Beyoğlu, tabiat itibarıyla Galata'dan başlardı. Galata adının Cenevizlilerin zamanından kaldığı söylenir. Rumca "Galata" ne demektir?

Sütçü

Beyoğlu denilince, Tünel'den Taksim'e kadar olan ve ancak bir iki paralel yolu kaplayan bir saha anlaşılırdı. Türkler için eğlence ve sefahat yeri, yabancılar için ticaret ve sanat bölgesi olan Beyoğlu'nun, şimdiki adı İstiklal Caddesi olan caddesinin adı Türkçe'de "Doğru yol" olarak ağızlarda dolaşırdı. Frenkçe'de neydi?

Grande Rue de Péra

Bir zamanlar Kont Orloff'un evinin de bulunduğu, şimdiki adı Müeyyet Sokak olan ve ismini karşısındaki konsolosluktan alan yerin adı nedir?

Eski İsveç Sokağı

İstiklal Caddesi üzerinde bulunan İsveç Konsololuğu'nun yanında yer alan Türkiye'nin ilk modaevi olan ve bizzat terzi Jean Botter'in isteği doğrultusunda ünlü mimar Raimondo D'Aronco tarafından yapılan apartmanın adı nedir?

Botter Apartmanı

Adını, 1481 yılında Tersane-i Amire Kalafatçıbaşı Yunus Ağa tarafından inşa ettirilen asma mescidinden alan sokağın adı nedir?

Asmalımescit

Şu an Odakule olarak bildiğimiz Sanayi Odası'nın yeri daha önce Karlman Pasajı idi. Bu pasajdan önce Paris'teki bir büyük mağazanın şubesi olarak çalışan ve genellikle oyuncak satan yerin adı nedir?

Bonmarşe

Fotoğraf: Utku Yonarsoy (122)

150 yıllık hangi ikiz heykeller, Galatasaray Lisesi'nin İstiklal Caddesi'ne bakan ana kapısının yanında bulunmaktadır?

Ağzı açık yılan heykelleri

Tünel-Galatasaray arasında 2 İngiliz mağazası vardır ki bunlar bir zamanlar ünlü giyim kuşam mağazalarıydı?

Baker & Hyden

Bilhassa Şapka Kanunu'ndan sonra şöhret bulan bir erkek eşyası olan şapka ve ayrıca gömlek, kravat satan hangi mağaza, 19 yy'nin ilk yarısı Lebon'un alt tarafında idi? Burası uzun zaman meşhur İngiliz markası Lincoln Bennett şapkaları satardı.

Collaro

Tipik bir Paris pasajının aksine, camdan ziyade asmalar ve ağaç dallarıyla kaplı gibi görünür. Arnavut kaldırımlı zemin, İstiklal Caddesi'nden Meşrutiyet Caddesi'ne kadar uzanır. Orta avlusunda bulunan çay ocaklarında çay içilip, tavla oynanabilen pasajın adı nedir? Adı 1871'de pasajı açan Yunan Hacıpulo Ailesi'nden gelir.

Hazzopulo Pasajı

Suriyeli Hasan Halbuni Paşa'nın bir akrabası tarafından yaptırılan, Türkiye'de çift asansör sisteminin ilk defa bu pasajın içindeki binada kullanıldığı, neoklasik yapıdaki pasajın adı...

Suriye Pasajı

1481 yılında Sultan II. Beyazıt Han tarafından inşa ettirilen; daha sonra II. Selim, IV. Mehmet, III. Ahmet ve I. Mahmut devirlerinde tadil ve tamir edilen şehrimizin hangi tarihi hamamı, 1965 yılında bugünkü modern şeklini almıştır?

Galatasaray Hamamı

Günümüzde Grand Pera projesinin bir parçası olan hangi bina, 1882 yılında inşa edilmiş ve defalarca restore edilmiş olmasına rağmen hala inşa edildiği dönemin mimarisini ve ruhunu yansıtmaya devam etmektedir?

Cercle d'Orient Binası

İlk 30 yılı içinde faaliyete geçen ya da el değiştiren dükkânlar arasında caddede üzerindeki Maison Parret (daha sonra ünlü Degüstasyon Lokantası) ve Vallaur'y'nin pastanesi, Nakumara'nın Japon mağazası, Dulas'ın natürel çiçekçisi ya da daha sonradan Pandelis'in çiçekçi dükkânı, Schumacher'in Rus börekleriyle ve küçük Viyana ekmekleriyle ünlü fırını, Narlıyan Kardeşler'in bonmarşe türü mağazaları, Panayot Yorgiadis'in mobilya ve antika dükkânı, Tiberius'un sonradan meyhaneye genişlettiği domuz eti ürünleri dükkânı, Keserdyan'ın terzihanesi, Papadopulos'un mücellithanesi, Sideris'in kürkçü, Bonvenial'ın tuhafiyeci, Köleyan'ın kuaför, Boyacıyan'ın kunduracı, Karakatulislerin züccaciyeci, Temapulos'un saatçi, Levy'nin gözükçü, Acemyan'ın tütüncü dükkanları, Teodoridis'in eczanesi, Yorgo'nun meyhanesi, Hristo'nun kafesi olan pasajın adı nedir?

Çiçek Pasajı

VitrA

VitrA QuantumFlush.
Sessiz ve sıçratmadan
mükemmel temizlik.

QuantumFlush,
dünyanın en sessiz
klozetlerinden biri

Hedefe Giden Yolda, Gururla Yanınızda!

Galatasaray Spor Kulübü Resmi Sigorta Sponsoru
Galatasaray Erkek Voleybol Takımı İsim Sponsoru
Galatasaray Kadın Voleybol Takımı Forma Göğüs Sponsoru
Galatasaray Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımı Forma Sırt Sponsoru